Dz. U. 2017 poz. 1566

Opracowano na podstawie: t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 624, 784, 1564, 1641.

U S T A W A

z dnia 20 lipca 2017 r.

Prawo wodne[1)]

DZIAŁ I

Zasady ogólne

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje gospodarowanie wodami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w szczególności kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi.

---

1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:
1) dyrektywę Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącą oczyszczania ścieków komunalnych (Dz. Urz. WE L 135 z 30.05.1991, str. 40, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 26, Dz. Urz. WE L 67 z 07.03.1998, str. 29 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 27, Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 1, t. 4, str. 447, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1, z późn. zm. oraz Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8);
2) dyrektywę Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącą ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz. Urz. WE L 375 z 31.12.1991, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 68, Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 1, t. 4, str. 447 oraz Dz. Urz. UE L 31 z 21.11.2008, str. 1, z późn. zm.);
3) dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE L 327 z 22.12.2000, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 275, Dz. Urz. WE L 331 z 15.12.2001, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 358, Dz. Urz. UE L 81 z 20.03.2008, str. 60, Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84, z późn. zm., Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114, z późn. zm., Dz. Urz. UE L 226 z 24.08.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8 oraz Dz. Urz. UE L 311 z 31.10.2010, str. 32);
4) dyrektywę 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącą zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającą dyrektywę 76/160/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 04.03.2006, str. 37, Dz. Urz. UE L 188 z 18.07.2009, str. 14, z późn. zm. oraz Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8);
5) dyrektywę 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz. Urz. UE L 372 z 27.12.2006, str. 19 oraz Dz. Urz. UE L 182 z 21.06.2014, str. 52);

Art. 2. Ustawa reguluje sprawy własności wód oraz gruntów pokrytych wodami, a także zasady gospodarowania tymi składnikami jako mieniem Skarbu Państwa.

Art. 3. Przepisy ustawy stosuje się do wód śródlądowych oraz morskich wód wewnętrznych.

Art. 4. Przepisy ustawy stosuje się do wód morza terytorialnego w zakresie planowania w gospodarowaniu wodami, ochrony przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych oraz ochrony przed powodzią, a w pozostałym zakresie – w przypadkach określonych w ustawie.

Art. 5. Przepisy ustawy stosuje się do wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej w przypadkach określonych w ustawie.

Art. 6. Przepisów ustawy nie stosuje się do morskich wód wewnętrznych oraz wód morza terytorialnego w zakresie, w jakim korzystanie z tych wód oraz gruntów pokrytych tymi wodami jest uregulowane w przepisach ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2135 oraz z 2021 r. poz. 234).

Art. 7. 1. W zakresie uregulowanym w przepisach ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2020 r. poz. 1064, 1339 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 234) przepisów ustawy nie stosuje się do:

1) poszukiwania i rozpoznawania wód podziemnych;
2) solanek, wód leczniczych oraz termalnych;
3) wprowadzania do górotworu wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych oraz wykorzystanych wód, o których mowa w pkt 2.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do korzystania z wody zgromadzonej za pomocą urządzeń oraz instalacji technicznych niebędących urządzeniami wodnymi.

---

6) dyrektywę 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 06.11.2007, str. 27);
7) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19);
8) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającą dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 24.08.2013, str. 1).

Art. 8. Przepisów ustawy nie stosuje się do usług wodnych w zakresie magazynowania, uzdatniania lub dystrybucji wód powierzchniowych i wód podziemnych oraz odbioru ścieków, objętych przepisami ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020 r. poz. 2028).

Art. 9. 1. Gospodarowanie wodami prowadzi się z zachowaniem zasady racjonalnego i całościowego traktowania zasobów wód powierzchniowych i podziemnych, z uwzględnieniem ich ilości i jakości.

2. W gospodarowaniu wodami uwzględnia się zasadę wspólnych interesów i wymaga się współdziałania administracji publicznej, użytkowników wód i przedstawicieli lokalnych społeczności w zakresie pozwalającym uzyskać maksymalne korzyści społeczne.

3. Gospodarowanie wodami opiera się na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe oraz analizę ekonomiczną.

4. Gospodarowanie wodami prowadzi się w zgodzie z interesem publicznym, nie dopuszczając do wystąpienia możliwego do uniknięcia pogorszenia ekologicznych funkcji wód oraz pogorszenia stanu ekosystemów lądowych zależnych od wód.

Art. 10. Zarządzanie zasobami wodnymi służy zaspokajaniu potrzeb ludności i gospodarki oraz ochronie wód i środowiska związanego z tymi zasobami, w szczególności w zakresie:

1) zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności;
2) ochrony przed powodzią oraz suszą;
3) ochrony zasobów wodnych przed zanieczyszczeniem oraz niewłaściwą lub nadmierną eksploatacją;
4) utrzymywania lub poprawy stanu ekosystemów wodnych i zależnych od wód;
5) zapewnienia wody na potrzeby rolnictwa oraz przemysłu;
6) tworzenia warunków dla energetycznego, transportowego oraz rybackiego wykorzystania wód;
7) zaspokojenia potrzeb związanych z turystyką, sportem oraz rekreacją.

Art. 11. Instrumenty zarządzania zasobami wodnymi obejmują:

1) planowanie w gospodarowaniu wodami;

2) zgody wodnoprawne;
3) opłaty za usługi wodne oraz inne należności;
4) kontrolę gospodarowania wodami;
5) system informacyjny gospodarowania wodami.

Art. 12. Zarządzanie zasobami wodnymi jest realizowane z uwzględnieniem podziału państwa na obszary dorzeczy, regiony wodne i zlewnie.

Art. 13. 1. Ustanawia się następujące obszary dorzeczy:
1) obszar dorzecza Wisły obejmujący, oprócz dorzecza Wisły znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, również dorzecza Słupi, Łupawy, Łeby, Redy oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na wschód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Wiślanego;
2) obszar dorzecza Odry obejmujący, oprócz dorzecza Odry znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także dorzecza Regi, Parsęty, Wieprzy, Ücker oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na zachód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Szczecińskiego;
3) obszary dorzeczy:
   a) Dniestru,
   b) Dunaju,
   c) Banówki,
   d) Łaby,
   e) Niemna,
   f) Pregoły,
   g) Świeżej

   – obejmujące znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej części międzynarodowych dorzeczy.

2. Ustanawia się następujące regiony wodne:
1) na obszarze dorzecza Wisły:
   a) region wodny Małej Wisły,
   b) region wodny Górnej-Zachodniej Wisły,
   c) region wodny Górnej-Wschodniej Wisły,
   d) region wodny Narwi,
   e) region wodny Bugu,

f) region wodny Środkowej Wisły,

g) region wodny Dolnej Wisły,

2) na obszarze dorzecza Odry:

a) region wodny Górnej Odry,

b) region wodny Środkowej Odry,

c) region wodny Dolnej Odry i Przymorza Zachodniego,

d) region wodny Warty,

e) region wodny Noteci;

3) na obszarze dorzecza Dniestru – region wodny Dniestru;

4) na obszarze dorzecza Dunaju:

a) region wodny Czarnej Orawy,

b) region wodny Czadeczki,

c) region wodny Morawy;

5) na obszarze dorzecza Banówki – region wodny Banówki;

6) na obszarze dorzecza Łaby:

a) region wodny Izery,

b) region wodny Łaby i Ostrożnicy (Upa),

c) region wodny Metuje,

d) region wodny Orlicy;

7) na obszarze dorzecza Niemna – region wodny Niemna;

8) na obszarze dorzecza Pregoły – region wodny Łyny i Węgorapy;

9) na obszarze dorzecza Świeżej – region wodny Świeżej.

3. W ramach regionów wodnych, o których mowa w ust. 2, wyodrębnia się zlewnie.

4. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej „Wodami Polskimi”, ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także ewidencjonuje ich przebieg w systemie informacyjnym gospodarowania wodami.

5. Sposób ustalania przebiegu granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także sposób ich ewidencjonowania powinien uwzględniać podział hydrograficzny kraju.

6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zlewnie i przyporządkuje je do właściwych regionów wodnych, kierując się podziałem hydrograficznym kraju.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic obszarów dorzeczy;
2) przyporządkowanie jednolitych części wód podziemnych oraz wód przybrzeżnych do właściwych obszarów dorzeczy;
3) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic regionów wodnych;
4) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic zlewni.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 6, Rada Ministrów kieruje się podziałem hydrograficznym kraju oraz zróżnicowaniem warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych na obszarze dorzecza, a także lokalizacją jednolitych części wód podziemnych i sposobem ich wykorzystania.

Art. 14. 1. Organami właściwymi w sprawach gospodarowania wodami są:

1) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej;
2) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej;
3) Prezes Wód Polskich;
4) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich;
5) dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich;
6) kierownik nadzoru wodnego Wód Polskich;
7) dyrektor urzędu morskiego;
8) wojewoda;
9) starosta;
10) wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

2. Do postępowania przed organami, o których mowa w ust. 1 pkt 3–6, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695, 1298 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54 i 187).

3. Prezes Wód Polskich pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej Wód Polskich w sprawach określonych ustawą.

4. Właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów zarządów zlewni Wód Polskich w sprawach określonych ustawą.

5. Właściwy dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do kierowników nadzorów wodnych Wód Polskich w sprawach określonych ustawą.

6. W sprawach należących do zakresu działania Wód Polskich organem właściwym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego jest:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich – w sprawach decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 3, 8, 11 i 14, art. 166 ust. 5, art. 175 ust. 1, art. 176 ust. 4 i 9, art. 182 ust. 1, art. 199 ust. 4, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1, art. 206 oraz w art. 343 ust. 2, 3 i 6;
2) dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich – w sprawach decyzji, o których mowa w art. 80, art. 132, art. 135 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 226 ust. 4, art. 271 ust. 7, art. 272 ust. 19, art. 273 ust. 6, art. 275 ust. 15 i 19, art. 281 ust. 7, art. 310 ust. 7 oraz w art. 311 ust. 6;
3) kierownik nadzoru wodnego Wód Polskich – w sprawach decyzji, o których mowa w art. 232 ust. 4, art. 394 ust. 2 oraz w art. 424 ust. 1.

Art. 15. W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy zarządzanie zasobami wodnymi wymaga:

1) koordynowania działań określonych w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części obszarów dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1;
2) podejmowania działań na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi władzami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części obszarów dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1.

Rozdział 2

Objaśnienia określeń ustawowych

Art. 16. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) budowlach przeciwpowodziowych rozumie się przez to:
   a) kanały ulgi,

b) kierownice w ujściach rzek do morza,

c) poldery przeciwpowodziowe,

d) sztuczne zbiorniki przeciwpowodziowe,

e) suche zbiorniki przeciwpowodziowe,

f) wały przeciwpowodziowe,

g) budowle regulacyjne,

h) wrota przeciwpowodziowe i przeciwsztormowe,

i) falochrony,

j) budowle ochrony brzegów morskich,

k) stopnie wodne

– wraz z obiektami związanymi z nimi technicznie i funkcjonalnie lub nieruchomościami przeznaczonymi na potrzeby ochrony przed powodzią;

2) budowlach piętrzących – rozumie się przez to budowle umożliwiające stałe lub okresowe piętrzenie wód powierzchniowych ponad przyległy teren lub naturalny poziom zwierciadła wód;

3) celach środowiskowych dla wód morskich – rozumie się przez to:

a) pożądany stan podstawowych cech i właściwości wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych,

b) presje i oddziaływania na wody morskie, w tym na dno i skałę macierzystą znajdujące się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych

– określone jakościowo lub ilościowo;

4) celach zarządzania ryzykiem powodziowym – rozumie się przez to ograniczenie potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;

5) ciekach naturalnych – rozumie się przez to rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy naturalnymi lub uregulowanymi korytami;

6) dobrym potencjale ekologicznym – rozumie się przez to taki potencjał silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji

potencjału ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego potencjału określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 4, jest określony jako dobry;

7) dobrym stanie chemicznym wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;

8) dobrym stanie chemicznym wód powierzchniowych – rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;

9) dobrym stanie ekologicznym – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód powierzchniowych innych niż silnie zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 4, jest określony jako dobry;

10) dobrym stanie ilościowym wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu ilościowego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;

11) dobrym stanie wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, w którym stan ilościowy wód podziemnych oraz stan chemiczny tych wód są określone co najmniej jako dobre;

12) dobrym stanie wód powierzchniowych – rozumie się przez to stan jednolitych części wód powierzchniowych charakteryzujący się dobrym stanem chemicznym wód powierzchniowych oraz co najmniej dobrym stanem ekologicznym lub co najmniej dobrym potencjałem ekologicznym;

13) dobrym stanie środowiska wód morskich – rozumie się przez to stan środowiska wód morskich, w którym wody morskie są czyste, zdrowe i urodzajne w odniesieniu do panujących w nich warunków, natomiast wykorzystanie środowiska morskiego zachodzi na poziomie zrównoważonym i gwarantującym zachowanie możliwości użytkowania i prowadzenia działalności przez

człowieka, dla którego osiągnięcia podejmuje się działania oparte na podejściu ekosystemowym i w którym:

a) struktura, funkcje i procesy zachodzące w składających się na wody morskie ekosystemach morskich oraz powiązane z nimi czynniki fizjograficzne, geograficzne, geologiczne i klimatyczne umożliwiają ekosystemom morskim prawidłowe funkcjonowanie i zachowanie odporności na zmiany środowiskowe powstałe w wyniku działalności człowieka, a także chroni się gatunki i siedliska występujące w wodach morskich oraz zapobiega powstawaniu w wyniku działalności człowieka zanikania naturalnej różnorodności biologicznej, a równowaga funkcjonowania różnorodnych składników biologicznych jest zachowana,

b) właściwości hydromorfologiczne, fizyczne i chemiczne ekosystemów morskich, w tym właściwości będące wynikiem działalności człowieka na wodach morskich, umożliwiają prawidłowe funkcjonowanie tych ekosystemów,

c) substancje i energia, w tym podmorski hałas, wprowadzane do środowiska wód morskich w wyniku działalności człowieka nie powodują zanieczyszczenia wód morskich;

14) dostępnych zasobach wód podziemnych – rozumie się przez to zasoby wód podziemnych stanowiące średnią roczną z wielolecia wielkość całkowitego zasilania wód podziemnych określonej jednolitej części wód podziemnych pomniejszoną o wielkość średnią z wielolecia przepływu wód wymaganego dla osiągnięcia celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych związanych z określoną jednolitą częścią wód podziemnych, tak aby nie dopuścić do:

a) znacznego pogorszenia stanu ekologicznego tych jednolitych części wód powierzchniowych,

b) powstania szkód w ekosystemach lądowych zależnych od wód podziemnych;

15) dorzeczu – rozumie się przez to obszar lądu, z którego całkowity odpływ wód powierzchniowych do wód morskich następuje ciekami naturalnymi przez jedno ujście, estuarium lub deltę;

16) gruntach pokrytych wodami – rozumie się przez to grunty tworzące dna i brzegi cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych w granicach linii brzegu, a także grunty wchodzące w skład sztucznych zbiorników wodnych, stopni wodnych oraz jezior podpiętrzonych, będące gruntami pokrytymi wodami powierzchniowymi przed wykonaniem urządzeń piętrzących;
17) gatunku – rozumie się przez to gatunek w rozumieniu art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, 471 i 1378);
18) gatunku obcym – rozumie się przez to gatunek obcy w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (Dz. Urz. UE L 317 z 04.11.2014, str. 35);
19) jednolitych częściach wód podziemnych – rozumie się przez to określoną objętość wód podziemnych występującą w obrębie warstwy wodonośnej lub zespołu warstw wodonośnych;
20) jednolitych częściach wód powierzchniowych – rozumie się przez to oddzielny i znaczący element wód powierzchniowych, taki jak:
    a) jezioro lub inny naturalny zbiornik wodny,
    b) sztuczny zbiornik wodny,
    c) struga, strumień, potok, rzeka i kanał lub ich części,
    d) morskie wody wewnętrzne, wody przejściowe lub wody przybrzeżne;
21) kanałach – rozumie się przez to sztuczne koryta prowadzące wody w sposób ciągły lub okresowy, o szerokości dna co najmniej 1,5 m przy ich ujściu lub ujęciu;
22) kąpielisku – rozumie się przez to wyznaczony przez radę gminy wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych, wykorzystywany przez dużą liczbę osób kąpiących się, pod warunkiem że w stosunku do tego kąpieliska nie wydano stałego zakazu kąpieli; kąpieliskiem nie jest: pływalnia, basen pływacki lub uzdrowiskowy, zamknięty zbiornik wodny podlegający oczyszczaniu lub wykorzystywaniu w celach terapeutycznych, sztuczny, zamknięty zbiornik wodny, oddzielony od wód powierzchniowych i wód podziemnych;

23) klasyfikacji wody w kąpielisku – rozumie się przez to przyporządkowanie wody w kąpielisku do odpowiedniej klasy ze względu na jej właściwości, dokonane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na podstawie oceny jakości wody;
24) kosztach środowiskowych – rozumie się przez to wartość materialną strat w środowisku powodowanych przez korzystanie z wód;
25) kosztach zasobowych – rozumie się przez to wartość utraconych korzyści, które mogłyby być osiągnięte, gdyby zasoby wodne i ich zdolność do samoodtwarzania nie były zmniejszane przez podmioty aktualnie je użytkujące;
26) liście obserwacyjnej – rozumie się przez to sporządzaną przez Komisję Europejską listę zawierającą wykaz substancji lub grup substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, zawierającą matryce do monitorowania tych substancji i odpowiednie metody analizy tych substancji;
27) matrycy – rozumie się przez to element środowiska wodnego będący wodą, osadami, florą lub fauną;
28) miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli – rozumie się przez to wykorzystywany do kąpieli wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych niebędący kąpieliskiem;
29) morskich wodach wewnętrznych – rozumie się przez to morskie wody wewnętrzne, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
30) najlepszych dostępnych technikach – rozumie się przez to najlepsze dostępne techniki w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, 1378, 1565, 2127 i 2338);
30a) nawozach – rozumie się przez to każdą substancję zawierającą związek azotu lub związki azotu rolniczo wykorzystywaną w celu zwiększenia wzrostu roślinności, a także odchody zwierzęce, pozostałości z gospodarstw rybackich oraz osady ściekowe;
30b) nawozach naturalnych – rozumie się przez to nawozy pochodzące od zwierząt gospodarskich – obornik, gnojówka, gnojowica, pomiot ptasi, przeznaczone do rolniczego wykorzystania, w tym również w formie przetworzonej:
   a) nawóz naturalny płynny:
      – gnojowica – mieszanina kału i moczu zwierząt z domieszką wody,
      – gnojówka – odciek z obornika (przefermentowany mocz zwierząt),

b) nawóz naturalny stały:
   - obornik – mieszanina kału i moczu zwierząt wraz ze ściółką, w szczególności słomą, trocinami lub korą,
   - pomiot ptasi – odchody drobiu z bezściołowego systemu utrzymywania zwierząt gospodarskich;

31) obszarze dorzecza – rozumie się przez to obszar lądu i morza składający się z jednego lub wielu sąsiadujących ze sobą dorzeczy wraz ze związanymi z nimi wodami podziemnymi, morskimi wodami wewnętrznymi, wodami przejściowymi i wodami przybrzeżnymi, będący główną jednostką przestrzenną gospodarowania wodami;

32) obszarach chronionych – rozumie się przez to:
   a) jednolite części wód przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
   b) jednolite części wód przeznaczone do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych,
   c) obszary wrażliwe na eutrofizację wywołaną zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł komunalnych, rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,
   d) obszary przeznaczone do ochrony siedlisk lub gatunków, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie,
   e) obszary przeznaczone do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym;

33) obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi – rozumie się przez to obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub jest prawdopodobne wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi;

34) obszarach szczególnego zagrożenia powodzią – rozumie się przez to:
   a) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi 1%,

b) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi 10%,

c) obszary między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano wał przeciwpowodziowy, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 224, stanowiące działki ewidencyjne,

d) pas techniczny;

35) odchodach zwierzęcych – rozumie się przez to wszelkie odchody wydalane przez zwierzęta gospodarskie lub mieszaninę ściółki i odchodów wydalanych przez te zwierzęta, także w formie przetworzonej;

36) ograniczaniu emisji do wód – rozumie się przez to działania mające na celu ograniczenie emisji bezpośrednio do wód lub do ziemi, w szczególności przez nieprzekraczanie dopuszczalnych wartości emisji, a także ograniczenia i warunki odnoszące się do sposobu oddziaływania, rodzaju lub innych niż rodzaj cech emisji oraz do ustanowionych na potrzeby działalności zakładów norm mających wpływ na wielkość emisji do wód lub do ziemi;

37) organizatorze – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która prowadzi kąpielisko lub miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli albo podjęła się organizacji kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;

38) osłonie hydrologiczno-meteorologicznej – rozumie się przez to zespół czynności polegających na wykonywaniu i udostępnianiu prognoz meteorologicznych oraz hydrologicznych, mających na celu informowanie społeczeństwa i administracji publicznej o zjawiskach meteorologicznych oraz hydrologicznych, a także ostrzeganie przed nimi;

39) pasie technicznym – rozumie się przez to pas techniczny w rozumieniu art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;

40) poborze zwrotnym – rozumie się przez to pobór wód, po którym następuje odprowadzenie nieprzekształconych w ścieki wód w tej samej ilości;

41) polderze przeciwpowodziowym – rozumie się przez to urządzenie wodne odgrodzone od koryta rzeki, mogące okresowo przetrzymywać nadmiar wód

powodziowych, zalewane, a następnie odwadniane przy pomocy urządzeń wlotowych i upustowych, samoczynnie lub w sposób kontrolowany;

42) potencjale ekologicznym – rozumie się przez to określoną jakość struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z silnie zmienionymi jednolitymi częściami wód powierzchniowych lub sztucznymi jednolitymi częściami wód powierzchniowych;

43) powodzi – rozumie się przez to czasowe pokrycie przez wodę terenu, który w normalnych warunkach nie jest pokryty wodą, w szczególności wywołane przez wezbranie wody w ciekach naturalnych, zbiornikach wodnych, kanałach oraz od strony morza, z wyłączeniem pokrycia przez wodę terenu wywołanego przez wezbranie wody w systemach kanalizacyjnych;

44) profilu wody w kąpielisku – rozumie się przez to zespół danych i informacji dotyczących cech fizycznych, geograficznych i hydrologicznych wody w kąpielisku oraz wód powierzchniowych, mających wpływ na ich jakość, wraz z identyfikacją i oceną przyczyn występowania zanieczyszczeń mogących wywierać niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku i stan zdrowia osób z niego korzystających;

45) przerzutach wód – rozumie się przez to ujmowanie i przemieszczanie wód powierzchniowych oraz niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych, w celu zwiększenia zasobów wodnych innych cieków naturalnych, kanałów, jezior oraz innych zbiorników wodnych, a także wód podziemnych;

46) regionie wodnym – rozumie się przez to część obszaru dorzecza wyodrębnioną na podstawie kryterium hydrograficznego na potrzeby zarządzania zasobami wodnymi lub znajdującą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej część międzynarodowego dorzecza;

47) rowach – rozumie się przez to sztuczne koryta prowadzące wodę w sposób ciągły lub okresowy, o szerokości dna mniejszej niż 1,5 m przy ujściu;

48) ryzyku powodziowym – rozumie się przez to kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;

49) siedlisku – rozumie się przez to siedlisko roślin, siedlisko zwierząt lub siedlisko grzybów w rozumieniu art. 5 pkt 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
50) silnie zmienionej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych, której charakter został w znacznym stopniu zmieniony w następstwie fizycznych przeobrażeń będących wynikiem działalności człowieka;
51) stanie ekologicznym – rozumie się przez to określoną jakość struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z jednolitymi częściami wód powierzchniowych niewyznaczonymi jako silnie zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych;
52) stanie ilościowym wód podziemnych – rozumie się przez to określony poziom, na jakim pobór wody ma wpływ na jednolitą część wód podziemnych;
53) stanie wód podziemnych – rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód podziemnych, który określa się na podstawie oceny stanu ilościowego wód podziemnych oraz oceny stanu chemicznego tych wód, przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy ze stanów;
54) stanie wód powierzchniowych – rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód powierzchniowych, który określa się w przypadku:
    a) silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych – na podstawie potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego,
    b) jednolitych części wód powierzchniowych innych niż wymienione w lit. a – na podstawie stanu ekologicznego oraz stanu chemicznego

    – przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy ze stanów;
55) stanie środowiska wód morskich – rozumie się przez to ogólny stan środowiska wód morskich, z uwzględnieniem struktury, funkcji i procesów zachodzących w składających się na te wody ekosystemach morskich wraz z naturalnymi czynnikami fizjograficznymi, geograficznymi, biologicznymi, geologicznymi i klimatycznymi, jak również uwarunkowaniami fizycznymi, akustycznymi i chemicznymi, w tym uwarunkowaniami będącymi wynikiem działalności człowieka;

56) substancjach priorytetowych – rozumie się przez to substancje stanowiące zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych oraz zagrożenie, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, i których emisje do wód należy stopniowo ograniczać, a w przypadku priorytetowych substancji niebezpiecznych – substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe i podatne na bioakumulację, oraz inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący, które stopniowo należy usuwać ze środowiska wodnego w celu ich wyeliminowania;

57) substancjach szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego – rozumie się przez to substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe oraz zdolne do bioakumulacji, a także inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący;

58) substancjach zanieczyszczających – rozumie się przez to substancje mogące spowodować zanieczyszczenie, w szczególności:
   a) organiczne związki chlorowcowe lub substancje, które mogą tworzyć takie związki w środowisku wodnym,
   b) związki fosforoorganiczne,
   c) związki cynoorganiczne,
   d) substancje lub preparaty, lub produkty ich rozkładu, o udowodnionych właściwościach rakotwórczych lub mutagennych lub właściwościach mogących zakłócać w środowisku wodnym lub przez to środowisko funkcje: reprodukcyjne, steroidogenowe, hormonów tarczycy lub inne funkcje endokrynologiczne,
   e) trwałe węglowodory oraz trwałe i bioakumulujące się toksyczne substancje organiczne,
   f) cyjanki,
   g) metale lub ich związki,
   h) arsen lub jego związki,
   i) produkty biobójcze lub środki ochrony roślin,
   j) substancje w zawiesinie,

k) substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji rozumianej jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,

l) substancje wywierające niekorzystny wpływ na bilans tlenu, których pomiaru można dokonać przy użyciu wskaźników takich jak: pięciodobowe biochemiczne zapotrzebowanie tlenu (BZT_5) i chemiczne zapotrzebowanie tlenu;

59) systemie kanalizacji zbiorczej – rozumie się przez to sieć w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zakończoną oczyszczalnią ścieków albo końcowym punktem zrzutu ścieków;

60) sztucznej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych powstałą w wyniku działalności człowieka;

61) ściekach – rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi:

a) wody zużyte na cele bytowe lub gospodarcze,

b) ciekłe odchody zwierzęce, z wyjątkiem gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach działu III rozdziału 4 oraz w przepisach ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2021 r. poz. 76),

c) wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane odpady wydobywcze niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, miejsc magazynowania, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,

d) wody pochodzące z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni,

e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wtłaczanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wtłaczanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilościami substancji zawartych w pobranej wodzie, z wyłączeniem

niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych,

f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, o ile ilość i rodzaj substancji zawartych w tych wodach przekracza wartości ustalone w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym,

g) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb albo innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb lub organizmów rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu;

62) ściekach bytowych – rozumie się przez to ścieki z budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej powstające w wyniku ludzkiego metabolizmu lub funkcjonowania gospodarstw domowych oraz ścieki o zbliżonym składzie pochodzące z tych budynków;

63) ściekach komunalnych – rozumie się przez to ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, odprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych;

64) ściekach przemysłowych – rozumie się przez to ścieki niebędące ściekami bytowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, powstałe w związku z prowadzoną przez zakład działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową, a także będące ich mieszaniną ze ściekami innego podmiotu, odprowadzane urządzeniami kanalizacyjnymi tego zakładu;

65) urządzeniach wodnych – rozumie się przez to urządzenia lub budowle służące do kształtowania zasobów wodnych lub korzystania z tych zasobów, w tym:

a) urządzenia lub budowle piętrzące, przeciwpowodziowe i regulacyjne, a także kanały i rowy,

b) sztuczne zbiorniki usytuowane na wodach płynących oraz obiekty związane z tymi zbiornikami,

c) stawy, w szczególności stawy rybne oraz stawy przeznaczone do oczyszczania ścieków albo rekreacji,

d) obiekty służące do ujmowania wód powierzchniowych oraz wód podziemnych,

e) obiekty energetyki wodnej,

f) wyloty urządzeń kanalizacyjnych służące do wprowadzania ścieków do wód, do ziemi lub do urządzeń wodnych oraz wyloty służące do wprowadzania wody do wód, do ziemi lub do urządzeń wodnych,

g) stałe urządzenia służące do połowu ryb lub do pozyskiwania innych organizmów wodnych,

h) urządzenia służące do chowu ryb lub innych organizmów wodnych w wodach powierzchniowych,

i) mury oporowe, bulwary, nabrzeża, mola, pomosty i przystanie,

j) stałe urządzenia służące do dokonywania przewozów międzybrzegowych;

66) warstwie wodonośnej – rozumie się przez to warstwowane lub niewarstwowane utwory skalne przepuszczalne i nasycone wodą, wykazujące wystarczającą porowatość i przepuszczalność umożliwiającą znaczący przepływ wód podziemnych lub pobór znaczących ilości wód podziemnych;

67) wodach granicznych – rozumie się przez to wody, którymi przebiega granica państwa, lub wody w tych miejscach, w których są one przecięte granicą państwa;

68) wodach podziemnych – rozumie się przez to wszystkie wody znajdujące się pod powierzchnią ziemi w strefie nasycenia, w tym wody gruntowe pozostające w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;

69) wodach opadowych lub roztopowych – rozumie się przez to wody będące skutkiem opadów atmosferycznych;

70) wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi – rozumie się przez to:

a) wodę w stanie pierwotnym lub po uzdatnieniu, przeznaczoną do picia, przygotowania żywności lub innych celów domowych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy jest dostarczana z sieci dystrybucyjnej, cystern, w butelkach lub pojemnikach,

b) wodę wykorzystywaną przez przedsiębiorstwo produkcji żywności do wytwarzania, przetwarzania, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów albo substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

71) współrzędnych – rozumie się przez to współrzędne w geodezyjnym układzie odniesienia PL-ETRF2000, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2020 r. poz. 2052);

72) wyłącznej strefie ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej – rozumie się przez to wyłączną strefę ekonomiczną, o której mowa w art. 15 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;

73) zakładach – rozumie się przez to podmioty korzystające z wód w ramach usług wodnych, wykonujące urządzenia wodne lub wykonujące inne działania wymagające zgody wodnoprawnej;

74) zanieczyszczeniu – rozumie się przez to emisję w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, w tym jakości ekosystemów wodnych lub ekosystemów lądowych bezpośrednio zależnych od ekosystemów wodnych, powodować szkodę w dobrach materialnych, pogarszać walory estetyczne środowiska lub kolidować z uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska, w szczególności powodować zanieczyszczenie wód powierzchniowych i wód podziemnych;

75) zanieczyszczeniu wód morskich – rozumie się przez to będące wynikiem działalności człowieka bezpośrednie lub pośrednie wprowadzanie do środowiska wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, substancji lub energii, w tym podmorskiego hałasu, które wywołuje lub może wywoływać negatywne skutki, takie jak:

a) straty w żywych zasobach i ekosystemach morskich, w tym utratę różnorodności biologicznej,

b) zagrożenie dla zdrowia ludzkiego,

c) utrudnienia w działalności morskiej, w tym w zakresie rybołówstwa, żeglugi, turystyki i rekreacji, oraz w innych sposobach korzystania z wód morskich,

d) pogorszenie jakości wód morskich i zmniejszenie ich walorów estetycznych lub ograniczenie możliwości zrównoważonego korzystania z zasobów i usług morskich;

76) zanieczyszczeniu wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli – rozumie się przez to obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów lub substancji niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się;

77) zlewni – rozumie się przez to obszar lądu, z którego cały spływ powierzchniowy wód jest odprowadzany przez system strug, strumieni, potoków, rzek i kanałów do wybranego przekroju cieku.

Art. 17. 1. Przepisy ustawy dotyczące:

1) właścicieli – stosuje się odpowiednio do posiadaczy samoistnych oraz użytkowników wieczystych, a w przypadku eksploatacji instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska – do prowadzącego instalację;

2) właścicieli wód – stosuje się odpowiednio do organów administracji publicznej, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, osób prawnych lub osób fizycznych wykonujących prawa właścicielskie w stosunku do wód;

3) urządzeń wodnych – stosuje się odpowiednio do:

a) urządzeń melioracji wodnych niezaliczonych do urządzeń wodnych,

b) obiektów mostowych, rurociągów, linii energetycznych, linii telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń, wraz z infrastrukturą towarzyszącą, prowadzonych przez wody powierzchniowe oraz przez wały przeciwpowodziowe,

c) robót w wodach oraz innych robót, które mogą być przyczyną zmiany naturalnych przepływów wód, stanu wód stojących i stanu wód podziemnych poza granicami nieruchomości gruntowej, na której są prowadzone te roboty;

4) wykonania urządzeń wodnych – stosuje się odpowiednio do odbudowy, rozbudowy, nadbudowy, przebudowy, rozbiórki lub likwidacji tych urządzeń, z wyłączeniem robót związanych z utrzymywaniem urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa odpowiednio o właściwym organie Inspekcji Ochrony Środowiska lub o właściwych organach Inspekcji Ochrony Środowiska, należy przez to rozumieć:

1) w art. 37 ust. 12, art. 39 ust. 7, art. 109 ust. 14, art. 110 ust. 3, art. 111 ust. 2, art. 116, art. 118 ust. 1 i 2, art. 119 ust. 3, art. 151 ust. 1–11 i 14, art. 152 ust. 1 i 2, art. 154 ust. 1–5, art. 171 ust. 4 pkt 2, art. 297, art. 325 ust. 6, art. 349 ust. 3–7, 9–13 i 15, art. 351 ust. 1 i 3–6 oraz art. 352 ust. 1 i 2 – Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
2) w art. 105b ust. 6, art. 108 ust. 1, 2, 5 i 6, art. 109 ust. 1 i 13, art. 109a, art. 282 ust. 8 i 9, art. 283 ust. 4 i 5, art. 284–287, art. 289, art. 296 ust. 1, 4, 7, 8, 10 i 12–16, art. 300 ust. 1, art. 304 ust. 1 pkt 2, art. 400 ust. 9 oraz art. 416 ust. 4 – wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Rozdział 3

Wody oraz jednolite części wód

Art. 18. Wody dzielą się na wody powierzchniowe i wody podziemne.

Art. 19. Wody, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych i wód morza terytorialnego, są wodami śródlądowymi.

Art. 20. Wodami powierzchniowymi są wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne oraz śródlądowe wody powierzchniowe.

Art. 21. Śródlądowe wody powierzchniowe dzielą się na śródlądowe wody płynące oraz śródlądowe wody stojące.

Art. 22. Śródlądowymi wodami płynącymi są wody w:

1) ciekach naturalnych oraz źródłach, z których te cieki biorą początek;
2) jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych o ciągłym albo okresowym naturalnym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych;
3) sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących;
4) kanałach.

Art. 23. 1. Śródlądowymi wodami stojącymi są wody śródlądowe w jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych niezwiązanych bezpośrednio, w sposób naturalny, z powierzchniowymi śródlądowymi wodami płynącymi.

2. Przepisy o śródlądowych wodach stojących stosuje się odpowiednio do wód znajdujących się w zagłębieniach terenu powstałych w wyniku działalności człowieka, niebędących stawami.

Art. 24. Dla potrzeb zarządzania wodami, w tym planowania w gospodarowaniu wodami, wody dzieli się na jednolite części wód, uwzględniając:

1) jednolite części wód powierzchniowych, w tym jednolite części:
   a) wód przejściowych lub przybrzeżnych,
   b) wód sztucznych lub silnie zmienionych;
2) jednolite części wód podziemnych, z wyodrębnieniem wód podziemnych w obszarach bilansowych, będących jednostkami hydrogeologicznymi wytypowanymi w celu ustalenia zasobów odnawialnych i zasobów dyspozycyjnych wód podziemnych, wraz z oceną stopnia zagospodarowania tych wód, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

Art. 25. Wodami przejściowymi są wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód słodkich, oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej.

Art. 26. 1. Wody przybrzeżne obejmują obszar wód powierzchniowych od linii brzegu, których zewnętrzną granicę wyznacza odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, licząc od linii podstawowej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego.

2. Jeżeli zasięg wód przejściowych jest większy niż pas wód przybrzeżnych, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych.

Art. 27. Przepisów art. 22 pkt 2 i 3 nie stosuje się dla potrzeb badania i oceny stanu wód powierzchniowych, prowadzonych w ramach monitoringu wód.

Art. 28. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, granice między śródlądowymi wodami powierzchniowymi a morskimi wodami wewnętrznymi i wodami morza terytorialnego, kierując się znaczeniem gospodarczym oraz sposobem wykorzystywania tych wód.

DZIAŁ II

Korzystanie z wód

Rozdział 1

Korzystanie z wód i usługi wodne

Art. 29. Korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie, w szczególności nie może naruszać ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, powodować marnotrawstwa wody lub marnotrawstwa energii wody, a także nie może wyrządzać szkód.

Art. 30. Wody podziemne wykorzystuje się przede wszystkim do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 31. 1. Dopuszcza się korzystanie z każdej wody w rozmiarze i w czasie wynikających z konieczności:

1) zwalczania poważnych awarii, klęsk żywiołowych, pożarów lub innych miejscowych zagrożeń;
2) zapobieżenia poważnemu i nagłemu niebezpieczeństwu grożącemu życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu znacznej wartości, którego w inny sposób nie można uniknąć.

2. W sytuacjach nadzwyczajnych, o których mowa w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1464), wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, określić rozmiar i czas korzystania z każdej wody na potrzeby, o których mowa w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie uprawniają do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz w czasie suszy lub niskiego stanu wód nie ponosi się opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2.

5. W przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, w celu zapobieżenia skutkom powodzi lub suszy, wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe ograniczenia w korzystaniu z wód, w szczególności w zakresie poboru wód lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, a także zmiany sposobu gospodarowania wodą w zbiornikach retencyjnych.

6. Wprowadzenie czasowych ograniczeń, o których mowa w ust. 5, zawiesza wykonywanie uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych.

7. Za szkody powstałe na skutek wprowadzenia czasowego ograniczenia w korzystaniu z wód lub zmiany sposobu gospodarowania wodą w zbiornikach retencyjnych oraz za szkody powstałe na skutek zawieszenia wykonywania uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych zakładom nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 32. 1. Każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania z publicznych śródlądowych wód powierzchniowych, morskich wód wewnętrznych oraz z wód morza terytorialnego, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

2. Powszechne korzystanie z wód służy do zaspokajania potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego, bez stosowania specjalnych urządzeń technicznych, a także do wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych oraz, na zasadach określonych w przepisach odrębnych, amatorskiego połowu ryb.

3. Rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, powszechne korzystanie z wód powierzchniowych innych niż wymienione w ust. 1, służące zaspokajaniu wyłącznie potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego i ustalić dopuszczalny zakres tego korzystania.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, właścicielowi wód przysługuje z budżetu gminy odszkodowanie na warunkach określonych w art. 469.

Art. 33. 1. Właścicielowi gruntu przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód stanowiących jego własność oraz z wód podziemnych znajdujących się w jego gruncie.

2. Prawo do zwykłego korzystania z wód nie uprawnia do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej.

3. Zwykłe korzystanie z wód służy zaspokojeniu potrzeb własnego gospodarstwa domowego lub własnego gospodarstwa rolnego.

4. Zwykłe korzystanie z wód obejmuje:

1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznie nieprzekraczającej 5 m^3 na dobę;
2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w ilości nieprzekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę.

Art. 34. Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie z wód wykraczające poza powszechne korzystanie z wód oraz zwykłe korzystanie z wód, obejmujące:
1) odwadnianie gruntów i upraw;
2) użytkowanie wody znajdującej się w stawach i rowach;
3) wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1;
4) wykonywanie na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej;
5) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych;
6) wykorzystywanie wód do celów żeglugi oraz spławu;
7) przerzuty wód oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych;
8) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
9) (uchylony)
10) chów ryb w sadzach;
11) zapewnienie wody dla funkcjonowania urządzeń umożliwiających migrację ryb;
12) korzystanie z wód do nawadniania gruntów lub upraw, a także na potrzeby działalności rolniczej w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 333), w ilości większej niż średniorocznie 5 m^3 na dobę;

13) korzystanie z wód na potrzeby działalności gospodarczej, innej niż działalność rolnicza w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym;
14) rolnicze wykorzystanie ścieków, jeżeli ich łączna ilość jest większa niż 5 m^3 na dobę;
15) chów lub hodowlę ryb oraz innych organizmów wodnych w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, przeznaczonych na te cele.
16) (uchylony)

Art. 35. 1. Usługi wodne polegają na zapewnieniu gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą możliwości korzystania z wód w zakresie wykraczającym poza zakres powszechnego korzystania z wód, zwykłego korzystania z wód oraz szczególnego korzystania z wód.

2. Gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą zapewnia się dostęp do usług wodnych na zasadach określonych w przepisach ustawy.

3. Usługi wodne obejmują:
1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;
2) piętrzenie, magazynowanie lub retencjonowanie wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz korzystanie z tych wód;
3) uzdatnianie wód podziemnych i powierzchniowych oraz ich dystrybucję;
4) odbiór i oczyszczanie ścieków;
5) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, obejmujące także wprowadzanie ścieków do urządzeń wodnych;
6) korzystanie z wód do celów energetyki, w tym energetyki wodnej;
7) odprowadzanie do wód lub do urządzeń wodnych – wód opadowych lub roztopowych, ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast;
8) trwałe odwadnianie gruntów, obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych, a także odprowadzanie do wód – wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast;
9) odprowadzanie do wód lub do ziemi wód pobranych i niewykorzystanych.

Art. 36. 1. Podmiot korzystający z usług wodnych dokonujący poboru wód powierzchniowych lub podziemnych w ramach usług wodnych jest obowiązany do stosowania przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranych wód.

2. Podmiot korzystający z usług wodnych wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi w ramach usług wodnych jest obowiązany do stosowania przyrządów pomiarowych lub systemów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków, jeżeli wprowadza do wód lub do ziemi ścieki w ilości średniej dobowej powyżej 0,01 m^3/s.

3. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 2, nie obejmują właścicieli gruntów, którym przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33.

4. Wody Polskie wyposażają podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, na własny koszt w przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków.

5. Podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, za zgodą Wód Polskich, mogą wyposażyć się na własny koszt w przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków.

6. Jeżeli wyniki kontroli gospodarowania wodami wskazują, że właściciele gruntów, którym przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33:

1) dokonują poboru wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznie przekraczającej 5 m^3 na dobę,
2) wprowadzają ścieki do wód lub do ziemi w ilości przekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę

– Wody Polskie mogą, na własny koszt, wyposażyć tych właścicieli gruntów w przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości wprowadzonych ścieków.

7. Właściciele gruntów, którym przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33, dokonujący poboru wód lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o którym mowa w ust. 6, są obowiązani zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do wyposażenia ich w przyrządy pomiarowe.

Rozdział 2

Wody wykorzystywane do kąpieli

Art. 37. 1. Rada gminy określa, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, corocznie do dnia 20 maja sezon kąpielowy, który obejmuje okres między 1 czerwca a 30 września.

2. Rada gminy określa, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, corocznie do dnia 20 maja wykaz kąpielisk na terenie gminy lub na polskich obszarach morskich przyległych do danej gminy.

3. Organizator kąpieliska do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego sezon kąpielowy, w którym kąpielisko ma być otwarte, przekazuje wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o umieszczenie w wykazie kąpielisk, o którym mowa w ust. 2, wydzielonego fragmentu wód powierzchniowych, na którym planuje utworzyć kąpielisko.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres organizatora;
2) nazwę i adres kąpieliska oraz opis granicy kąpieliska na aktualnej mapie topograficznej albo ortofotomapie lub wykaz współrzędnych punktów załamania granicy kąpieliska;
3) wskazanie długości linii brzegowej kąpieliska;
4) wskazanie przewidywanej maksymalnej liczby osób korzystających dziennie z kąpieliska;
5) wskazanie terminów otwarcia i zamknięcia kąpieliska;
6) opis infrastruktury kąpieliska, w tym urządzeń sanitarnych;
7) wskazanie sposobu gospodarki odpadami.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, dołącza się:

1) kopię zgłoszenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 394 ust. 1 pkt 4, wraz z zaświadczeniem o niezgłoszeniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 423 ust. 9;
2) informacje dotyczące planowanego kąpieliska:
   a) aktualny profil wody w kąpielisku,
   b) status kąpieliska w poprzednim sezonie kąpielowym (czynne, nieczynne) albo wzmianka, że wniosek dotyczy kąpieliska nowo utworzonego,

c) ocena jakości wody i klasyfikacja wody w kąpielisku w poprzednim sezonie kąpielowym, jeżeli wniosek dotyczy istniejącego kąpieliska,

d) udogodnienia i środki podjęte w celu promowania kąpieli;

3) zgodę właściciela wód oraz właściciela gruntu przylegającego do kąpieliska na utworzenie kąpieliska.

6. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 3, jest niekompletny, wójt, burmistrz lub prezydent miasta wzywa do jego uzupełnienia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

7. W przypadku braku uzupełnienia, o którym mowa w ust. 6, w wyznaczonym terminie wniosek, o którym mowa w ust. 3, pozostawia się bez rozpatrzenia.

8. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przygotowuje projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, obejmujący wykaz planowanych kąpielisk, sporządzony po rozpatrzeniu wniosków, o których mowa w ust. 3, oraz wykaz wydzielonych fragmentów wód powierzchniowych, na których planuje utworzyć kąpieliska, dla których będzie organizatorem.

9. W przypadku gdy organizatorem kąpieliska jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta, przepisy ust. 5 stosuje się odpowiednio.

10. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta podaje do publicznej wiadomości projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, w sposób zwyczajowo przyjęty, określając formę, miejsce i termin składania uwag oraz propozycji zmian do tego projektu uchwały, nie krótszy niż 21 dni od dnia podania do publicznej wiadomości.

11. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta rozpatruje uwagi oraz propozycje, o których mowa w ust. 10, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia upływu terminu ich składania.

12. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, wraz z wnioskami, o których mowa w ust. 3, i dokumentami, o których mowa w ust. 5, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, najpóźniej do dnia 28 lutego, przekazuje do zaopiniowania Wodom Polskim, właścicielowi wód oraz właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, a w przypadku kąpieliska położonego na: terenie parku narodowego – także dyrektorowi parku narodowego, polskich obszarach morskich – także właściwemu dyrektorowi urzędu morskiego, śródlądowej drodze wodnej – także właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej. Wody Polskie, właściciel wód,

właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej oraz dyrektor urzędu morskiego wyrażają opinie do przekazanego projektu uchwały, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnej.

13. Na obszarze parku narodowego kąpielisko może zostać utworzone, jeżeli nie sprzeciwiają się temu postanowienia planu ochrony parku narodowego albo planu zadań ochronnych oraz zasady udostępniania parku narodowego.

Art. 38. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi i aktualizuje ewidencję kąpielisk.

2. W ewidencji kąpielisk zamieszcza się następujące informacje dotyczące kąpieliska:

1) zawarte w wykazie kąpielisk;
2) o ocenie bieżącej i sezonowej jakości wody w kąpielisku oraz klasyfikacji;
3) o zakazie kąpieli i zaleceniach wydanych przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

3. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta wpisuje kąpieliska lub aktualizuje wpis do ewidencji kąpielisk w terminie:

1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 2;
2) 2 dni od dnia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4;
3) 2 dni od dnia otrzymania informacji, o których mowa w art. 41 ust. 2.

4. Organizator kąpieliska jest obowiązany niezwłocznie zgłosić zmianę posiadanych informacji zawartych w ewidencji kąpielisk.

5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przechowuje dokumenty stanowiące podstawę wpisu do ewidencji kąpielisk, w tym wnioski, o których mowa w art. 37 ust. 3, wraz z załącznikami, oraz zgłoszenia, o których mowa w ust. 4, przez okres 10 lat od dnia wpisu kąpieliska do tej ewidencji.

6. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany do nieodpłatnego przekazywania informacji zawartych w ewidencji kąpielisk na wniosek właściciela wód, właściciela gruntu przylegającego do kąpieliska, właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego lub organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

7. Prowadzenie ewidencji kąpielisk i przekazywanie informacji zawartych w tej ewidencji jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

Art. 39. 1. W przypadku gdy nie jest uzasadnione utworzenie kąpieliska, rada gminy może wyrazić, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, zgodę na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, funkcjonującego przez okres nie dłuższy niż 30 dni w roku kalendarzowym, określając sezon kąpielowy dla miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli.

2. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, w terminie nie krótszym niż 30 dni przed planowanym otwarciem miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, przekazuje wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o wyrażenie zgody na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres organizatora;
2) nazwę i adres miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli oraz opis granicy miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli na aktualnej mapie topograficznej albo ortofotomapie lub wykaz współrzędnych punktów załamania granicy miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
3) wskazanie długości linii brzegowej miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
4) wskazanie przewidywanej maksymalnej liczby osób korzystających dziennie z miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
5) wskazanie terminów otwarcia i zamknięcia miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
6) wskazanie terminów poboru próbek wody;
7) opis infrastruktury miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, w tym urządzeń sanitarnych;
8) wskazanie sposobu gospodarki odpadami.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) zgodę właściciela wód oraz właściciela gruntu przylegającego do planowanego miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;

2) informację, czy w poprzednich latach było w tym miejscu tworzone miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli albo kąpielisko;
3) uzasadnienie braku potrzeby utworzenia kąpieliska.

5. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 2, jest niekompletny, wójt, burmistrz lub prezydent miasta wzywa do jego uzupełnienia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

6. W przypadku braku uzupełnienia, o którym mowa w ust. 5, w wyznaczonym terminie wniosek, o którym mowa w ust. 2, pozostawia się bez rozpatrzenia.

7. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, i dokumentami, o których mowa w ust. 4, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazuje do zaopiniowania Wodom Polskim, właścicielowi wód oraz właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, a w przypadku miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli położonego na: terenie parku narodowego – także dyrektorowi parku narodowego, śródlądowej drodze wodnej – także właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej, polskich obszarach morskich – także właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego. Wody Polskie, właściciel wód, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej i dyrektor urzędu morskiego wyrażają opinie do przekazanego projektu uchwały, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 dni. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnej.

8. Na obszarze parku narodowego miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli może zostać utworzone, jeżeli nie sprzeciwiają się postanowienia planu ochrony parku narodowego albo planu zadań ochronnych oraz zasady udostępniania parku narodowego.

Art. 40. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi i aktualizuje ewidencję miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli.

2. W ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli zamieszcza się następujące informacje dotyczące miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli:
1) zawarte w uchwałach o wyrażeniu zgód na utworzenie miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli;

2) o ocenie bieżącej jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli oraz o zakazie kąpieli i zaleceniach wydanych przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

3. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta wpisuje miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli do ewidencji lub aktualizuje wpis w tej ewidencji w terminie:

1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 39 ust. 1;
2) 2 dni od dnia otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4;
3) 2 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w art. 41 ust. 2.

4. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli jest obowiązany niezwłocznie zgłosić zmianę posiadanych informacji zawartych w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli.

5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przechowuje dokumentację stanowiącą podstawę do dokonania wpisu do ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, w tym wniosek, o którym mowa w art. 39 ust. 2, wraz z załącznikami, przez okres 10 lat od dnia dokonania wpisu danego miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli do tej ewidencji.

6. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany do nieodpłatnego przekazywania informacji zawartych w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli na wniosek właściciela wód, właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego lub organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

7. Prowadzenie ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli i przekazywanie informacji zawartych w tej ewidencji jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

Art. 41. 1. Jakość wody w kąpielisku oraz miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

2. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji dotyczących oceny jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, klasyfikacji wody w kąpielisku

oraz zakazu kąpieli. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta zamieszcza te informacje odpowiednio w ewidencji kąpielisk lub w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli.

3. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania organizatorowi pochodzących z kontroli urzędowej informacji dotyczących ocen jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli oraz klasyfikacji wody w kąpielisku.

Art. 42. 1. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli wykonuje badanie jakości wody nie wcześniej niż 10 dni przed dniem rozpoczęcia funkcjonowania tego miejsca oraz przynajmniej raz w trakcie jego funkcjonowania, a także każdorazowo w przypadku wzrokowego stwierdzenia zanieczyszczenia wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

2. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli informuje państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego o planowanym terminie wykonania badań jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

3. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli przekazuje, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania, właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badań, o których mowa w ust. 1, oraz informacje o wystąpieniu zmian, które mogą wpływać na pogorszenie jakości wody.

Art. 43. 1. Na podstawie wyników badania jakości wody, wykonanych i dostarczonych przez organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny dokonuje bieżącej oceny jakości wody, czy spełnia ona wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

2. Jeżeli wyniki badań wykonanych przez organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli wskazują na to, że woda w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, właściwy państwowy powiatowy lub

państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadza kontrolę urzędową, o której mowa w art. 344 ust. 1 pkt 3.

Art. 44. 1. Po podjęciu uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 2, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przedstawia właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian liczby kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego.

2. Główny Inspektor Sanitarny przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego przedstawia Komisji Europejskiej informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian liczby kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego.

3. Do informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, dołącza się wykaz kąpielisk.

Art. 45. 1. Organizator jest obowiązany oznakować odpowiednio kąpielisko albo miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli.

2. Jeżeli został wprowadzony stały zakaz kąpieli, o którym mowa w art. 346 ust. 5, właściwy wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany oznakować obszar czytelną informacją o zakazie kąpieli.

3. W przypadku zaprzestania prowadzenia przez organizatora kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli tracą one swój status, a organizator jest obowiązany oznakować obszar czytelną informacją o zaprzestaniu prowadzenia kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli i usunąć oznakowanie tych miejsc niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od dnia zamknięcia odpowiednio kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli.

Art. 46. 1. Organizatorzy kąpielisk mogą łączyć kąpieliska w przypadku gdy:

1) kąpieliska sąsiadujące ze sobą nie dzieli żadna fizyczna odległość;
2) kąpieliska uzyskały zbliżoną klasyfikację oceny jakości wody w 4 poprzednich sezonach kąpielowych;
3) profile wody w kąpieliskach wskazują na wspólne czynniki ryzyka lub ich brak.

2. Organizatorzy kąpielisk mogą dokonywać podziału kąpielisk, gdy jest to uzasadnione jakością wody w kąpielisku lub jego części lub bezpieczeństwem osób korzystających z kąpieliska.

3. Do łączenia albo podziału kąpielisk przepisy art. 37 ust. 2–12 stosuje się odpowiednio, z tym że łączenie albo podział kąpielisk wymaga uzasadnienia.

Art. 47. 1. Kąpielisko może funkcjonować, jeżeli jakość wody w nim została sklasyfikowana co najmniej jako dostateczna zgodnie z art. 344 ust. 1 pkt 2.

2. Jeżeli jakość wody w kąpielisku została sklasyfikowana jako niedostateczna zgodnie z art. 344 ust. 1 pkt 2, kąpielisko może funkcjonować pod warunkiem podjęcia działań mających na celu:

1) ochronę zdrowia ludzkiego i poprawę jakości wody, w tym wprowadzenia zakazu kąpieli w danym sezonie kąpielowym albo tymczasowego zakazu kąpieli;
2) ustalenie przyczyn nieosiągnięcia dostatecznej klasyfikacji jakości wody w kąpielisku;
3) zapobieżenie, zmniejszenie lub wyeliminowanie przyczyn zanieczyszczenia wody w kąpielisku;
4) przekazanie społeczeństwu informacji dotyczącej jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.

3. Przy badaniu wody w kąpieliskach oraz w miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli dopuszcza się stosowanie metody alternatywnej w stosunku do metody referencyjnej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3, w przypadku udokumentowania równoważności wyników badania tej wody przeprowadzonego metodą alternatywną z wynikami badania wody przeprowadzonego metodą referencyjną.

4. Uznanie metody alternatywnej w zakresie badania wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli za równoważną z metodą referencyjną następuje zgodnie z aktualnym wydaniem normy PN-EN ISO 17994.

5. Badania równoważności metody alternatywnej dokonuje się w laboratoriach akredytowanych.

6. Dokumentacja z badań równoważności metody alternatywnej jest przedkładana instytutowi badawczemu wykonującemu zadania z zakresu zdrowia publicznego w celu oceny jej kompletności i poprawności w odniesieniu do wymagań aktualnego wydania normy PN-EN ISO 17994 oraz spełnienia wymagania określonego w ust. 5.

7. Minister właściwy do spraw zdrowia, po uzyskaniu pozytywnej oceny instytutu, o której mowa w ust. 6, przedstawia Komisji Europejskiej informacje

dotyczące metody alternatywnej oraz jej równoważności wraz z dokumentacją, o której mowa w ust. 6.

Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych;
4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku;
6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 344 ust. 5;
8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 344 ust. 5.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie.

Art. 49. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji objętych ewidencją kąpielisk oraz miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli,

2) wzór ewidencji kąpielisk oraz ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli,
3) sposób oznakowania kąpieliska oraz miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli

– mając na względzie bezpieczeństwo oraz zagrożenia dla zdrowia kąpiących się, a także potrzebę przekazywania społeczeństwu aktualnych informacji o jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

DZIAŁ III

Ochrona wód

Rozdział 1

Cel ochrony wód i cele środowiskowe

Art. 50. Wody, jako integralna część środowiska oraz siedlisko dla organizmów, podlegają ochronie, niezależnie od tego, czyją stanowią własność.

Art. 51. 1. Celem ochrony wód jest osiągnięcie celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych, jednolitych części wód podziemnych oraz obszarów chronionych, a także poprawa jakości wód oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i na terenach podmokłych.

2. Realizując cel, o którym mowa w ust. 1, należy zapewnić, żeby wody, w zależności od potrzeb, nadawały się do:
1) zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
2) uprawiania sportu, turystyki lub rekreacji;
3) wykorzystywania do kąpieli;
4) bytowania ryb i innych organizmów wodnych w warunkach naturalnych, umożliwiających ich migrację.

3. Dla realizacji celu określonego w ust. 2 pkt 3:
1) organizator kąpieliska sporządza profil wody w kąpielisku, aktualizuje go i przekazuje w terminie 7 dni właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta oraz Wodom Polskim, a w przypadku kąpielisk morskich także właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego, oraz podejmuje działania mające na celu obniżenie ryzyka zanieczyszczenia wody w kąpielisku

i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, w szczególności działania określone w art. 344 ust. 5 pkt 2 i 7;

2) organy administracji publicznej są obowiązane udostępniać organizatorowi kąpieliska na jego wniosek informacje, które mogą być wykorzystane przy sporządzaniu profilu wody w kąpielisku;

3) organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wykonują działania określone w art. 344 ust. 1 oraz art. 346 i art. 347.

4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw klimatu i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób sporządzania profilu wody w kąpielisku,

2) szczegółowy zakres informacji zawartych w profilu wody w kąpielisku i sposób ich przedstawiania,

3) sposób dokonywania aktualizacji profilu wody w kąpielisku

– mając na względzie poprawę jakości wody w kąpieliskach i ochronę zdrowia publicznego.

5. Za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, pobiera się opłatę.

6. Opłata za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, pobierana przez organ administracji:

1) rządowej – stanowi dochód budżetu państwa;

2) samorządowej – stanowi dochód budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

7. Opłaty za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, nie pobiera się, jeżeli wniosek o udostępnienie informacji został złożony przez organ administracji publicznej.

8. Jednostkowe stawki opłat za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, wynoszą:

1) za wyszukiwanie informacji – 10 zł, jeżeli udostępnienie wymaga wyszukania do dziesięciu dokumentów; opłata ulega zwiększeniu o nie więcej niż 1 zł za każdy kolejny dokument wymagający wyszukania;

2) za przekształcanie informacji w formę wskazaną we wniosku – 3 zł za każdy informatyczny nośnik danych;

3) za przekształcanie informacji polegające na skanowaniu dokumentów – 0,30 zł za każdą stronę;
4) za sporządzanie kopii dokumentów lub danych w formacie 210 mm x 297 mm (A4):
   a) za stronę kopii czarno-białej – 0,60 zł,
   b) za stronę kopii kolorowej – 6 zł.

9. Za przesłanie kopii dokumentów lub danych za pośrednictwem operatora pocztowego pobiera się opłatę za przesyłkę pocztową danego rodzaju i danej kategorii wagowej w wysokości podanej w obowiązującym cenniku usług powszechnych operatora wyznaczonego w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1041 i 2320) zwiększoną o:
1) nie więcej niż 4 zł – za kopię dokumentów lub danych w formie wydruku lub kserokopii;
2) nie więcej niż 10 zł – za kopię dokumentów lub danych na informatycznym nośniku danych dostarczonym przez podmiot, który złożył wniosek o udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2.

10. Opłatę za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz opłatę, o której mowa w ust. 9, uiszcza się przed udostępnieniem tych informacji przez wpłatę do kasy albo na rachunek bankowy urzędu zapewniającego obsługę właściwego organu administracji publicznej.

11. W przypadku nieuiszczenia opłaty za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz opłaty, o której mowa w ust. 9, organy administracji publicznej odmawiają udostępnienia tych informacji.

Art. 52. 1. Ochrona wód jest realizowana w szczególności z uwzględnieniem wyników oceny stanu wód podziemnych oraz wyników oceny stanu wód powierzchniowych.

2. Ocena stanu wód podziemnych obejmuje ocenę stanu ilościowego wód podziemnych lub stanu chemicznego tych wód, dokonywane w ramach oceny stanu jednolitych części tych wód zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 53 ust. 1.

3. Ocena stanu wód powierzchniowych obejmuje klasyfikację stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego tych wód, dokonywane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 53 ust. 4.

4. Ochrona wód jest realizowana z uwzględnieniem przepisów działu I i działu III w tytule II oraz działów I–III w tytule III ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, obejmujące:

1) klasyfikację elementów fizykochemicznych;
2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego;
3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych;
4) sposób prezentacji ich stanu;
5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu;
6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował wymogami ochrony wód podziemnych, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań oraz weźmie pod uwagę przy określaniu wartości progowych:

1) wpływ oraz wzajemne oddziaływania wód podziemnych na ekosystemy wodne pozostające w związku hydraulicznym z tymi wodami oraz ekosystemy lądowe zależne od tych wód;
2) zaburzenia aktualnych lub przyszłych uzasadnionych sposobów wykorzystania wód podziemnych lub ich funkcji;
3) zanieczyszczenia powodujące uznanie jednolitych części wód podziemnych za zagrożone;
4) warunki hydrogeologiczne, w tym informacje dotyczące bilansu wodnego i poziomów naturalnego tła hydrogeochemicznego, z uwzględnieniem przypadków gdy podwyższone poziomy wartości tła elementów

fizykochemicznych występują z naturalnych przyczyn hydrogeologicznych, przy czym przez wartość tła rozumie się stężenie substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik odpowiadające warunkom naturalnym w tej jednolitej części wód podziemnych albo w nieznacznym stopniu odbiegające od warunków naturalnych w wyniku działalności człowieka, przy czym przy określaniu poziomów tła przyjmuje się, że:

a) poziomy tła powinny być określane na podstawie charakterystyki jednolitych części wód podziemnych oraz na podstawie wyników monitoringu wód podziemnych,

b) monitoring wód podziemnych i interpretacja danych powinny uwzględnić fakt, że warunki przepływu i skład chemiczny wód podziemnych są zróżnicowane w pionie i w poziomie,

c) jeżeli dostępne są tylko ograniczone dane z monitoringu wód podziemnych, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być określane w oparciu o te ograniczone dane z monitoringu, w stosownych przypadkach za pomocą uproszczonego podejścia z wykorzystaniem podzbioru próbek, dla których wskaźniki wykazują brak wpływu działalności człowieka, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli są dostępne,

d) jeżeli nie są dostępne wystarczające dane z monitoringu wód podziemnych, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych są niskiej jakości, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być szacowane, w stosownych przypadkach na podstawie statystycznych wyników referencyjnych dla tego samego rodzaju warstw wodonośnych na innych obszarach, na których dane z monitoringu są wystarczające;

5) pochodzenie substancji zanieczyszczających, ich ewentualne występowanie w przyrodzie, toksyczność, zdolność do dyspersji, trwałość i zdolność do bioakumulacji;

6) wiedzę z zakresu ludzkiej toksykologii i ekotoksykologii.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę:

1) normy jakości wód podziemnych rozumiane jako normy jakości środowiska, określone w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu, odpowiadające stężeniu danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonych jako wskaźnik, które nie powinny być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi, oraz dotychczasowe wartości progowe;
2) konieczność zmiany wartości progowych, jeżeli nowe informacje o substancjach zanieczyszczających, grupach substancji zanieczyszczających lub wskaźnikach zanieczyszczeń wskazują na potrzebę ustalenia wartości progowej dla nowej substancji, zmianę istniejącej wartości progowej lub ponownego uwzględnienia wartości progowej uprzednio usuniętej z wykazu;
3) możliwość usunięcia wartości progowych, jeżeli dana jednolita część wód podziemnych nie jest już narażona na zagrożenie ze strony danych substancji zanieczyszczających, grup substancji zanieczyszczających lub wskaźników zanieczyszczeń;
4) konieczność określenia bardziej rygorystycznych wartości progowych, w przypadku gdy normy jakości wód podziemnych zastosowane do danej jednolitej części wód podziemnych mogą skutkować nieosiągnięciem celów środowiskowych dla wód powierzchniowych pozostających w związku hydraulicznym z tą jednolitą częścią wód podziemnych lub prowadzić do znaczącego pogorszenia jakości ekologicznej lub chemicznej tych wód lub znaczącej szkody w ekosystemach lądowych bezpośrednio zależnych od danej jednolitej części wód podziemnych;
5) współpracę z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie skoordynowanego ustalenia wartości progowych w odniesieniu do jednolitych części wód podziemnych, których część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, oraz jednolitych części wód podziemnych, w obrębie których przepływ wód podziemnych przecina granicę z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej;
6) możliwość skoordynowanego ustalenia wartości progowych z właściwymi organami państw nienależących do Unii Europejskiej, w przypadku gdy jednolita część wód podziemnych lub grupa takich części znajdują się na terytorium państw nienależących do Unii Europejskiej.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

1) elementy jakości dla klasyfikacji:
   a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych,
   b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
2) definicje klasyfikacji:
   a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych,
   b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych,
   c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych;
3) typy wód powierzchniowych, z podziałem na kategorie tych wód;
4) sposób klasyfikacji:
   a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych,
   b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a,
   c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a,

d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;

5) sposób interpretacji wyników badań wskaźników jakości, o których mowa w pkt 4 lit. a;

6) sposób oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych;

7) sposób prezentacji wyników klasyfikacji:

a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. b,

b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. c,

c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. d;

8) częstotliwość dokonywania:

a) klasyfikacji poszczególnych elementów, o których mowa w pkt 4 lit. a,

b) klasyfikacji stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych;

9) sposób oceny stopnia osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57 i art. 61.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował potrzebą uwzględnienia poszczególnych wskaźników jakości w systemie oceny stanu wód, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań.

Art. 54. 1. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem obejmuje łącznie:

1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji rozumianych jako masa, stężenie lub poziom emisji energii lub substancji określonych w przepisach wydanych na

podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wynikających z najlepszych dostępnych technik, które nie powinny być przekraczane w określonym w nich czasie;

2) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń obszarowych przez określenie jej warunków, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych praktyk w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w przepisach niniejszej ustawy, a także w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

2. Jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wartości emisji niż te, o których mowa w ust. 1, należy stosować bardziej rygorystyczne wymagania w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 55. 1. Cele środowiskowe rozumiane jako osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód podziemnych, w tym dobrego stanu ilościowego wód podziemnych i dobrego stanu chemicznego wód podziemnych, dobrego stanu wód powierzchniowych, w tym co najmniej dobrego stanu ekologicznego lub co najmniej dobrego potencjału ekologicznego oraz dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych, lub norm i celów wynikających z przepisów, na podstawie których zostały utworzone obszary chronione, a także zapobieganie ich pogorszeniu, w szczególności w odniesieniu do ekosystemów wodnych i innych ekosystemów zależnych od wód, określa się dla:

1) jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione;
2) sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
3) jednolitych części wód podziemnych;
4) obszarów chronionych.

2. Cele środowiskowe ustanawia się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 56. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione jest ochrona oraz poprawa ich stanu ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć co najmniej dobry stan ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich stanu ekologicznego i stanu chemicznego.

Art. 57. Celem środowiskowym dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć co najmniej dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego.

Art. 58. 1. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 56 i art. 57, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na:

1) stopniowej redukcji zanieczyszczeń powodowanych przez substancje priorytetowe oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1;
2) zaniechaniu lub stopniowym eliminowaniu emisji do wód powierzchniowych substancji priorytetowych oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1.

Art. 59. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest:

1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń;
2) zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu;
3) ich ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przez odwracanie znaczących

i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka, przy czym znacząca i utrzymująca się tendencja wzrostowa oznacza znaczący statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik w jednolitej części wód podziemnych.

Art. 61. 1. Celem środowiskowym dla obszarów chronionych jest osiągnięcie norm i celów wynikających z przepisów, na podstawie których te obszary chronione zostały utworzone, przepisów ustanawiających te obszary lub dotyczących tych obszarów, o ile nie zawierają one w tym zakresie odmiennych uregulowań.

2. Cel środowiskowy, o którym mowa w ust. 1, realizuje się w szczególności przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 62. 1. Jeżeli dla określonej jednolitej części wód stosuje się większą liczbę celów środowiskowych spośród wymienionych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, realizuje się cel środowiskowy formułujący bardziej rygorystyczne wymagania.

2. Informację o celu środowiskowym, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 63. 1. Dopuszcza się ustalenie mniej rygorystycznych celów środowiskowych niż określone w art. 56, art. 57 oraz w art. 59 dla wybranych jednolitych części wód, które są w takim stopniu zmienione działalnością człowieka lub których naturalne warunki są takie, że osiągnięcie tych celów byłoby niewykonalne lub rodziłoby nieproporcjonalnie wysokie koszty w stosunku do spodziewanych korzyści i jednocześnie:

1) potrzeby w zakresie środowiska, społeczne lub gospodarcze, zaspokajane przez taką działalność człowieka, nie mogą być zaspokojone za pomocą innych działań, korzystniejszych z punktu widzenia środowiska i bez ponoszenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do spodziewanych korzyści;
2) dla wód powierzchniowych osiąga się najlepszy z możliwych stan wód powierzchniowych przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;

3) dla wód podziemnych zachodzą możliwie jak najmniejsze zmiany dobrego stanu ilościowego i dobrego stanu chemicznego przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;
4) nie zachodzi dalsze pogorszenie stanu jednolitych części wód.

2. Mniej rygorystyczne cele środowiskowe ustala się i szczegółowo uzasadnia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza oraz weryfikuje co 6 lat.

Art. 64. 1. Jednolita część wód powierzchniowych może zostać wyznaczona jako sztuczna lub silnie zmieniona, jeżeli:
1) zmiana jej cech hydromorfologicznych konieczna dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego miałaby znaczące negatywne oddziaływanie na:
   a) środowisko,
   b) żeglugę i infrastrukturę portową oraz infrastrukturę zapewniającą dostęp do portu lub przystani morskiej lub korzystanie z wód w celach rekreacyjnych,
   c) prowadzenie działalności, dla której jest dokonywane piętrzenie wody, w szczególności na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, wytwarzania energii elektrycznej lub nawadniania,
   d) regulację stosunków wodnych, ochronę przed powodzią lub suszą oraz melioracje wodne odwadniające lub nawadniające,
   e) przedsięwzięcia inne niż wymienione w lit. b–d, stanowiące równorzędny interes publiczny istotny dla zrównoważonego rozwoju;
2) realizacja celów publicznych, którym służy sztuczna lub silnie zmieniona jednolita część wód powierzchniowych, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub z uwagi na nieproporcjonalnie wysokie, w stosunku do spodziewanych korzyści, koszty ich realizacji, nie jest możliwa w inny sposób, mniej obciążający środowisko.

2. Wyznaczenie jednolitej części wód powierzchniowych jako sztucznej lub silnie zmienionej wymaga szczegółowego uzasadnienia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i podlega weryfikacji co 6 lat.

Art. 65. 1. Dopuszczalne jest czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ono wynikiem zjawisk o charakterze naturalnym lub skutkiem siły wyższej, nadzwyczajnych lub niemożliwych do przewidzenia, w szczególności ekstremalnych

zjawisk powodziowych lub długotrwałej suszy, zdarzeń o charakterze terrorystycznym, zakłócenia funkcjonowania infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1856 oraz z 2021 r. poz. 159) lub niedających się przewidzieć katastrof, oraz jeżeli zostaną spełnione następujące warunki:

1) zostały podjęte działania mające na celu zapobieżenie dalszemu pogorszeniu stanu wód, które nie zagrożą realizacji celów środowiskowych dla pozostałych wód;
2) w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zostały ustalone warunki i wskaźniki kwalifikowania okoliczności i zjawisk powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód;
3) oddziaływania okoliczności i zjawisk powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód są corocznie analizowane i zostały podjęte działania mające na celu przywrócenie poprzedniego stanu jednolitych części wód tak szybko, jak jest to możliwe w warunkach racjonalnego działania;
4) działania, o których mowa w pkt 1 i 3, zostały zawarte w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i nie zagrożą przywróceniu poprzedniego stanu jednolitych części wód, gdy ustąpią przyczyny czasowego pogorszenia stanu tych wód;
5) opis skutków okoliczności i zjawisk oraz podjętych i kontynuowanych działań, o których mowa w pkt 1 i 3, zostanie zawarty w najbliższej aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Nie stanowi czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód chwilowa zmiana stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ona związana z utrzymywaniem wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego zgodnie z interesem publicznym, o ile stan tych wód ulega poprawie bez konieczności prowadzenia działań naprawczych.

Art. 66. Dopuszczalne jest:

1) nieosiągnięcie dobrego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego, jeżeli jest ono skutkiem nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych;

2) niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych ze stanu bardzo dobrego do dobrego lub niezapobieżenie pogorszeniu potencjału ekologicznego z maksymalnego do dobrego, jeżeli jest ono wynikiem nowych działań człowieka, zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju i niezbędnych dla rozwoju społeczeństwa.

Art. 67. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu jednolitych części wód podziemnych, jeżeli jest ono skutkiem:

1) nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych;
2) zmian poziomu zwierciadła wód podziemnych.

Art. 68. Przepisy art. 66 i art. 67 stosuje się, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1) podejmowane są wszelkie działania, aby łagodzić skutki negatywnych oddziaływań na stan jednolitych części wód;
2) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66 i art. 67, są szczegółowo przedstawione w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i są aktualizowane co 6 lat;
3) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66, są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a pozytywne efekty związane z ochroną zdrowia, utrzymaniem bezpieczeństwa oraz zrównoważonym rozwojem przeważają nad korzyściami dla społeczeństwa i środowiska związanymi z osiągnięciem celów środowiskowych, o których mowa w art. 55, utraconymi w następstwie tych zmian i działań;
4) zakładane korzyści wynikające ze zmian i działań, o których mowa w pkt 1–3, nie mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu innych działań, znacząco korzystniejszych z punktu widzenia interesów środowiska, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub nieproporcjonalnie wysokie koszty.

Art. 69. Wyznaczanie jednolitych części wód powierzchniowych jako sztucznych lub silnie zmienionych, o którym mowa w art. 64 ust. 1, ustalanie mniej rygorystycznych celów środowiskowych, o którym mowa w art. 63 ust. 1, dopuszczanie czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód, o którym mowa

w art. 65 ust. 1, oraz stosowanie przepisów art. 66, nie może trwale uniemożliwiać ani zagrażać realizacji:

1) celów środowiskowych ustalonych dla innych jednolitych części wód w granicach tego samego dorzecza;
2) wymogów dotyczących ochrony środowiska wynikających z odrębnych przepisów.

Art. 70. Celem ochrony jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości jest zapobieganie pogorszeniu jakości tych jednolitych części wód w taki sposób, aby w szczególności zminimalizować potrzebę ich uzdatniania.

Art. 71. Dla jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi realizuje się cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz stosuje się wymagania wynikające z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Art. 72. Jednolite części wód przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi obejmują:

1) jednolite części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, dostarczające średnio więcej niż 10 m^3 wody na dobę lub służące więcej niż 50 osobom;
2) jednolite części wód, które są przewidywane do takich celów w przyszłości;
3) jednolite części wód wykorzystywane do działalności handlowej lub w budynkach użyteczności publicznej.

Art. 73. Wody powierzchniowe, które nie spełniają wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, nie mogą być wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 74. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinny odpowiadać wody powierzchniowe wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, a także

częstotliwość pobierania próbek wody, metodyki referencyjne analiz i sposób oceny, czy wody odpowiadają wymaganiom.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uwzględni podział wód na 3 kategorie w dostosowaniu do standardowych procesów uzdatniania, jakim wody, z uwagi na ich zanieczyszczenie, powinny być poddane w celu uzyskania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także będzie się kierował efektywnością tych procesów oraz potrzebą sukcesywnej poprawy jakości wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Rozdział 2

Zasady ochrony wód

Art. 75. Zakazuje się wprowadzania ścieków:

1) bezpośrednio do wód podziemnych;
2) do wód:
   a) powierzchniowych, jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,
   b) powierzchniowych w obrębie kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli i plaż publicznych nad wodami oraz w odległości mniejszej niż 1 kilometr od ich granic,
   c) stojących,
   d) jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny,
   e) cieków naturalnych oraz kanałów będących dopływami jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny;
3) do ziemi:
   a) zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, jeżeli byłoby to niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,

b) jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,

c) jeżeli stopień oczyszczania ścieków lub miąższość utworów skalnych nad zwierciadłem wód podziemnych nie stanowi zabezpieczenia tych wód przed zanieczyszczeniem,

d) w pasie technicznym,

e) w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami.

Art. 75a. Zakazuje się wprowadzania wód opadowych lub roztopowych, ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych:

1) bezpośrednio do wód podziemnych;

2) do urządzeń wodnych, o ile wody te zawierają substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, jeżeli byłoby to niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 4.

Art. 76. 1. Dopuszcza się wprowadzanie:

1) wód opadowych lub roztopowych, wody z przelewów kanalizacji deszczowej oraz wody chłodniczej do wód powierzchniowych lub do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami,

2) wód opadowych lub roztopowych do jezior oraz do ich dopływów, jeżeli czas dopływu tych wód do jeziora jest krótszy niż 24 godziny,

3) wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni do jezior oraz do ich dopływów,

4) ścieków, o których mowa w art. 75 pkt 3 lit. a, jeżeli jest to zgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,

5) wód wykorzystanych pochodzących z pomp ciepła lub wykorzystanych wód geotermalnych – do wód podziemnych

– o ile organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych ustali, że takie dopuszczenie nie koliduje z celami środowiskowymi dla wód lub wymaganiami jakościowymi dla wód.

2. Właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu wprowadzania do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami, ścieków i wód innych niż wymienione w ust. 1 pkt 1, jeżeli wystąpi istotna potrzeba ekonomiczna lub społeczna, a zwolnienie nie spowoduje zagrożenia dla jakości wód.

Art. 77. 1. Zakazuje się:

1) wprowadzania do wód odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2020 r. poz. 797, 875 i 2361) oraz ciekłych odchodów zwierzęcych;
2) spławiania do wód śniegu wywożonego z terenów zanieczyszczonych, w szczególności z centrów miast, terenów przemysłowych, terenów składowych, baz transportowych, dróg o dużym natężeniu ruchu wraz z parkingami, oraz jego składowania na terenach położonych między wałem przeciwpowodziowym a linią brzegu wód lub w odległości mniejszej niż 50 m od linii brzegu wód;
3) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią:
   a) gromadzenia ścieków, nawozów naturalnych, środków chemicznych, a także innych substancji lub materiałów, które mogą zanieczyścić wody, oraz prowadzenia przetwarzania odpadów, w szczególności ich składowania,
   b) lokalizowania nowych cmentarzy;
4) mycia pojazdów w wodach powierzchniowych oraz nad brzegami tych wód;
5) pobierania z wód powierzchniowych wody bezpośrednio do opryskiwaczy rolniczych oraz mycia opryskiwaczy rolniczych i sprzętu do aplikacji nawozów, oraz wylewania wody z ich mycia w odległości mniejszej niż 25 m od brzegu zbiorników wodnych, jezior, cieków naturalnych, rowów, kanałów, ujęć wody, jeżeli nie ustanowiono strefy ochronnej na podstawie art. 135 ust. 1;
6) używania farb produkowanych na bazie związków organiczno-cynowych (TBT) do konserwacji technicznych konstrukcji podwodnych;

7) poruszania się pojazdami w wodach powierzchniowych oraz po gruntach pokrytych wodami, z wyłączeniem pojazdów:
   a) jednostek organizacyjnych wykonujących uprawnienia właścicielskie w stosunku do wód lub urządzeń wodnych zlokalizowanych na wodach,
   b) jednostek wykonujących roboty inwestycyjne lub prace utrzymaniowe,
   c) jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub przez niego nadzorowanych,
   d) jednostek ratowniczych,
   e) organów lub jednostek wykonujących kontrolę w zakresie określonym w przepisach ustawy i przepisach odrębnych,
   f) używanych do slipowania łodzi, w miejscach do tego wyznaczonych.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, nie obejmują wykorzystywania gruzu, mas ziemnych oraz skalnych przy wykonywaniu robót związanych z utrzymywaniem lub regulacją wód, ochroną brzegu morskiego i morskich wód wewnętrznych oraz pogłębianiem morskich dróg wodnych.

3. Jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód.

4. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, dołącza się charakterystykę planowanych działań i ich wpływu na jakość wód w przypadku wystąpienia powodzi wraz z ich podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót, mapę sytuacyjno-wysokościową pochodzącą z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopię tej mapy potwierdzoną przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo inną mapę sytuacyjno-wysokościową, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót oraz opis instalacji i urządzeń służących do gromadzenia ścieków, nawozów naturalnych, środków chemicznych, a także innych substancji lub materiałów, które mogą zanieczyścić wody, oraz do prowadzenia przetwarzania odpadów, w szczególności ich składowania.

5. Stroną postępowania w sprawie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, jest wnioskodawca, właściciel wód i właściciel wału przeciwpowodziowego, a w przypadku obszarów chronionych – także organ zarządzający danym obszarem.

6. Przepisy ust. 1 pkt 3 i ust. 3–5 stosuje się odpowiednio do wysp oraz przymulisk, o których mowa w art. 224.

7. Wyrażenie zgody na lokalizowanie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią nowych cmentarzy następuje w decyzji, o której mowa w art. 166 ust. 5.

8. Właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, na czas określony zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, określając miejsce i warunki poruszania się pojazdami w wodach powierzchniowych oraz po gruntach pokrytych wodami, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód i nie wpłynie na cele środowiskowe dla wód.

9. Organ Wód Polskich właściwy do wydania decyzji, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia, w drodze decyzji, praw i obowiązków wynikających z tej decyzji na rzecz innego podmiotu, jeżeli przyjmuje on wszystkie warunki zawarte w tej decyzji.

10. Stronami postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 9, są podmiot, na rzecz którego wydano decyzję, o której mowa w ust. 3, oraz podmiot zainteresowany nabyciem praw i obowiązków wynikających z tej decyzji.

11. W przypadku wykonania działań, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. a, nieobjętych decyzją, o której mowa w ust. 3, organ Wód Polskich właściwy do wydania tej decyzji, mając na uwadze konieczność ograniczania negatywnych skutków powodzi na skutek wykonania tych robót lub czynności dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, może nakazać, w drodze decyzji, przywrócenie stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód temu, kto wykonał te roboty lub czynności na jego koszt. Jeżeli nie można ustalić podmiotu, który wykonał te roboty lub czynności, przywrócenie stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód nakazuje się właścicielowi nieruchomości na jego koszt.

12. W decyzji, o której mowa w ust. 11, określa się termin przywrócenia stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód.

13. Decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w terminie 3 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganej zgody wodnoprawnej.

14. Jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi, termin, o którym mowa w ust. 13, może być przedłużony przez właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, na czas nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wnioskodawca przed wygaśnięciem decyzji wystąpi z wnioskiem do tego organu.

Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą:

1) zawierać:
   a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających,
   b) substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114,
   c) chorobotwórczych drobnoustrojów pochodzących z obiektów, w których leczeni są chorzy na choroby zakaźne;
2) powodować w tych wodach:
   a) zmian w naturalnej, charakterystycznej dla nich biocenozie,
   b) zmian naturalnej mętności, barwy lub zapachu,
   c) formowania się osadów lub piany.

Art. 79. Zakazuje się rozcieńczania ścieków w celu uzyskania ich stanu, składu oraz minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających zgodnych z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 80. Dopuszcza się wprowadzanie do wód lub do ziemi wód opadowych lub roztopowych z przelewów kanalizacji deszczowej lub ścieków z przelewów burzowych komunalnej kanalizacji ogólnospławnej na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, o ile właściwy organ Wód Polskich ustali, w drodze decyzji, że takie dopuszczenie nie koliduje z celami środowiskowymi dla wód lub wymaganiami jakościowymi dla wód.

Art. 81. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, ustalając warunki wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków bytowych lub komunalnych, może określić w pozwoleniu wodnoprawnym minimalny procent redukcji substancji zanieczyszczających, jeżeli zapewni się nieprzekroczenie najwyższych dopuszczalnych wartości zanieczyszczeń określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 82. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, ustalając warunki wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, może określić w pozwoleniu wodnoprawnym wartości zanieczyszczeń w ściekach:

1) niższe niż najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, jeżeli istniejące urządzenia oczyszczające umożliwiają ich osiągnięcie;
2) wyższe niż najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, jeżeli dotrzymanie najwyższych dopuszczalnych wartości nie jest możliwe mimo zastosowania dostępnych technik i technologii oczyszczania ścieków oraz zmian w procesie produkcji, a jednocześnie stan wód odbiornika i ich podatność na eutrofizację rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód, pozwala na dokonanie odstępstw.

Art. 83. 1. Wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi są obowiązani zapewnić ochronę wód przed zanieczyszczeniem, w szczególności przez budowę i eksploatację urządzeń służących tej ochronie, a tam, gdzie jest to celowe, powtórne wykorzystanie oczyszczonych ścieków.

2. Wybór miejsca i sposobu wykorzystania albo usuwania ścieków powinien minimalizować negatywne oddziaływania na środowisko.

3. Budowę urządzeń służących do zaopatrzenia w wodę realizuje się jednocześnie z rozwiązaniem spraw gospodarki ściekowej, w szczególności przez budowę systemów kanalizacji zbiorczej i oczyszczalni ścieków.

4. W miejscach, gdzie budowa systemów kanalizacji zbiorczej nie przyniosłaby korzyści dla środowiska lub powodowałaby nadmierne koszty, należy stosować systemy indywidualne lub inne rozwiązania zapewniające ten sam co systemy kanalizacji zbiorczej poziom ochrony środowiska.

5. Ścieki ze statku śródlądowego lub morskiego usuwa się do urządzenia odbiorczego na lądzie.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do statków, na których ze względów konstrukcyjnych lub bezpieczeństwa nie ma możliwości zainstalowania urządzeń sanitarnych.

Art. 84. 1. Ścieki bytowe oraz ścieki komunalne, ścieki przemysłowe biologicznie rozkładalne oraz wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb, mogą być oczyszczane przez ich rolnicze wykorzystanie.

2. Przez rolnicze wykorzystanie ścieków, o którym mowa w ust. 1, rozumie się zastosowanie ścieków do:

1) nawadniania użytków rolnych;
2) nawożenia użytków rolnych przez dodanie materiałów do gleby albo przez rozprowadzenie na powierzchni, albo przez wstrzykiwanie do gruntu, umieszczenie pod powierzchnią gruntu lub mieszanie z warstwami powierzchniowymi gruntu;
3) nawadniania oraz nawożenia stawów wykorzystywanych do chowu lub hodowli ryb.

3. Roczne i sezonowe dawki ścieków wykorzystywanych rolniczo, określone w pozwoleniach wodnoprawnych albo pozwoleniach zintegrowanych, nie mogą przekroczyć zapotrzebowania roślin na azot, potas i wodę oraz utrudniać przebiegu procesów samooczyszczania się gleby.

4. Zakazuje się rolniczego wykorzystania ścieków:

1) gdy grunt jest zamarznięty, zalany wodą, nasycony wodą lub przykryty śniegiem, z wyjątkiem dna stawów ziemnych wykorzystywanych do chowu i hodowli ryb;
2) na gruntach wykorzystywanych do upraw roślin przeznaczonych do spożycia w stanie surowym;
3) na gruntach, w których zwierciadło wód podziemnych znajduje się płycej niż 1,5 m od powierzchni ziemi lub od dna rowu rozprowadzającego ścieki;
4) na obszarach o spadku terenu większym niż:
   a) 10% dla gruntów ornych,
   b) 20% dla łąk, pastwisk oraz plantacji drzew leśnych;
5) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią w okresie prognozowanego wezbrania wód.

Art. 85. 1. W celu ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym wyznacza się rzeki lub odcinki rzek, jeziora oraz wody przejściowe i wody przybrzeżne o specjalnym znaczeniu dla tych gatunków zwierząt, stanowiące ich faktyczne lub potencjalne szlaki migracyjne, miejsca tarła lub miejsca odrostu,

zwane dalej „obszarami przeznaczonymi do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym”.

2. W obszarach przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym zapewnia się efektywną migrację gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, w tym ryb dwuśrodowiskowych.

3. W obszarach przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym Wody Polskie weryfikują wpływ istniejących urządzeń wodnych i udzielonych zgód wodnoprawnych mających negatywny wpływ na warunki bytowania i wędrówki gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym w celu przywrócenia swobodnego i bezpiecznego dostępu tych gatunków zwierząt do miejsc ich tarła i odrostu oraz zachowania i odtworzenia tych miejsc.

4. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, gatunki zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym oraz obszary przeznaczone do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw rybołówstwa kieruje się potrzebą ochrony zasobów zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym oraz koniecznością zapewnienia efektywnego gospodarowania zasobami tych gatunków zwierząt, a także optymalizacją korzyści ekonomicznych i środowiskowych w korzystaniu z zasobów tych gatunków zwierząt.

Rozdział 3

Oczyszczanie ścieków komunalnych

Art. 86. 1. Aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 2000 powinny być wyposażone w systemy kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych.

2. Jeżeli oczyszczanie ścieków bytowych lub ścieków komunalnych z aglomeracji odbywa się w oczyszczalni ścieków przemysłowych, to te ścieki, wprowadzane do wód lub do ziemi, nie powinny przekraczać najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników zanieczyszczeń albo powinny spełniać minimalny procent redukcji substancji zanieczyszczających określone dla

równoważnej liczby mieszkańców aglomeracji oraz nie powinny przekraczać najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników substancji zanieczyszczających dla ścieków przemysłowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2 i 3.

3. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

1) aglomeracji – należy przez to rozumieć teren, na którym zaludnienie lub działalność gospodarcza są wystarczająco skoncentrowane, aby ścieki komunalne były zbierane i przekazywane do oczyszczalni ścieków albo do końcowego punktu zrzutu tych ścieków;
2) równoważnej liczbie mieszkańców – należy przez to rozumieć ładunek substancji organicznych biologicznie rozkładalnych wyrażonych jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5) w ilości 60 g tlenu na dobę;
3) końcowym punkcie zrzutu ścieków komunalnych – należy przez to rozumieć miejsce przyłączenia systemu kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych w aglomeracji nieposiadającej oczyszczalni ścieków do systemu kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych w aglomeracji posiadającej oczyszczalnię ścieków.

Art. 87. 1. Aglomeracje wyznacza, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, rada gminy.

2. Jeżeli aglomeracja ma obejmować tereny położone w dwóch lub więcej gminach, właściwa do wyznaczenia aglomeracji jest rada gminy o największej równoważnej liczbie mieszkańców.

3. W celu wyznaczenia aglomeracji, o której mowa w ust. 2, zainteresowane gminy zawierają porozumienie.

4. Wyznaczenie aglomeracji następuje po uzgodnieniu przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta z Wodami Polskimi, a w zakresie obszarów objętych przynajmniej jedną formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 1 tej ustawy – z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Do uzgodnienia przepisy art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 88. 1. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz aglomeracji oraz wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych, sporządza i aktualizuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, a zatwierdza Rada Ministrów.

2. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych określa dla przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, w szczególności:

1) zakres rzeczowo-finansowy;
2) termin zakończenia.

Art. 89. 1. Gminy przedkładają Wodom Polskim corocznie, nie później niż do dnia 28 lutego, sprawozdania z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych za rok ubiegły, zawierające informacje o:

1) stanie wyposażenia aglomeracji w systemy kanalizacji zbiorczej, oczyszczalnie ścieków komunalnych oraz indywidualne systemy oczyszczania ścieków;
2) postępie realizacji przedsięwzięć określonych w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych;
3) ilości wytworzonych w ciągu roku Mg suchej masy osadów ściekowych w oczyszczalniach ścieków komunalnych w aglomeracji oraz o sposobie zagospodarowania tych osadów.

2. Wody Polskie w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku zamieszczają na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej wzór sprawozdania z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych wraz z informacjami o sposobie przekazania tego sprawozdania.

Art. 90. 1. Wody Polskie dokonują analizy sprawozdań, o których mowa w art. 89 ust. 1, oraz przekazują gminie informację o wynikach tej analizy.

2. Jeżeli na podstawie wyników analizy, o której mowa w ust. 1, zostanie ustalone, że sprawozdania, o których mowa w art. 89 ust. 1, zawierają dane nieprawdziwe lub niekompletne, Wody Polskie wzywają gminy do przekazania uzupełnionych sprawozdań.

3. Uzupełnione sprawozdania gminy przekazują Wodom Polskim w terminie 14 dni od dnia wezwania.

Art. 91. Wody Polskie przedkładają ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej corocznie, w terminie do dnia 30 czerwca, sprawozdanie z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

Art. 92. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta co 2 lata dokonuje przeglądu obszarów i granic aglomeracji wyznaczonych na podstawie art. 87 ust. 1, z uwzględnieniem kryterium ich utworzenia, o którym mowa w art. 86 ust. 1, oraz zaistniałych zmian równoważnej liczby mieszkańców w aglomeracji i w razie potrzeby informuje radę gminy o konieczności zmiany obszarów i granic aglomeracji.

Art. 93. Sprawy związane z przygotowaniem i przekazywaniem dokumentacji dotyczącej działań prowadzonych w ramach krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, w szczególności przedkładanie informacji, o których mowa w art. 89 ust. 1, w aglomeracji zlokalizowanej na obszarze dwóch lub więcej gmin prowadzi gmina o największej równoważnej liczbie mieszkańców.

Art. 94. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada co 2 lata Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

Art. 95. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej oraz ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, oraz ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego określi, w drodze rozporządzenia, sposób wyznaczania obszarów i granic aglomeracji.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej bierze pod uwagę koszty rozwoju i eksploatacji systemów kanalizacji zbiorczej oraz gęstość zaludnienia.

Art. 96. Aktualizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych dokonuje się co najmniej raz na 4 lata.

Art. 97. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych oraz jego aktualizacje.

Art. 98. Przepisy art. 86–90, art. 92 i art. 93 nie naruszają zadań gmin w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych wynikających z przepisów o samorządzie gminnym.

Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II);
2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom;
3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji;
4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do urządzeń wodnych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód lub do urządzeń wodnych odpowiadają wymaganym warunkom.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne ilości substancji zanieczyszczających, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu, które mogą być odprowadzane w ściekach przemysłowych, w jednym lub więcej okresach.

3. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1 i 2, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uwzględni:

1) właściwości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w szczególności ich toksyczność, trwałość w środowisku, zdolność do bioakumulacji oraz zagrożenie, jakie mogą one powodować dla wód oraz życia lub zdrowia ludzi;
2) aktualny stan wód i ich podatność na eutrofizację rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód;
3) efektywność usuwania substancji zanieczyszczających ze ścieków w procesach ich oczyszczania;
4) rozwój technik umożliwiających stopniowe zmniejszanie emisji;
5) położenie, rzeźbę terenu i rodzaj gleb na obszarach, na których może być stosowane rolnicze wykorzystanie ścieków;
6) zróżnicowanie w czasie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód ścieków zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I).

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował potrzebą:

1) zapobieżenia zagrożeniu dla życia i zdrowia ludzi powodowanego wprowadzaniem do wód substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
2) minimalizacji kosztów oczyszczania ścieków komunalnych;
3) spełnienia wymagań zdrowotnych dotyczących żywności i pasz na terenach rolniczego wykorzystania ścieków.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę konieczność określenia bardziej rygorystycznych wymagań w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu

rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych wartości emisji od dopuszczalnych wartości emisji wynikających z najlepszych dostępnych technik.

Art. 100. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, których wprowadzanie w ściekach przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował:

1) potrzebą zapobiegania zagrożeniu dla zdrowia i życia ludzi, powodowanego wprowadzaniem do kanalizacji substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
2) podatnością substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego na mechaniczno-biologiczne procesy oczyszczania;
3) koniecznością redukcji substancji szczególnie szkodliwych w miejscu ich powstawania, gdy nie jest możliwe ich usunięcie w mechaniczno-biologicznych procesach oczyszczania.

Art. 101. 1. Zakłady pobierające wodę, przeznaczające ścieki do rolniczego wykorzystania oraz wprowadzające ścieki do wód lub do ziemi są obowiązane prowadzić pomiary ilości pobranej wody oraz ilości i jakości ścieków oraz prowadzić ewidencję dokonywanych pomiarów.

2. Zakłady wprowadzające ścieki do wód lub do ziemi mogą, w pozwoleniu wodnoprawnym, zostać obowiązane do prowadzenia pomiarów jakości wód powierzchniowych powyżej i poniżej miejsca zrzutu ścieków oraz wód podziemnych, a także prowadzenia ewidencji dokonywanych pomiarów, jeżeli zachodzi potrzeba zapewnienia możliwości utrzymania dobrego stanu wód lub jego niepogarszania oraz osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

3. Zakłady pobierające wodę w ilości większej niż 100 m^3 na dobę są obowiązane do dokonywania ciągłego pomiaru ilości pobieranej wody oraz prowadzenia ewidencji dokonywanych pomiarów.

Rozdział 4

Ochrona wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych

Art. 102. 1. Produkcję rolną, w tym działy specjalne produkcji rolnej, oraz działalność, w ramach której są przechowywane nawozy naturalne lub stosowane nawozy, prowadzi się w sposób zapobiegający zanieczyszczaniu wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych i ograniczający takie zanieczyszczenie.

2. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

1) dużych jednostkach przeliczeniowych (DJP) – rozumie się przez to umowną jednostkę przeliczeniową zwierząt gospodarskich odpowiadającą zwierzęciu o masie 500 kg albo zwierzętom o łącznej masie 500 kg;

1a) działce rolnej – rozumie się przez to działkę rolną w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1341 i 2320);

1b) produktach pofermentacyjnych – rozumie się przez to płynne lub stałe substancje organiczne powstające w wyniku procesu produkcji biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261, z późn. zm.[2)]);

1c) terenach o dużym nachyleniu – rozumie się przez to stok o nachyleniu większym niż 10%, co oznacza wzrost pochylenia terenu o 1 m na długości 10 m;

2) (uchylony)

3) związkach azotu – rozumie się przez to wszelkie substancje zawierające azot, z wyjątkiem gazowego azotu cząsteczkowego.

Art. 103. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw rybołówstwa, biorąc pod uwagę wymagania, o których mowa

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 284, 568, 695, 1086, 1503 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 234.

w art. 102 ust. 1, opracuje zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej do dobrowolnego stosowania.

2. Zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej obejmuje co najmniej wskazówki dotyczące:

1) okresów, kiedy rolnicze wykorzystanie nawozu jest niewłaściwe;
2) rolniczego wykorzystania nawozów w terenie o dużym nachyleniu;
3) rolniczego wykorzystania nawozów na gruntach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą lub przykrytych śniegiem;
4) warunków rolniczego wykorzystania nawozów w pobliżu cieków naturalnych, zbiorników wodnych, kanałów i rowów;
5) pojemności i konstrukcji miejsc do przechowywania nawozów naturalnych oraz odcieków z przechowywanych materiałów roślinnych, takich jak kiszonka;
6) procedur rolniczego wykorzystania, w tym dawek i równomierności rozprowadzania nawozów, które zapewniają utrzymanie strat substancji odżywczych do wody na dopuszczalnym poziomie.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej.

Art. 104. 1. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobiegania dalszemu zanieczyszczeniu opracowuje się i wdraża na obszarze całego państwa program działań.

2. Program działań zawiera:

1) określone z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik środki oraz sposoby postępowania w zakresie praktyki rolniczej, w szczególności związanej z procesami nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych, służące celom, o których mowa w ust. 1, obejmujące:
   a) ograniczenie rolniczego wykorzystania nawozów, w tym sposoby i warunki nawożenia na glebach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą lub przykrytych śniegiem, w pobliżu wód powierzchniowych i na terenach o dużym nachyleniu, a także równowagi między możliwym do przewidzenia zapotrzebowaniem upraw na azot a zasilaniem upraw azotem z gleby oraz z nawożenia,

b) wskazanie okresów, w których dozwolone jest rolnicze wykorzystanie nawozów, oraz dawek nawozów i sposobów nawożenia,

c) określenie warunków, w których wykorzystanie niektórych rodzajów nawozów jest zabronione,

d) określenie warunków przechowywania nawozów naturalnych, w tym powierzchni i pojemności urządzeń do ich przechowywania,

e) planowanie prawidłowego nawożenia azotem poszczególnych roślin,

f) określenie listy upraw intensywnych,

g) określenie współczynników przeliczeniowych sztuk rzeczywistych zwierząt gospodarskich na duże jednostki przeliczeniowe,

h) określenie sposobu obliczania sztuk przelotowych zwierząt gospodarskich i ich stanu średniorocznego,

i) określenie sposobu obliczania minimalnej wielkości miejsc do przechowywania nawozów naturalnych,

j) określenie średnich rocznych wielkości produkcji nawozów naturalnych i koncentracji zawartego w nich azotu w zależności od gatunku zwierzęcia gospodarskiego, jego wieku i wydajności oraz systemu utrzymania,

k) określenie sposobu obliczania dawki nawozów azotowych mineralnych,

l) określenie maksymalnych dawek nawozów azotowych dla upraw w plonie głównym,

m) określenie sposobu ustalania wielkości rocznej dawki nawozów naturalnych wykorzystywanych rolniczo zawierającej nie więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych,

n) określenie odległości, w jakich nie stosuje się nawozów w pobliżu wód powierzchniowych, w tym na terenach o dużym nachyleniu, w zależności od rodzaju stosowanego nawozu, występowania uprawy roślin, rodzaju wód powierzchniowych oraz sposobu stosowania nawozu,

o) warunki przechowywania kiszonek;

2) sposób dokumentowania realizacji programu działań;

3) określenie harmonogramu rzeczowego i czasowego realizacji środków, o których mowa w pkt 1 lit. a–e.

3. Środki oraz sposoby postępowania, o których mowa w ust. 2, różnicuje się w zależności od:

1) liczby utrzymywanych zwierząt gospodarskich;
2) wielkości użytków rolnych, na których jest prowadzona produkcja rolna;
3) intensywności prowadzonej produkcji rolnej;
4) części obszaru kraju z uwzględnieniem:
   a) warunków glebowych,
   b) warunków klimatycznych,
   c) warunków wodnych i środowiska,
   d) ukształtowania terenu,
   e) zagospodarowania gruntów oraz praktyki rolniczej, w tym systemu płodozmianu.

Art. 104a. 1. Stosowanie nawozów odbywa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4, a w przypadku podmiotów, które opracowały plan nawożenia azotem, również zgodnie z tym planem.

2. Przechowywanie nawozów naturalnych i kiszonek odbywa się w warunkach bezpiecznych dla środowiska, zapobiegających przedostawaniu się odcieków do wód i gruntu oraz zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4.

Art. 105. 1. Zastosowana w okresie roku dawka nawozów naturalnych wykorzystywanych rolniczo nie może zawierać więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych.

2. W programie działań może zostać określona roczna dawka nawozów naturalnych wykorzystywanych rolniczo zawierająca więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, jeżeli nie zagraża to realizacji celów, o których mowa w art. 104 ust. 1.

3. Roczną dawkę nawozów naturalnych wykorzystywanych rolniczo zawierającą więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się z uwzględnieniem:
1) długich okresów wegetacji;
2) upraw o wysokim pobraniu azotu;
3) wysokiego opadu netto;
4) gleb o wysokiej zdolności denitryfikacji.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powiadamia Komisję Europejską o zamiarze ustanowienia rocznej dawki nawozów naturalnych

wykorzystywanych rolniczo zawierającej więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2.

5. Roczną dawkę nawozów naturalnych wykorzystywanych rolniczo zawierającą więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się w programie działań po uzyskaniu pozytywnej opinii Komisji Europejskiej.

Art. 105a. 1. Podmioty prowadzące produkcję rolną oraz podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1, które:

1) prowadzą chów lub hodowlę drobiu powyżej 40 000 stanowisk lub chów lub hodowlę świń powyżej 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg lub 750 stanowisk dla macior,
2) posiadają gospodarstwo rolne o powierzchni powyżej 100 ha użytków rolnych, uprawiają uprawy intensywne na gruntach ornych na powierzchni powyżej 50 ha lub utrzymują obsadę większą niż 60 dużych jednostek przeliczeniowych (DJP), według stanu średniorocznego,
3) nabywają nawóz naturalny lub produkt pofermentacyjny do bezpośredniego rolniczego wykorzystania w celu nawożenia lub poprawy właściwości gleby od podmiotu importującego nawóz naturalny lub produkt pofermentacyjny z terytoriów państw trzecich lub od podmiotu prowadzącego działalność, o której mowa w pkt 1

– są obowiązane do opracowania planu nawożenia azotem.

2. Plan nawożenia azotem opracowuje się w terminie pozwalającym na prawidłowe i bezpieczne stosowanie nawozów, nie później niż do dnia rozpoczęcia stosowania nawozów.

3. Plan nawożenia azotem zawiera rozplanowanie stosowania nawozów na poszczególnych działkach rolnych w gospodarstwie rolnym, z uwzględnieniem potrzeb pokarmowych roślin w warunkach danego siedliska.

4. Podmioty prowadzące działalność, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, mogą zbywać, w tym przekazywać, nawozy naturalne lub produkty pofermentacyjne wyłącznie na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

5. Umowę, o której mowa w ust. 4, strony przechowują przez co najmniej 3 lata od dnia jej wygaśnięcia.

6. Podmiot prowadzący działalność, o której mowa w ust. 1 pkt 1, może zbyć do 30% gnojówki i gnojowicy do bezpośredniego rolniczego wykorzystania, a pozostałą ilość przeznaczyć we własnym zakresie lub przekazać innemu podmiotowi do produkcji biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii lub zagospodarować na działkach rolnych, których jest posiadaczem i na których prowadzi uprawę roślin.

7. Podmioty prowadzące działalność, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, które nie stosują nawozów naturalnych lub produktów pofermentacyjnych na działkach rolnych, których są posiadaczami, nie opracowują planu nawożenia azotem.

8. Podmiot, który jest obowiązany do opracowania planu nawożenia azotem, stosuje nawozy w dawkach nieprzekraczających dawek określonych w tym planie.

9. Plan nawożenia azotem przechowuje się w gospodarstwie rolnym przez 3 lata od dnia zakończenia stosowania nawozów na podstawie tego planu.

Art. 105b. 1. Podmiot prowadzący działalność, o której mowa w art. 105a ust. 1 pkt 1, jest obowiązany do uzyskania pozytywnej opinii okręgowej stacji chemiczno-rolniczej, zwanej dalej „okręgową stacją”, o planie nawożenia azotem – nie później niż do dnia rozpoczęcia stosowania nawozów.

2. Okręgowa stacja wydaje opinię o planie nawożenia azotem, za którą pobiera opłatę nie wyższą niż 400 zł dla gospodarstwa rolnego.

3. Górna jednostkowa stawka opłaty za wydanie opinii o planie nawożenia azotem wynosi 20 zł dla każdej działki rolnej.

4. Opłata za wydanie opinii o planie nawożenia azotem stanowi dochód budżetu państwa.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość jednostkowej stawki opłaty za wydanie opinii o planie nawożenia azotem dla poszczególnej działki rolnej oraz termin i sposób uiszczania tej opłaty, biorąc pod uwagę koszty ponoszone przez okręgową stację przy wydawaniu opinii o planie nawożenia azotem, potrzeby pokarmowe roślin w warunkach danego siedliska oraz zapewniając powszechnie dostępny system płatności.

6. Podmiot prowadzący działalność, o której mowa w art. 105a ust. 1 pkt 1, doręcza kopię planu nawożenia azotem wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta oraz właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwym ze

względu na miejsce stosowania nawozów, wraz z kopią pozytywnej opinii okręgowej stacji o tym planie, nie później niż do dnia rozpoczęcia stosowania nawozów.

Art. 105c. 1. Podmioty prowadzące produkcję rolną oraz podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1, które nie są obowiązane do opracowania planu nawożenia azotem, stosują nawozy w dawkach nieprzekraczających maksymalnych dawek nawozów azotowych dla upraw w plonie głównym określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 106 ust. 4 dla plonów uzyskiwanych w warunkach uregulowanego odczynu gleby, zbilansowanego nawożenia azotem, fosforem i potasem i stosowania integrowanej ochrony roślin.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, mogą opracować plan nawożenia azotem. W takim przypadku stosuje się przepisy art. 105a ust. 2, 3, 8 i 9.

Art. 106. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa opracowuje projekt programu działań.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu działań, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 247).

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu działań z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

4. Rada Ministrów przyjmuje program działań, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością realizacji celów, o których mowa w art. 104 ust. 1.

5. Program działań podlega przeglądowi co 4 lata oraz w razie potrzeby aktualizacji.

6. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 104 ust. 2 i art. 105 ust. 2 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu działań.

Art. 107. Program działań są obowiązane stosować podmioty prowadzące produkcję rolną i działalność, o których mowa w art. 102 ust. 1.

Art. 108. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska dokonuje kontroli:

1) stosowania programu działań,
2) spełnienia obowiązku posiadania planu nawożenia azotem,

3) stosowania nawozów zgodnie z planem nawożenia azotem

– przez podmioty prowadzące produkcję rolną oraz podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1.

2. Wyniki kontroli, o której mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

3. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, wykonuje się na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 995, 1339 i 2127).

4. Na potrzeby wykonywania kontroli, o której mowa w ust. 1, organy Inspekcji Ochrony Środowiska są uprawnione do wykorzystywania danych zgromadzonych w systemie ewidencji producentów oraz ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności (Dz. U. z 2020 r. poz. 1206 i 1440).

5. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udostępnia nieodpłatnie właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska dane, o których mowa w ust. 4.

6. Dane, o których mowa w ust. 4, mogą być przekazywane właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska również w formie pisemnej na wniosek tych organów.

Art. 109. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, na podstawie wyników kontroli, o której mowa w art. 108 ust. 1, w zależności od zakresu i stopnia naruszenia, wydaje z urzędu decyzję, w której może:

1) nakazać usunięcie w określonym terminie nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli lub
2) ustalić obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 4, oraz jej wysokość.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

3. Do podmiotów prowadzących produkcję rolną oraz działalność, o których mowa w art. 102 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), przepisy rozdziału 5 tej ustawy stosuje się odpowiednio.

4. Podmioty prowadzące produkcję rolną oraz działalność, o których mowa w art. 102 ust. 1, ponoszą opłatę za:

1) stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 lub z planem nawożenia azotem;
2) przechowywanie nawozów naturalnych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
3) prowadzenie dokumentacji realizacji programu działań niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 albo za jej brak;
4) brak planu nawożenia azotem.

5. Maksymalne stawki opłaty, o której mowa w ust. 1, wynoszą:

1) *2000 zł*[3)] za stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 lub z planem nawożenia azotem;
2) *3000 zł*[3)] za przechowywanie nawozów naturalnych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
3) *500 zł*[3)] za prowadzenie dokumentacji realizacji programu działań niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 albo za jej brak;
4) *500 zł*[3)] za brak planu nawożenia azotem.

6. W decyzji, o której mowa w ust. 1, wskazuje się numer rachunku bankowego, na który powinna zostać uiszczona opłata, o której mowa w ust. 4.

7. Opłatę, o której mowa w ust. 4, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna.

8. Opłata, o której mowa w ust. 4, nieuiszczona w terminie podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, 1492 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11 i 41).

9. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 4, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin płatności tej opłaty.

10. Wpływy z opłaty, o której mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

---

3) Aktualną wysokość maksymalnej stawki opłaty ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na podstawie art. 109 ust. 12.

11. Stawki opłaty, o których mowa w ust. 5, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", wysokość stawek opłaty, o której mowa w ust. 5, obowiązującej od dnia 1 stycznia roku następnego.

13. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 72), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

14. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w ust. 1, jest właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 109a. 1. Jeżeli podmiot prowadzący działalność, o której mowa w art. 105a ust. 1 pkt 1, nie posiada pozytywnej opinii o planie nawożenia azotem albo posiada plan nawożenia azotem opracowany niezgodnie z art. 105a ust. 3, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, nakazuje usunięcie uchybień w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku nieusunięcia uchybień w wyznaczonym terminie właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, wstrzymuje prowadzenie chowu lub hodowli zwierząt, o których mowa w art. 105a ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem wymogu zachowania dobrostanu zwierząt oraz potrzeby bezpiecznego dla środowiska zakończenia prowadzenia chowu lub hodowli zwierząt.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska zezwala, na wniosek podmiotu prowadzącego działalność, o której mowa w art. 105a ust. 1 pkt 1, w drodze decyzji, na ponowne podjęcie prowadzenia chowu lub hodowli zwierząt, jeżeli podmiot ten usunął naruszenia stanowiące podstawę do wydania decyzji wstrzymującej prowadzenie chowu lub hodowli zwierząt, o których mowa w art. 105a ust. 1 pkt 1.

Art. 110. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje oceny skuteczności programu działań.

2. W ramach państwowego monitoringu środowiska prowadzi się monitoring służący dokonaniu oceny skuteczności programu działań.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu służącego dokonaniu oceny skuteczności programu działań, w tym wyniki badań stężeń azotanów, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

4. Krajowa stacja chemiczno-rolnicza przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu azotanów w wodach w profilu glebowym do 90 cm od powierzchni gruntu w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

5. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje dotyczące warunków hydrologiczno-meteorologicznych na potrzeby dokonania oceny skuteczności programu działań w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

Art. 111. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza sprawozdanie obejmujące:

1) informację o ustanowieniu zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej oraz o jego zawartości;
2) podsumowanie programu działań obejmujące środki oraz sposoby postępowania, o których mowa w art. 104 ust. 2;
3) ocenę eutrofizacji wód rozumianej jako wzbogacenie wody związkami azotu powodujące przyspieszony wzrost glonów i wyższych form życia roślinnego i skutkujące niepożądanymi zaburzeniami równowagi organizmów obecnych w wodzie oraz niekorzystnymi zmianami jej jakości;
4) wyniki monitoringu służącego dokonaniu oceny skuteczności programu działań, w tym wyniki badań stężeń azotanów.

2. Oceny eutrofizacji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dokonuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informację, o której mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 112. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w art. 111 ust. 1, co 4 lata, w terminie do dnia 31 października.

Rozdział 5

Substancje zanieczyszczające

Art. 113. W celu ochrony wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem chemicznym, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, a także zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, określa się wykaz substancji priorytetowych.

Art. 114. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji priorytetowych, kierując się przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 115. 1. W odniesieniu do następujących substancji priorytetowych:

1) bromowane difenyloetery,
2) fluoranten,
3) heksachlorobenzen,
4) heksachlorobutadien,
5) rtęć i jej związki,
6) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA),
7) dikofol,
8) kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS),
9) dioksyny i związki dioksynopodobne,
10) heksabromocyklodekany (HBCDD),
11) heptachlor i epoksyd heptachloru

– ujętych w wykazie substancji priorytetowych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 114 stosuje się środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 4 pkt 4 lit. d.

2. W odniesieniu do substancji priorytetowych innych niż wymienione w ust. 1 stosuje się środowiskowe normy jakości dla wód określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 4 pkt 4 lit. d.

Art. 116. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania:

1) substancji priorytetowych, dla których środowiskowe normy jakości zostały określone we florze i faunie;
2) substancji priorytetowych, które wykazują tendencje do akumulowania się w osadach;
3) substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej.

Art. 117. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza, dla każdego obszaru dorzecza, wykaz emisji, zrzutów oraz strat substancji priorytetowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 114, uwzględniając przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej, i udostępnia ten wykaz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę.

Art. 118. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi monitoring substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, przez okres co najmniej 12 miesięcy, w co najmniej 15 reprezentatywnych punktach pomiarowo-kontrolnych.

2. Wybierając reprezentatywne punkty pomiarowo-kontrolne, o których mowa w ust. 1, oraz określając terminy badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uwzględnia sposoby użytkowania oraz możliwość pojawienia się danej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego w tym środowisku.

3. Monitoring każdej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego zawartej na liście obserwacyjnej rozpoczyna się nie później niż z dniem, w którym upływa 6 miesięcy od dnia umieszczenia tej substancji na tej liście.

Art. 119. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie obejmujące wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej

w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się w terminie 21 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli ta substancja jest nadal umieszczona na liście obserwacyjnej.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji, w terminie 20 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli ta substancja jest nadal umieszczona na liście obserwacyjnej.

Rozdział 6

Ochrona ujęć wody oraz zbiorników wód śródlądowych

Art. 120. Zapewnieniu odpowiedniej jakości wód ujmowanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości, a także ochronie zasobów wodnych, służy ustanawianie:

1) stref ochronnych ujęć wody, zwanych dalej „strefami ochronnymi”;
2) obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych, zwanych dalej „obszarami ochronnymi”.

Art. 121. 1. Strefę ochronną stanowi obszar ustanowiony na podstawie art. 135 ust. 1, na którym obowiązują nakazy, zakazy i ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów oraz korzystania z wód.

2. Strefa ochronna obejmuje:

1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej albo
2) teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej.

3. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia się dla każdego ujęcia wody, z wyłączeniem ujęć wody służących do zwykłego korzystania z wód.

Art. 122. Teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych obejmuje obszar zasilania ujęcia wody.

Art. 123. 1. Teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrogeologicznej tego ujęcia.

2. Jeżeli czas przepływu wód od granicy obszaru zasilania do ujęcia jest dłuższy od 25 lat, teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych wyznacza się z uwzględnieniem obszaru wyznaczonego 25-letnim czasem wymiany wód w warstwie wodonośnej.

Art. 124. 1. Strefę ochronną ujęcia wód powierzchniowych określa się tak, aby trwale zapewnić jakość wody zgodną z przepisami wydanymi na podstawie art. 74 ust. 1 oraz aby zabezpieczyć wydajność ujęcia wody.

2. Strefę ochronną, o której mowa w ust. 1, wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrologicznej tego ujęcia.

3. Strefa ochronna ujęcia wody z potoku górskiego lub z górnego biegu rzeki może obejmować całą zlewnię cieku powyżej ujęcia wody.

Art. 125. 1. Granice terenu ochrony pośredniej oznacza się przez umieszczenie, w punktach przecięcia się granic ze szlakami komunikacyjnymi oraz w innych charakterystycznych punktach terenu, tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy ochronnej.

2. Zakazuje się niszczenia, uszkadzania lub przemieszczania tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy ochronnej.

Art. 126. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzory tablic informacyjnych, o których mowa w art. 125 oraz w art. 129 ust. 2, w tym ich rozmiar, kształt, kolor, wzór i wielkość napisu, kierując się potrzebą zapewnienia widoczności i czytelności tablicy informacyjnej.

Art. 127. Na terenie ochrony bezpośredniej zakazuje się użytkowania gruntów do celów niezwiązanych z eksploatacją ujęcia wody.

Art. 128. Na terenie ochrony bezpośredniej należy:

1) odprowadzać wody opadowe lub roztopowe w sposób uniemożliwiający przedostawanie się ich do urządzeń służących do poboru wody;
2) zagospodarować teren zielenią;
3) odprowadzać poza granicę terenu ochrony bezpośredniej ścieki z urządzeń sanitarnych przeznaczonych do użytku dla osób zatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody;
4) ograniczyć wyłącznie do niezbędnych potrzeb przebywanie osób niezatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody.

Art. 129. 1. Teren ochrony bezpośredniej należy ogrodzić, a jego granice przebiegające przez wody powierzchniowe oznaczyć za pomocą rozmieszczonych w widocznych miejscach stałych znaków stojących lub pływających.

2. Na ogrodzeniu oraz znakach należy umieścić tablice zawierające informację o ustanowieniu strefy ochronnej i zakazie wstępu osób nieupoważnionych.

3. Zakazuje się niszczenia, uszkadzania lub przemieszczania stałych znaków stojących lub pływających, o których mowa w ust. 1, oraz tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy ochronnej i zakazie wstępu osób nieupoważnionych.

Art. 130. 1. Na terenie ochrony pośredniej może być zakazane lub ograniczone wykonywanie robót lub czynności powodujących zmniejszenie przydatności ujmowanej wody lub wydajności ujęcia, obejmujących:
1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
2) rolnicze wykorzystanie ścieków;
3) przechowywanie lub składowanie odpadów promieniotwórczych;
4) stosowanie nawozów oraz środków ochrony roślin;
5) budowę nowych dróg, linii kolejowych, lotnisk lub lądowisk;
6) wykonywanie urządzeń melioracji wodnych oraz wykopów ziemnych;
7) lokalizowanie zakładów przemysłowych oraz ferm chowu lub hodowli zwierząt;
8) lokalizowanie magazynów produktów ropopochodnych oraz innych substancji, a także rurociągów do ich transportu;
9) lokalizowanie składowisk odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz obojętnych;
10) mycie pojazdów mechanicznych;

11) urządzanie parkingów, obozowisk oraz kąpielisk i miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli;
12) lokalizowanie nowych ujęć wody;
13) lokalizowanie cmentarzy oraz grzebanie martwych zwierząt;
14) wydobywanie kopalin;
15) wykonywanie odwodnień budowlanych lub górniczych;
16) lokalizowanie budynków mieszkalnych oraz obiektów budowlanych związanych z turystyką;
17) używanie statków powietrznych do przeprowadzania zabiegów rolniczych;
18) urządzanie pryzm kiszonkowych;
19) chów lub hodowlę ryb, ich dokarmianie lub zanęcanie;
20) pojenie oraz wypasanie zwierząt;
21) wydobywanie kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
22) uprawianie sportów wodnych;
23) użytkowanie statków o napędzie spalinowym;
24) lokalizowanie nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
25) składowanie opakowań po nawozach i środkach ochrony roślin;
26) stosowanie i składowanie chemicznych środków zimowego utrzymania dróg.

2. Na gruntach rolnych lub leśnych położonych na terenach ochrony pośredniej może być wprowadzony obowiązek stosowania odpowiednich upraw rolnych lub leśnych.

Art. 131. Przy wprowadzaniu zakazów, nakazów i ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów na terenie ochrony pośredniej uwzględnia się warunki infiltracji zanieczyszczeń do poziomu wodonośnego, z którego woda jest ujmowana.

Art. 132. Właściwy organ Wód Polskich może, na wniosek właściciela ujęcia wody i na jego koszt, w drodze decyzji, nałożyć na właścicieli gruntów położonych na terenie ochrony pośredniej obowiązek zlikwidowania nieczynnych studni, jeżeli te studnie zagrażają jakości ujmowanej wody.

Art. 133. 1. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia się z urzędu.

2. Strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej ustanawia się:

1) na wniosek właściciela ujęcia wody;
2) z urzędu, jeżeli właściciel ujęcia wody nie złożył wniosku, o którym mowa w pkt 1, a z przeprowadzonej analizy ryzyka, o której mowa w ust. 3, wynika potrzeba jej ustanowienia.

3. Strefę ochronną, o której mowa w ust. 2, ustanawia się na podstawie analizy ryzyka obejmującej ocenę zagrożeń zdrowotnych z uwzględnieniem czynników negatywnie wpływających na jakość ujmowanej wody, przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne lub hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną lub hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu, a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody.

4. Właściciel ujęcia wody realizujący zadania w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę jest obowiązany przeprowadzić analizę ryzyka, o której mowa w ust. 3, i przekazać ją do właściwego wojewody.

5. Analizę ryzyka przeprowadza się dla:

1) ujęć wody dostarczających więcej niż 10 m^3 wody na dobę lub służących zaopatrzeniu w wodę więcej niż 50 osób;
2) indywidualnych ujęć wody dostarczających do 10 m^3 wody na dobę lub służących zaopatrzeniu w wodę do 50 osób, jeżeli woda jest dostarczana, jako woda przeznaczona do spożycia przez ludzi, w ramach działalności handlowej, usługowej, przemysłowej albo do budynków użyteczności publicznej.

6. Analiza ryzyka jest aktualizowana nie rzadziej niż co 10 lat, a w przypadku ujęć wody dostarczających mniej niż 1000 m^3 wody na rok – nie rzadziej niż co 20 lat.

Art. 134. 1. Strefę ochronną ustanawia się na koszt właściciela ujęcia wody.

2. W przypadku nieprzekazania analizy ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, wzywa właściciela ujęcia wody do jej przekazania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania.

3. Jeżeli z przekazanej analizy ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, wynika potrzeba ustanowienia strefy ochronnej obejmującej teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej, organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, wzywa właściciela ujęcia wody do przekazania dokumentacji hydrogeologicznej lub hydrologicznej w terminie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 135. 1. Strefę ochronną obejmującą:

1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia właściwy organ Wód Polskich w drodze decyzji;
2) teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej ustanawia wojewoda w drodze aktu prawa miejscowego.

2. Jeżeli strefa ochronna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, obejmowałaby tereny położone w obszarze działania co najmniej 2 wojewodów, tę strefę ochronną ustanawiają wspólnie właściwi wojewodowie w drodze aktu prawa miejscowego.

3. Jeżeli granice terenu ochrony bezpośredniej strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, obejmują teren ochrony bezpośredniej ustanowionej wcześniej strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wojewoda w akcie prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, znosi tę strefę ochronną, a właściwy organ Wód Polskich stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie decyzji ustanawiającej tę strefę ochronną. Przepisy art. 162 § 1 pkt 1 oraz § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

4. Projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2, podlega uzgodnieniu z Wodami Polskimi.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, obejmuje właścicieli nieruchomości, na obszarze których została ustanowiona strefa ochronna.

6. Jeżeli przed zakończeniem postępowania dotyczącego ustanowienia strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wejdą w życie przepisy wydane na podstawie ust. 1 pkt 2 dotyczące tego samego ujęcia wody, postępowanie dotyczące ustanowienia strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, umarza się.

Art. 136. Ustanawiając strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej, właściwy organ Wód Polskich określa obszar terenu ochrony bezpośredniej, a także wskazuje do stosowania obowiązki wynikające z art. 128.

Art. 137. 1. Ustanawiając strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej, wojewoda określa obszar terenu ochrony bezpośredniej oraz obszar terenu ochrony pośredniej, a także:

1) wskazuje do stosowania obowiązki wynikające z art. 128;
2) na obszarze terenu ochrony pośredniej może wskazać odpowiednie nakazy, zakazy i ograniczenia spośród tych, o których mowa w art. 130.

2. Obowiązek, o którym mowa w art. 125 i art. 129, należy do właściciela ujęcia wody.

Art. 138. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, zawiera:

1) uzasadnienie potrzeby ustanowienia strefy ochronnej uwzględniające analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, oraz propozycje granic terenu ochrony pośredniej wraz z planem sytuacyjnym;
2) charakterystykę techniczną ujęcia wody;
3) propozycje nakazów, zakazów i ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenach ochrony pośredniej, wraz z uzasadnieniem.

2. Do wniosku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, dołącza się analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, oraz kopię decyzji, o której mowa w art. 135 ust. 1 pkt 1, jeżeli została wydana.

3. Do wniosku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, dotyczącego ujęcia wody podziemnej dołącza się dokumentację hydrogeologiczną, o której mowa w art. 123 ust. 1.

4. Do wniosku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, dotyczącego ujęcia wody powierzchniowej dołącza się dokumentację hydrologiczną ujęcia wody, o której mowa w art. 124 ust. 2.

Art. 139. Obszary ochronne to ustanowione na podstawie art. 141 obszary, na których obowiązują zakazy oraz ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód, w celu ochrony zasobów tych wód przed degradacją.

Art. 140. Na obszarach ochronnych może być zakazane lub ograniczone wykonywanie robót lub czynności, które mogą spowodować trwałe zanieczyszczenie gruntów lub wód, obejmujących:

1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
2) rolnicze wykorzystanie ścieków;
3) przechowywanie lub składowanie odpadów promieniotwórczych;
4) stosowanie nawozów oraz środków ochrony roślin;
5) budowę nowych dróg, linii kolejowych, lotnisk lub lądowisk;
6) lokalizowanie zakładów przemysłowych oraz ferm chowu lub hodowli zwierząt;
7) lokalizowanie magazynów produktów ropopochodnych oraz innych substancji, a także rurociągów do ich transportu;

8) lokalizowanie składowisk odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz obojętnych;
9) mycie pojazdów mechanicznych;
10) urządzanie parkingów, obozowisk oraz kąpielisk i miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli;
11) lokalizowanie cmentarzy oraz grzebanie martwych zwierząt;
12) wydobywanie kopalin;
13) wykonywanie odwodnień budowlanych lub górniczych;
14) używanie statków powietrznych do przeprowadzania zabiegów rolniczych;
15) urządzanie pryzm kiszonkowych;
16) chów lub hodowlę ryb, ich dokarmianie lub zanęcanie;
17) lokalizowanie nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
18) składowanie opakowań po nawozach i środkach ochrony roślin;
19) stosowanie i składowanie chemicznych środków zimowego utrzymania dróg.

Art. 141. 1. Wojewoda, na wniosek Wód Polskich, ustanawia obszar ochronny, w drodze aktu prawa miejscowego, wskazując ograniczenia lub zakazy dotyczące użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenie obszaru ochronnego oraz granice tego obszaru.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
1) uzasadnienie potrzeby ustanowienia obszaru ochronnego oraz propozycje granic tego obszaru wraz z planem sytuacyjnym;
2) propozycje zakazów lub ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenie obszaru ochronnego, wraz z uzasadnieniem.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:
1) w przypadku zbiornika wód podziemnych dokumentację hydrogeologiczną tego zbiornika;
2) w przypadku zbiornika wód powierzchniowych wyniki przeprowadzonych badań hydrologicznych, hydrograficznych i geomorfologicznych.

4. Jeżeli obszar ochronny obejmowałby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, obszar ochronny ustanawiają wspólnie właściwi wojewodowie w drodze aktu prawa miejscowego.

Art. 142. Za szkody poniesione w związku z wprowadzeniem w strefie ochronnej lub na obszarze ochronnym zakazów, nakazów oraz ograniczeń w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód, właścicielowi nieruchomości położonej w tej strefie lub na tym obszarze przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w art. 471.

Rozdział 7

Ochrona środowiska wód morskich

Art. 143. Przepisy ustawy dotyczące ochrony środowiska wód morskich oraz przepisy ustawy dotyczące monitoringu wód morskich stosuje się do wód morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych, a także do dna morskiego i skały macierzystej, znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych.

Art. 144. 1. W celu ochrony środowiska wód morskich opracowuje się i wdraża strategię morską na zasadach określonych w przepisach ustawy.

2. Strategię morską stanowi następujący zespół działań:

1) opracowanie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
2) opracowanie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
3) opracowanie zestawu celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, zwanego dalej „zestawem celów środowiskowych dla wód morskich”;
4) opracowanie i wdrożenie programu monitoringu wód morskich;
5) opracowanie i wdrożenie programu ochrony wód morskich.

3. Zestawy, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, oraz programy, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, są opracowywane na podstawie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

Art. 145. Cele środowiskowe dla wód morskich są osiągane przez podejmowanie działań określonych w programie ochrony wód morskich.

Art. 146. Organy administracji rządowej i samorządowej wykonują należące do nich zadania z zakresu ochrony środowiska wód morskich, mając na uwadze ustalenia

zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich i zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, oraz zgodnie z ustaleniami programu ochrony wód morskich.

Art. 147. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że działalność człowieka w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie leżącym poza granicami Unii Europejskiej może mieć znaczący wpływ na środowisko wód morskich, w szczególności na obszarach wód morskich objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym chronionych zgodnie z umowami międzynarodowymi, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, występuje do właściwego organu Unii Europejskiej lub organizacji międzynarodowej o podjęcie działań niezbędnych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich oraz zapewnienia integralności, funkcjonowania i zachowania struktury ekosystemów morskich, które mają być utrzymane lub, w razie potrzeby, odtworzone.

Art. 148. Podjęcie działań, których celem jest zapewnienie osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich oraz dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym odpowiednio opracowanie, wdrożenie i przegląd wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, wymaga współpracy, w szczególności:

1) w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, sporządzonej w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r. (Dz. U. z 2000 r. poz. 346), zwanej dalej „Konwencją Helsińską”;
2) z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego;
3) z właściwymi organami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego.

Art. 149. Organy administracji rządowej i samorządowej, państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych

niezbędnych do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, w tym danych dotyczących wód śródlądowych, organom opracowującym i aktualizującym te dokumenty.

Art. 150. 1. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich zawiera:

1) analizę podstawowych cech i właściwości wód morskich i obecnego stanu środowiska wód morskich, obejmującą w szczególności charakterystykę:
   a) grup gatunków ptaków, ssaków, gadów i ryb morskich dla regionu Morza Bałtyckiego, zawierającą przestrzenne i czasowe zróżnicowanie dla danego gatunku lub populacji danego gatunku w zakresie:
      – rozmieszczenia, liczebności lub biomasy,
      – struktury pod względem wielkości, wieku i płci,
      – wskaźników płodności, przeżycia i śmiertelności lub obrażeń,
      – zachowania, w tym przemieszczania się i migracji,
      – siedliska gatunku, biorąc pod uwagę zakres i przydatność,
      – składu gatunkowego danej grupy ptaków, ssaków, gadów lub ryb morskich,
   b) ogólnych typów siedlisk w słupie wody (siedlisk pelagicznych) i na dnie morskim (siedlisk bentosowych) lub innych typów siedlisk, z uwzględnieniem związanych z nimi biocenoz w całym regionie Morza Bałtyckiego dla każdego typu siedliska w zakresie:
      – rozmieszczenia siedliska i jego zasięgu, a w przypadku gdy jest to możliwe – również objętości siedliska,
      – zmian przestrzennych i czasowych składu gatunkowego, liczebności lub biomasy,
      – struktury wielkościowej i wiekowej gatunku danego siedliska – w przypadku gdy jest to możliwe do określenia,
      – charakterystyki fizycznej, hydrologicznej i chemicznej,
      – stężenia chlorofilu „a” oraz częstotliwości i zasięgu przestrzennego zakwitu planktonu – w przypadku siedlisk pelagicznych,
   c) struktury, funkcji i procesów ekosystemów, w tym łańcuchów pokarmowych, obejmującą właściwości fizyczne, hydrologiczne,

chemiczne, biologiczne oraz funkcje i procesy zawierające przestrzenne i czasowe zmiany w zakresie:

– temperatury i zlodzenia wody,
– hydrologii – układy falowania i prądów morskich, wypływanie wód głębinowych, mieszanie wody, czas wymiany wody, dopływ wody słodkiej, poziom morza,
– batymetrii,
– zmętnienia wody – ładunki mułu lub osadów, przezroczystość wody, rozchodzenia się dźwięku,
– substratu i morfologii dna morskiego,
– zasolenia wody, substancji biogennych – azotu lub fosforu, węgla organicznego, gazów rozpuszczonych – pCO_2, O_2, a także poziomu pH,
– powiązań między siedliskami i gatunkami ptaków, ssaków, gadów i ryb morskich,
– struktury biocenoz pelagiczno-bentosowych,
– produktywności ekosystemów;

2) analizę dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, obejmującą skutki kumulacyjne i synergiczne oraz uwzględniającą odpowiednie oceny wykonywane na podstawie przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych;
3) analizę ekonomiczną i społeczną użytkowania wód morskich oraz kosztów degradacji środowiska wód morskich.

2. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich uwzględnia:

1) wskaźniki zastosowane w ocenie stanu i sposobie klasyfikacji wód przejściowych, przybrzeżnych i morza terytorialnego określone w przepisach dotyczących tych wskaźników;
2) wskaźniki inne niż wskazane w pkt 1, umożliwiające dokonanie kompleksowej oceny stanu środowiska wód morskich, w szczególności oceny tematyczne przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Konwencji Helsińskiej.

3. Na potrzeby opracowania analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się:

1) zestawienie dominujących presji antropogenicznych pochodzenia lądowego na wody morskie, zawierające w szczególności wykaz presji i oddziaływań w zakresie:

a) wprowadzania substancji biogennych – źródła rozproszone, źródła punktowe, depozycja atmosferyczna,
b) wprowadzania materii organicznej – źródła rozproszone i źródła punktowe,
c) wprowadzania innych substancji niż biogenne, w tym substancji syntetycznych, substancji niesyntetycznych, radionuklidów – źródła rozproszone, źródła punktowe, depozycja atmosferyczna, poważne zdarzenia,
d) dopływu wody – źródła punktowe, w tym solanka,
e) wprowadzania drobnoustrojów patogennych,
f) wprowadzania lub rozprzestrzeniania się gatunków obcych;

2) zestawienie dominujących presji antropogenicznych pochodzenia morskiego na wody morskie wynikających z działalności rybackiej, zawierające w szczególności wykaz presji i oddziaływań w zakresie:
a) wprowadzania gatunków genetycznie zmodyfikowanych i przemieszczania gatunków rodzimych,
b) utraty lub zmiany naturalnych biocenoz, spowodowanych hodowlą gatunków zwierząt lub uprawą gatunków roślin,
c) eksploatacji, śmiertelności lub szkód w obrębie dzikich gatunków, wynikających w szczególności z prowadzenia połowów komercyjnych lub rekreacyjnych;

3) zestawienie dominujących presji antropogenicznych pochodzenia morskiego na wody morskie, zawierające w szczególności wykaz presji i oddziaływań w zakresie:
a) tymczasowych lub odwracalnych zaburzeń fizycznych dna morskiego,
b) niepokojenia gatunków, w szczególności w miejscach lęgu, odpoczynku lub żerowania, spowodowanego obecnością człowieka,
c) wprowadzania lub rozprzestrzeniania się gatunków obcych,
d) strat fizycznych spowodowanych trwałymi zmianami podłoża dna morskiego lub morfologii oraz eksploatacją substratu dna morskiego,
e) zmian warunków hydrologicznych,
f) wprowadzania odpadów stałych, w tym mikrodrobin,
g) występowania hałasu związanego z działalnością człowieka – impulsowego i ciągłego,

h) innych źródeł energii niż hałas, o którym mowa w lit. g, w szczególności pola elektromagnetycznego, światła i ciepła.

4. (uchylony)

5. Analiza dominujących presji i oddziaływań na wody morskie uwzględnia odpowiednie oceny stanu środowiska wykonywane na podstawie przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych.

6. Przy opracowaniu analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględnia się następujące sposoby użytkowania środowiska morskiego oraz działalności człowieka w środowisku morskim lub mające wpływ na środowisko morskie:

1) w zakresie fizycznej zmiany struktury rzek, linii brzegowej i dna morskiego:
   a) zajmowanie gruntów,
   b) regulacja wód i inne zmiany przebiegu cieków wodnych,
   c) ochrona brzegów morskich oraz ochrona przed powodzią,
   d) konstrukcje morskie inne niż służące do wydobywania ropy naftowej lub gazu lub wykorzystywania źródeł energii odnawialnej,
   e) zmiana morfologii dna morskiego, w szczególności w wyniku pogłębiania i klapowania urobku;
2) w zakresie eksploatacji nieożywionych zasobów naturalnych:
   a) eksploatację minerałów, w tym skał, rud metali, żwiru, piasku lub muszli,
   b) wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego, z uwzględnieniem infrastruktury,
   c) pozyskiwanie soli,
   d) pozyskiwanie wody;
3) w zakresie wytwarzania energii:
   a) wytwarzanie energii odnawialnej – energia wiatru, fal i pływów, z uwzględnieniem infrastruktury,
   b) wytwarzanie energii ze źródeł nieodnawialnych,
   c) przesyłanie energii elektrycznej i łączność, w szczególności za pomocą podmorskich kabli;
4) w zakresie eksploatacji żywych zasobów:
   a) komercyjny lub rekreacyjny połów ryb oraz komercyjne i rekreacyjne zbieranie skorupiaków,
   b) przetwórstwo ryb i skorupiaków,

c) pozyskiwanie roślin morskich,

d) polowanie i zbieranie w innych celach;

5) w zakresie hodowli żywych zasobów:

a) akwakultura morska, z uwzględnieniem służącej jej infrastruktury,

b) akwakultura słodkowodna,

c) rolnictwo,

d) leśnictwo;

6) w zakresie transportu:

a) infrastruktura transportowa,

b) transport morski,

c) transport lotniczy,

d) transport lądowy;

7) w zakresie użytkowania miejskiego i przemysłowego:

a) użytkowanie miejskie,

b) użytkowanie przemysłowe,

c) przetwarzanie, w tym unieszkodliwianie, odpadów;

8) w zakresie turystyki i wypoczynku:

a) infrastruktura na potrzeby turystyki i wypoczynku,

b) działalność w dziedzinie turystyki i wypoczynku;

9) w zakresie bezpieczeństwa i obrony – operacje wojskowe w środowisku morskim lub mające wpływ na środowisko morskie prowadzone na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej, ze wskazaniem rodzaju działalności;

10) w zakresie edukacji i badań naukowych – badania naukowe, analizy oraz działania edukacyjne.

7. Na potrzeby opracowania analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględnia się następujące parametry:

1) intensywność presji i oddziaływań antropogenicznych na wody morskie;

2) przestrzenne i czasowe zróżnicowanie presji i oddziaływań antropogenicznych w środowisku morskim oraz, w stosownych przypadkach – źródła tych presji.

8. W przypadku przygotowania ocen oddziaływania presji antropogenicznych na środowisko morskie należy uwzględnić odpowiednie elementy ekosystemu, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i odpowiadające im parametry.

9. Analiza, o której mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględnia poziomy presji antropogenicznych w środowisku morskim oraz, w stosownych przypadkach, wielkości tych presji wprowadzane ze źródeł lądowych lub atmosferycznych do środowiska morskiego.

10. Przy opracowaniu analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 3, uwzględnia się sposoby użytkowania i działalności człowieka w środowisku morskim lub mające wpływ na środowisko morskie, o których mowa w ust. 6 pkt 1 lit. c–e, pkt 2, pkt 3 lit. a oraz c, pkt 4, pkt 5 lit. a, pkt 6, pkt 7 lit. c, pkt 8 oraz pkt 10.

Art. 151. 1. Wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich opracowuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

2. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska informuje organy właściwe do opracowania analiz, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2 i 3, oraz sporządzenia zestawień, o których mowa w art. 150 ust. 3, o przystąpieniu do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wskazuje w informacji termin przekazania analizy i zestawień.

2a. Analizę, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, opracowuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw rybołówstwa oraz przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jej opracowania oraz uzyskanymi przy jej opracowaniu właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

3. Analizę, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, opracowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jej opracowania oraz uzyskanymi przy jej opracowaniu właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

4. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 1, sporządza minister właściwy do spraw gospodarki wodnej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego opracowania oraz uzyskanymi przy jego opracowaniu ministrowi właściwemu do spraw gospodarki morskiej.

5. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 2, sporządza minister właściwy do spraw rybołówstwa i przekazuje wraz z danymi i informacjami

wykorzystanymi do jego opracowania oraz uzyskanymi przy jego opracowaniu ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 3, sporządza minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego opracowania oraz uzyskanymi przy jego opracowaniu ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

7. Przy opracowywaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska współpracuje z Komisją Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego w celu:

1) zapewnienia zgodności metodologii oceny w regionie Morza Bałtyckiego;
2) uwzględnienia właściwości i oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym.

8. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

9. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę zainteresowani mogą składać do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

10. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa i ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

11. Po zakończeniu konsultacji, zgodnie z ust. 8–10, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska:

1) zamieszcza wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę;
2) przekazuje wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich wraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

13. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, minister właściwy do spraw rybołówstwa i minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przeprowadzają przegląd i w razie potrzeby aktualizację odpowiednio analiz, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2 i 3, oraz zestawień, o których mowa w art. 150 ust. 3, i przekazują ich wyniki wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do dokonania ich aktualizacji oraz uzyskanymi przy ich aktualizacji właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska, nie później niż na 5 miesięcy przed terminem przeprowadzenia przeglądu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

15. Aktualizacja wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich obejmuje, oprócz danych zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich:

1) podsumowanie wszelkich zmian lub uaktualnień dokonanych od dnia opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
2) prezentację aktualnych wyników monitoringu wód morskich i aktualnego stanu środowiska wód morskich.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

17. Przepisy ust. 1–12 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

Art. 152. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia Komisji Europejskiej dane i informacje wykorzystane do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich oraz uzyskane przy jej opracowaniu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 214).

2. Nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia udostępnienia Komisji Europejskiej danych i informacji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia je również Europejskiej Agencji Środowiska, o której mowa w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz. Urz. UE L 126 z 21.05.2009, str. 13).

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do danych i informacji wykorzystanych do aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich oraz uzyskanych przy jej aktualizacji.

Art. 153. 1. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich zawiera:

1) wskaźniki i ich jakościowe lub ilościowe własności oraz kryteria dobrego stanu środowiska wód morskich dla następujących cech charakteryzujących:
   a) utrzymanie różnorodności biologicznej; jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i różnorodność gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym regionu Morza Bałtyckiego,
   b) utrzymanie gatunków obcych wprowadzanych do ekosystemów morskich w wyniku działalności człowieka na poziomie niepowodującym negatywnych zmian w tych ekosystemach,
   c) utrzymanie populacji wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach komercyjnych w bezpiecznych granicach biologicznych oraz rozmieszczenie populacji tych ryb i skorupiaków ze względu na ich wiek i liczebność, świadczące o jej dobrym stanie,
   d) występowanie elementów morskiego łańcucha pokarmowego w ilościach i zróżnicowaniu na poziomie zapewniającym różnorodność gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej,
   e) ograniczona do minimum eutrofizacja wywołana przez działalność człowieka, w szczególności jej niekorzystne skutki, takie jak straty w różnorodności biologicznej, degradacja ekosystemu, szkodliwe zakwity glonów oraz niedobór tlenu w dolnych partiach wód,

f) utrzymanie integralności dna morskiego na poziomie zapewniającym ochronę struktury i funkcji ekosystemów bentosowych oraz brak negatywnego wpływu na te ekosystemy,

g) stała zmiana właściwości hydrograficznych niepowodująca negatywnego wpływu na ekosystemy morskie,

h) utrzymanie stężenia substancji zanieczyszczających na poziomie niepowodującym zanieczyszczenia wód morskich,

i) utrzymanie poziomów substancji zanieczyszczających w rybach oraz skorupiakach i mięczakach przeznaczonych do spożycia przez ludzi, nieprzekraczających poziomów określonych w normach lub przepisach dotyczących poziomów tych substancji,

j) utrzymanie właściwości i ilości odpadów na poziomie niepowodującym szkód w środowisku wód morskich, wodach przejściowych i wodach przybrzeżnych,

k) utrzymanie energii wprowadzanej do wód morskich, w tym podmorskiego hałasu, na poziomie niepowodującym negatywnego wpływu na środowisko wód morskich;

2) sposób klasyfikacji wskaźników w powiązaniu z cechami, o których mowa w pkt 1;

3) sposób oceny stanu środowiska wód morskich.

2. Jeżeli którakolwiek z cech, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie ma zastosowania do wód regionu Morza Bałtyckiego, fakt ten wskazuje się i uzasadnia w zestawie właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

3. Przy opracowywaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich bierze się pod uwagę:

1) istniejący stan rozpoznania procesów zachodzących w środowisku morskim;

2) dostępne wyniki pomiarów i badań;

3) możliwość różnicowania własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w zależności od cech przestrzennych i właściwości wód morskich;

4) właściwości fizyczne, chemiczne i hydromorfologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. a;

5) typy siedlisk, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. b;

6) cechy biologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. c.

4. Wyznaczając własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, bierze się pod uwagę:

1) wskaźniki i kryteria określone w decyzji Komisji (UE) 2017/848 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiającej kryteria i standardy metodologiczne dotyczące dobrego stanu środowiska wód morskich oraz specyfikacje i ujednolicone metody monitorowania i oceny oraz uchylającej decyzję 2010/477/UE (Dz. Urz. UE L 125 z 18.05.2017, str. 43);
2) zestawienia dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, o których mowa w art. 150 ust. 3;
3) relację między wskaźnikami i kryteriami określonymi w decyzji Komisji, o której mowa w pkt 1, a presjami i oddziaływaniami na wody morskie zawartymi w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2.

Art. 154. 1. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich opracowuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw rybołówstwa.

2. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

3. Zainteresowani mogą składać do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, w terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu tego dokumentu na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę.

4. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej,

ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw rybołówstwa.

5. Po zakończeniu konsultacji, zgodnie z ust. 2–4, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

7. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w całości albo w części.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje, w drodze rozporządzenia, zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej oraz kierując się powszechnym charakterem zestawu.

9. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu zestawu stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 6–8.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie z ust. 1–8 i art. 153, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej.

11. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

13. Przepisy ust. 1–10 stosuje się odpowiednio do aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

Art. 155. Wody morskie powinny spełniać własności wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, o ile z przepisów ustawy nie wynika inaczej.

Art. 156. 1. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich określa cele środowiskowe dla wód morskich, związane z nimi wskaźniki, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz terminy osiągnięcia tych celów.

2. W zestawie celów środowiskowych dla wód morskich mogą być także określone pośrednie cele środowiskowe dla wód morskich, związane z nimi wskaźniki, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz terminy osiągnięcia tych celów.

3. Przy opracowywaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich bierze się pod uwagę:

1) cechy i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1;
2) wykaz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2;
3) właściwości i skutki oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym oraz potrzebę zapewnienia zgodności celów środowiskowych dla wód morskich z celami środowiskowymi realizowanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego i państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego;
4) potrzebę określenia:
   a) celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem

własności tych wskaźników, tak aby umożliwiały prowadzenie monitoringu wód morskich i bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich,

b) celów operacyjnych związanych z działaniami podejmowanymi dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich lub ułatwiającymi ich osiągnięcie;

5) charakterystykę docelowego lub utrzymywanego stanu środowiska wód morskich i potrzebę określenia tego stanu, z uwzględnieniem cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1;

6) spójność celów środowiskowych dla wód morskich;

7) charakterystykę działań niezbędnych do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;

8) charakterystykę parametrów służących do monitorowania postępu i ukierunkowania działań podejmowanych dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;

9) charakterystykę referencyjnych punktów odniesienia, jeżeli została sporządzona;

10) potrzebę uwzględniania zagadnień społecznych, gospodarczych i przestrzennych przy wyznaczaniu celów środowiskowych dla wód morskich;

11) analizę celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz referencyjnych punktów odniesienia, pozwalającą ocenić, czy realizacja tych celów może doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z nimi:

a) stanu środowiska wód morskich,

b) dobrego stanu środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 157. 1. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich opracowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw rybołówstwa.

2. Wody Polskie przekazują projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej

urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

4. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej zainteresowani mogą składać uwagi, w formie pisemnej albo elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw rybołówstwa.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

7. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w całości albo w części.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje, w drodze rozporządzenia, zestaw celów środowiskowych dla wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej oraz kierując się powszechnym charakterem tego zestawu.

9. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 6–8.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zgodnie z ust. 1–8 i art. 156, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej.

11. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

13. Przepisy ust. 1–10 stosuje się odpowiednio do aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

Art. 158. 1. Cele środowiskowe dla wód morskich należy osiągnąć w terminach określonych w zestawie celów środowiskowych dla wód morskich.

2. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, jeżeli osiągnięcie celów środowiskowych dla wód morskich uniemożliwia co najmniej jeden z następujących powodów:

1) działanie lub brak działania wpływające na stan środowiska wód morskich, za które Rzeczpospolita Polska nie jest odpowiedzialna;
2) przyczyny naturalne;
3) siła wyższa;
4) zmiany fizycznych właściwości wód morskich spowodowane przez działania podjęte w ważnym interesie publicznym, który został uznany za istotniejszy od negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym oddziaływania transgranicznego, pod warunkiem że nie wykluczają one w sposób trwały osiągnięcia dobrego stanu środowiska morskiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej i nie zagrażają osiągnięciu takiego stanu.

3. Dopuszcza się także odstąpienie od osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich, w terminach, o których mowa w ust. 1, jeżeli występują warunki naturalne niepozwalające na szybką poprawę stanu środowiska wód morskich.

4. W programie ochrony wód morskich określa się obszary wód morskich, w tym ich granice, dla których, przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, nie zostaną osiągnięte cele środowiskowe dla wód morskich

z powodów i przyczyn wskazanych odpowiednio w ust. 2 albo 3, jeżeli obszary takie występują.

5. W stosunku do obszarów, o których mowa w ust. 4, podejmuje się działania doraźne służące dalszemu dążeniu do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich, aby zapobiec dalszemu pogarszaniu się stanu środowiska wód morskich z powodów wskazanych w ust. 2 pkt 2–4, a także złagodzeniu negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.

6. Działania doraźne, o których mowa w ust. 5, określa się w programie ochrony wód morskich.

Art. 159. 1. Program ochrony wód morskich określa:

1) działania podstawowe niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne i kontrolne:
   a) wpływające na dozwoloną intensywność działalności człowieka,
   b) wpływające na dozwolony stopień zakłóceń w ekosystemach morskich,
   c) wpływające na lokalizację oraz termin realizacji planowanych przedsięwzięć,
   d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich,
   e) które ze względu na interes gospodarczy zachęcają użytkowników ekosystemów morskich do działania w sposób pozwalający na osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu środowiska wód morskich,
   f) służące przywróceniu poprzedniego stanu naruszonych elementów ekosystemów morskich,
   g) zapewniające wszystkim zainteresowanym udział w osiągnięciu dobrego stanu środowiska wód morskich oraz mające na celu wzrost świadomości społecznej w zakresie osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich;
2) obszary, o których mowa w art. 158 ust. 4, i uzasadnienie ich wyznaczenia, jeżeli obszary takie występują;
3) działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5;
4) sieć obszarów wód morskich objętych formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, oraz

wynikających z decyzji podjętych na mocy umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, a także opis działań przyczyniających się do powstania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich obejmujących różnorodność ekosystemów tworzonych przez te sieci;

5) analizę wpływu poszczególnych działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na stan środowiska wód morskich, w tym analizę kosztów i korzyści związanych z ich podjęciem;

6) analizę wpływu działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na wody pozostające poza obszarem wód morskich, w celu zminimalizowania zagrożeń i, jeżeli jest to możliwe, uzyskania pozytywnego wpływu na te wody;

7) sposób podejmowania działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, oraz stopień, w jakim przyczyniają się one do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;

8) narzędzia zapewniające koordynację zarządzania, w szczególności terminy, wzory formularzy sprawozdawczych z realizacji działań, oraz inne wymogi dotyczące obowiązków sprawozdawczych.

2. W przypadku gdy nie występuje znaczące zagrożenie dla stanu środowiska wód morskich lub koszty podjęcia działań zapobiegających wystąpieniu tego zagrożenia byłyby nieproporcjonalnie wysokie, program ochrony wód morskich określa działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5, od podjęcia których można odstąpić. Odstąpienie od podjęcia działań doraźnych nie może spowodować dalszego pogorszenia się stanu środowiska wód morskich oraz wystąpienia zagrożenia dla złagodzenia negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.

3. Przy opracowywaniu programu ochrony wód morskich uwzględnia się:

1) ustalenia krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych oraz planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;

2) działania w zakresie zarządzania jakością wody w kąpieliskach;

3) zasadę zrównoważonego rozwoju;

4) opłacalność i techniczną wykonalność planowanych do określenia w nim działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające;
5) konsekwencje wyznaczenia obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, dla innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego;
6) działania wymagane na podstawie umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

4. W celu zapewnienia koordynacji zarządzania, o której mowa w ust. 1 pkt 8, Wody Polskie współpracują z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw klimatu, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia.

5. Koordynacja zarządzania, o której mowa w ust. 1 pkt 8, uwzględnia działania niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania w zakresie sprawozdawczości.

Art. 160. 1. Ochronę wód morskich prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód.

2. Koordynacja ma na celu:
1) zwiększenie skuteczności ochrony wód morskich oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód;
2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony wód morskich oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód.

Art. 161. 1. Projekt programu ochrony wód morskich opracowują Wody Polskie w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw klimatu,

ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Na potrzeby opracowania projektu programu ochrony wód morskich Wody Polskie, na rok przed przystąpieniem do jego opracowania, przekazują organom, o których mowa w ust. 1, zakres informacji niezbędnych do przygotowania opisu działań planowanych do określenia w programie ochrony wód morskich oraz informują o terminie przystąpienia do opracowania tego programu.

3. Organy, o których mowa w ust. 1, każdy w zakresie swojej właściwości, przygotowują i przekazują Wodom Polskim, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem opracowania projektu programu ochrony wód morskich, propozycję działań planowanych do określenia w programie ochrony wód morskich, wskazując w niej:

1) rodzaj tych działań (prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne, kontrolne);
2) sposób wdrożenia tych działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające.

4. Organy, o których mowa w ust. 1, przekazują Wodom Polskim, wraz z propozycją działań wskazaną w ust. 3, dane stanowiące podstawę do jej przygotowania.

5. Wody Polskie przekazują projekt programu ochrony wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu ochrony wód morskich, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu ochrony wód morskich z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw klimatu, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia projekt programu ochrony wód morskich z członkami Rady Ministrów.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej oraz zainteresowanym państwom członkowskim Unii Europejskiej projekt programu ochrony wód morskich. Projekt programu ochrony wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia jego uzgodnienia z członkami Rady Ministrów.

10. Program ochrony wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu programu ochrony wód morskich w całości albo w części.

11. Rada Ministrów przyjmuje, w drodze rozporządzenia, program ochrony wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej oraz kierując się powszechnym charakterem tego programu.

12. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt programu ochrony wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt programu ochrony wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu programu ochrony wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 8–11.

13. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt programu ochrony wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt programu ochrony wód morskich zgodnie z ust. 1–12 i art. 159.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej sprawozdanie o postępach we wdrażaniu programu ochrony wód morskich. Sprawozdanie jest przedkładane w terminie 3 lat od dnia przyjęcia programu ochrony wód morskich, a następnie po każdej aktualizacji tego programu.

15. Program ochrony wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

16. Aktualizacje programu ochrony wód morskich nie mogą uniemożliwiać osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich w regionie morskim innym niż region Morza Bałtyckiego.

17. Przepisy ust. 1–13 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu ochrony wód morskich.

18. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o przyjęciu programu ochrony wód morskich oraz jego aktualizacji. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia programu ochrony wód morskich lub dokonania aktualizacji tego programu.

19. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi wystąpienie problemu, który negatywnie oddziałuje na środowisko wód morskich i nie może zostać rozwiązany za pomocą działań określonych w programie ochrony wód morskich lub który jest powiązany z inną niż ochrona środowiska wód morskich polityką Unii Europejskiej lub umową międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, informuje Komisję Europejską o takim problemie i przekazuje uzasadnienie swojego stanowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

20. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że wystąpienie problemu, o którym mowa w ust. 19, wymaga podjęcia działań przez właściwe organy Unii Europejskiej, występuje do Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej o podjęcie w tym zakresie odpowiednich działań po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

Art. 162. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, właściwy wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe odstępstwo od podejmowania działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, w przypadkach wskazanych w art. 159 ust. 2.

2. Wojewoda określa w akcie prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, również termin, na jaki odstępuje się od podejmowania działań doraźnych.

3. Projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia się z Wodami Polskimi.

4. W przypadku wydania aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską o odstąpieniu od podjęcia działań doraźnych w stosunku do obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, wraz z uzasadnieniem.

DZIAŁ IV

Zarządzanie ryzykiem powodziowym i przeciwdziałanie skutkom suszy

Rozdział 1

Zarządzanie ryzykiem powodziowym

Art. 163. 1. Ochrona przed powodzią jest zadaniem Wód Polskich oraz organów administracji rządowej i samorządowej.

2. Wody Polskie zapewniają, w zakresie swojej właściwości, ochronę ludności i mienia przed powodzią wywołaną przez wody publiczne stanowiące własność Skarbu Państwa, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1.

3. Jednostki samorządu terytorialnego zapewniają, w zakresie swojej właściwości, ochronę ludności i mienia przed powodzią wywołaną przez wody publiczne stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli zawarto porozumienie, o którym mowa w art. 213 ust. 3.

4. Użytkownicy wód współpracują z Wodami Polskimi oraz z organami administracji rządowej i samorządowej w ochronie przed powodzią, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w przepisach odrębnych.

5. Ochronę przed powodzią prowadzi się z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

6. Ochronę przed powodzią realizuje się, uwzględniając wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności zapobieganie, ochronę, stan należytego przygotowania i reagowanie w przypadku wystąpienia powodzi, usuwanie skutków powodzi, odbudowę i wyciąganie wniosków w celu ograniczania potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w przepisach odrębnych.

Art. 164. 1. Ochronę przed powodzią prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód.

2. Koordynacja ma na celu:

1) zwiększenie skuteczności ochrony przed powodzią oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód;
2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony przed powodzią oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód.

3. Koordynacja obejmuje w szczególności czynności, o których mowa w art. 326 ust. 2–5.

Art. 165. 1. Ochronę przed powodzią realizuje się w szczególności przez:
1) kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych, w szczególności obszarów szczególnego zagrożenia powodzią;
2) racjonalne retencjonowanie wód oraz użytkowanie budowli przeciwpowodziowych, a także sterowanie przepływami wód;
3) zapewnienie funkcjonowania systemu wczesnego ostrzegania przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze oraz prognozowanie powodzi;
4) zachowanie, tworzenie i odtwarzanie systemów retencji wód;
5) budowę, przebudowę i utrzymywanie budowli przeciwpowodziowych;
6) prowadzenie akcji lodołamania;
7) prowadzenie polityki informacyjnej w zakresie ochrony przed powodzią oraz ograniczania jej skutków.

2. Wojewodowie wyposażają i utrzymują wojewódzkie magazyny przeciwpowodziowe.

Art. 166. 1. W celu zapewnienia ochrony ludności i mienia przed powodzią:
1) obszary szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w planie zagospodarowania przestrzennego województwa, strategii rozwoju województwa, strategii rozwoju gminy, strategii rozwoju ponadlokalnego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, gminnym programie rewitalizacji, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy;

2) poziom zagrożenia powodziowego wynikający z wyznaczenia obszarów szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzjach o warunkach zabudowy, dotyczących nieruchomości w całości lub w części położonych na tych obszarach.

2. Projekty:

1) (uchylony)
2) planu zagospodarowania przestrzennego województwa,
3) (uchylony)
4) studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,
5) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
6) gminnego programu rewitalizacji,
7) decyzji o warunkach zabudowy,
8) decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego,
9) decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej

– wymagają uzgodnienia z Wodami Polskimi w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3. Dokonując uzgodnień, o których mowa w ust. 2, Wody Polskie uwzględniają prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi, poziom zagrożenia powodziowego, proponowaną zabudowę i zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, a także jego aktualne zagospodarowanie i dotychczasowe przeznaczenie.

4. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2, w zakresie:

1) śródlądowych dróg wodnych – następuje po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej, przy czym minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wydaje opinię w terminie 14 dni, a brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za wydanie pozytywnej opinii;
2) śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym – następuje po uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

5. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, Wody Polskie dokonują w drodze decyzji.

6. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5, jest wnioskodawca.

7. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5, dołącza się projekty dokumentów lub decyzji, o których mowa w ust. 2.

8. W decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się wymagania lub warunki dla:

1) planowanej zabudowy,
2) planowanego zagospodarowania

– terenów położonych na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią.

9. W decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się w zależności od potrzeb szczegółowe wymagania oraz warunki, o których mowa w ust. 8, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 14.

10. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, odmawia się, jeżeli planowana zabudowa lub planowane zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią:

1) naruszają ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
2) naruszają ustalenia planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) stanowią zagrożenie dla ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków;
4) naruszają funkcjonowanie infrastruktury krytycznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
5) utrudniają zarządzanie ryzykiem powodziowym.

11. Odmowa uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, następuje w drodze decyzji.

12. Nie odmawia się uzgodnienia lokalizacji obiektów mostowych w całości lub w części realizowanych lub planowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią z przyczyn, o których mowa w ust. 10, jeżeli ich realizacja jest konieczna dla zachowania ciągłości istniejących lub projektowanych ciągów komunikacyjnych.

13. (uchylony)

13a. (uchylony)

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określą, w drodze rozporządzenia, zakres wymagań oraz warunków dla

planowanej zabudowy oraz planowanego zagospodarowania terenów położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią oraz sposób ich ustalania, kierując się koniecznością zapewnienia ochrony przed powodzią oraz zakresem aktów, o których mowa w ust. 2.

Art. 167. 1. Dla obszarów dorzeczy przygotowuje się, na podstawie dostępnych lub łatwych do uzyskania informacji obejmujących także wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi, wstępną ocenę ryzyka powodziowego.

2. Wstępna ocena ryzyka powodziowego zawiera w szczególności:

1) mapy obszarów dorzeczy, z zaznaczeniem granic dorzeczy, granic zlewni i granicy pasa nadbrzeżnego, ukazujące topografię terenu oraz jego zagospodarowanie;
2) opis powodzi historycznych:
   a) które spowodowały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, zawierający ocenę tych skutków, zasięg powodzi oraz trasy przejścia wezbrania powodziowego,
   b) jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że podobne zjawiska powodziowe będą miały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
3) ocenę potencjalnych negatywnych skutków powodzi mogących wystąpić w przyszłości dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z uwzględnieniem:
   a) topografii terenu,
   b) położenia cieków wodnych i ich ogólnych cech hydrologicznych oraz geomorfologicznych, w tym obszarów zalewowych jako naturalnych obszarów retencyjnych,
   c) skuteczności istniejących zbiorników wodnych i innych budowli przeciwpowodziowych i regulacyjnych,
   d) położenia obszarów zamieszkanych,
   e) położenia obszarów, na których jest wykonywana działalność gospodarcza;
4) w miarę możliwości – prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w szczególności wpływu zmian klimatu na występowanie powodzi;
5) określenie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.

Art. 168. 1. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego przygotowują Wody Polskie.

2. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Wodom Polskim nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowi integralny element projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w ust. 1.

3. Wody Polskie przekazują projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego do zaopiniowania wojewodom oraz do uzgodnienia ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej w zakresie dotyczącym śródlądowych dróg wodnych.

4. Organy, o których mowa w ust. 3, przedstawiają opinię i dokonują uzgodnienia w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektu.

5. Wody Polskie uzgadniają z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej sposób rozpatrzenia opinii do projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych.

6. Wody Polskie zawiadamiają organy opiniujące o sposobie rozpatrzenia opinii w terminie 45 dni od dnia ich otrzymania.

7. Przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych dla opracowania tej oceny z właściwymi organami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonych w przepisach odrębnych.

8. Wody Polskie przekazują projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w celu zatwierdzenia.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza wstępną ocenę ryzyka powodziowego i:

1) przekazuje ją dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;

2) podaje do publicznej wiadomości przez umieszczenie jej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

10. Wstępna ocena ryzyka powodziowego podlega przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

11. W przeglądzie wstępnej oceny ryzyka powodziowego uwzględnia się także możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

12. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny ryzyka powodziowego.

13. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia Komisji Europejskiej przeglądy oraz aktualizacje wstępnej oceny ryzyka powodziowego w terminie 3 miesięcy od dnia ich dokonania.

Art. 169. 1. Dla obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi wskazanych we wstępnej ocenie ryzyka powodziowego sporządza się mapy zagrożenia powodziowego.

2. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się w szczególności:

1) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi 0,2% lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego;
2) obszary szczególnego zagrożenia powodzią;
3) obszary obejmujące tereny narażone na zalanie w przypadku uszkodzenia lub zniszczenia:
   a) wału przeciwpowodziowego,
   b) wału przeciwsztormowego,
   c) budowli piętrzącej.

3. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się następujące elementy:

1) zasięg powodzi;
2) głębokość wody lub rzędną zwierciadła wody;
3) w uzasadnionych przypadkach – prędkość przepływu wody lub natężenie przepływu wody.

4. Jeżeli od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, jest zapewniona odpowiednia ochrona przed powodzią, na mapach zagrożenia powodziowego od

strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, mogą być przedstawione wyłącznie obszary, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 170. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, sporządza się mapy ryzyka powodziowego.

2. Na mapach ryzyka powodziowego przedstawia się potencjalnie negatywne skutki związane z powodzią dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, uwzględniające:

1) szacunkową liczbę mieszkańców, którzy mogą być dotknięci powodzią;
2) rodzaje działalności gospodarczej wykonywanych na obszarach, o których mowa w art. 169 ust. 2;
3) instalacje mogące, w razie wystąpienia powodzi, spowodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości;
4) występowanie:
   a) ujęć wody, stref ochronnych lub obszarów ochronnych,
   b) kąpielisk,
   c) obszarów Natura 2000, parków narodowych oraz rezerwatów przyrody;
5) w uzasadnionych przypadkach:
   a) obszary, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport dużej ilości osadów i rumowiska,
   b) potencjalne ogniska zanieczyszczeń wód.

Art. 171. 1. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego sporządzają Wody Polskie w uzgodnieniu z właściwymi wojewodami.

2. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowują dyrektorzy urzędów morskich i przekazują Wodom Polskim nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element projektów map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

3. Wody Polskie przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej do zatwierdzenia projekty map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego i przekazuje te mapy w postaci elektronicznej:

1) Głównemu Geodecie Kraju;
2) właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska;
3) dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
4) Wodom Polskim;
5) Komendantowi Głównemu Państwowej Straży Pożarnej;
6) właściwym wojewodom;
7) właściwym marszałkom województw;
8) właściwym starostom;
9) właściwym wójtom, burmistrzom lub prezydentom miast;
10) właściwym komendantom wojewódzkim i powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej;
11) właściwym dyrektorom urzędów żeglugi śródlądowej oraz właściwym dyrektorom urzędów morskich;
12) właściwym zarządcom infrastruktury kolejowej oraz właściwym zarządcom dróg publicznych.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego przez ich umieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę.

6. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu wymianę w tym zakresie informacji z właściwymi organami tych państw.

7. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium państw leżących poza

granicami Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu nawiązanie w tym zakresie współpracy z właściwymi organami tych państw.

8. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego podlegają przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

9. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego mogą zostać poddane przeglądowi oraz w razie potrzeby aktualizacji częściej niż co 6 lat, z tym że w przypadku dokonania takiej aktualizacji należy ją ponowić z zachowaniem zasady wyrażonej w ust. 8.

10. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępni Komisji Europejskiej przeglądy oraz aktualizacje map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego w terminie 3 miesięcy od dnia ich dokonania.

Art. 172. 1. Na podstawie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego przygotowuje się plany zarządzania ryzykiem powodziowym, z uwzględnieniem podziału kraju na obszary dorzeczy i regiony wodne.

2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowuje się z uwzględnieniem elementów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 163 ust. 6, i działań, o których mowa w art. 165.

3. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym zawierają:

1) mapę obszaru dorzecza, na której są zaznaczone obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi;
2) mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego wraz z opisem wniosków z analizy tych map;
3) opis celów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniający konieczność ograniczania potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
4) katalog działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w tym działań, o których mowa w art. 165, z uwzględnieniem ich priorytetu;
5) opis sposobu określania priorytetów działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym i nadzorowania postępów w realizacji planu;

6) podsumowanie działań służących informowaniu społeczeństwa i prowadzeniu konsultacji społecznych;
7) wykaz organów właściwych w sprawach zarządzania ryzykiem powodziowym;
8) opis współpracy, o której mowa w art. 173 ust. 10 i 11, w tym opis metodyki analizy kosztów i korzyści służącej ocenie działań wywołujących skutki międzynarodowe, jeżeli taka metodyka została określona;
9) opis koordynacji czynności, o których mowa w art. 326 ust. 4 i 5.

4. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, ze szczególnym uwzględnieniem działań służących zapobieganiu powodzi i ochronie przed powodzią oraz informacji na temat stanu należytego przygotowania w przypadku wystąpienia powodzi.

5. Przy ustalaniu działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględnia się w szczególności:
1) koszty oraz korzyści działań podejmowanych dla osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
2) zasięg powodzi, trasy przejścia wezbrania powodziowego oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych;
3) cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
4) gospodarowanie wodami;
5) sposób uprawy i zagospodarowania gruntów;
6) stan zagospodarowania oraz treść dokumentów, aktów i decyzji w zakresie planowania przestrzennego;
7) ochronę przyrody, w tym ryzyko strat przyrodniczych i ekosystemowych;
8) uprawianie żeglugi morskiej i śródlądowej oraz porty morskie i porty lub przystanie zlokalizowane na wodach śródlądowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193 ust. 3, wraz ze związaną z nimi infrastrukturą;
9) prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami;
10) infrastrukturę krytyczną;
11) cechy obszaru dorzecza lub zlewni;
12) ochronę ludności i zwierząt.

Art. 173. 1. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw transportu w zakresie infrastruktury transportowej, z właściwymi wojewodami oraz

po zasięgnięciu opinii marszałków województw. Marszałkowie województw przedstawiają opinię w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, przy czym brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektów.

2. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Wodom Polskim nie później niż na 15 miesięcy przed terminem przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

3. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 1.

4. Wody Polskie uzgadniają projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym w zakresie dotyczącym śródlądowych dróg wodnych z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

5. Wody Polskie przekazują projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności w przygotowywaniu, przeglądzie oraz aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag, projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany.

7. Udostępnienie przez Wody Polskie albo ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

8. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym zainteresowani mogą składać do

ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej pisemne uwagi do ustaleń zawartych w projektach tych planów.

9. W odniesieniu do projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia sposób i zakres uwzględnienia uwag z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej.

10. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

12. Jeżeli opracowanie planu, o którym mowa w ust. 11, lub zapewnienie koordynacji, o której mowa w ust. 11, nie jest możliwe, dla części międzynarodowego obszaru dorzecza leżącej na terytorium Unii Europejskiej stosuje się przepis ust. 10.

13. W celu uzupełnienia planów zarządzania ryzykiem powodziowym na międzynarodowych obszarach dorzeczy, o których mowa w ust. 10 i 11, o bardziej szczegółowe plany zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowej, której część znajduje się na terytorium innych państw,

minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.

14. W celach, o których mowa w ust. 10, 11 i 13, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może wykorzystać istniejące struktury wynikające z umów międzynarodowych.

15. Działania służące osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym zawarte w planach zarządzania ryzykiem powodziowym nie mogą wpływać na znaczące zwiększenie ryzyka powodziowego na terytorium innych państw, z wyłączeniem przypadków, w których te działania zostały uzgodnione w ramach współpracy, o której mowa w ust. 10 i 11.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze rozporządzenia, przyjmuje plany zarządzania ryzykiem powodziowym oraz ich aktualizacje, kierując się koniecznością zapewnienia skutecznej ochrony przed powodzią.

17. Wizualizacje map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego stanowiących element planów zarządzania ryzykiem powodziowym, w skali określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 2, są dostępne na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

18. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę tego ministra wizualizacje pierwszych map zagrożenia powodziowego oraz pierwszych map ryzyka powodziowego stanowiących element pierwszych planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz wizualizacje kolejnych aktualizacji tych map, w sposób umożliwiający ciągłą i nieprzerwaną możliwość zapoznania się z tymi wizualizacjami.

19. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym podlegają przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

20. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym mogą zostać poddane przeglądowi oraz w razie potrzeby aktualizacji częściej niż co 6 lat, z tym że w przypadku dokonania takiej aktualizacji należy ją ponowić z zachowaniem zasady wyrażonej w ust. 19.

21. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dotyczy elementów, o których mowa w art. 172 ust. 3, i obejmuje w szczególności:

1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego;
2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach;
5) możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

22. Przepisy ust. 1–19 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

23. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia Komisji Europejskiej plany zarządzania ryzykiem powodziowym oraz ich przeglądy i aktualizacje w terminie 3 miesięcy odpowiednio od dnia przyjęcia planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz dokonania ich przeglądów lub aktualizacji.

24. Organy administracji rządowej i samorządowej, państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, sporządzenia map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym organom przygotowującym i sporządzającym te dokumenty, a także ich przeglądów lub aktualizacji.

25. W przypadku wystąpienia problemów mających wpływ na zarządzanie ryzykiem powodziowym, które nie mogą być rozwiązane na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może poinformować o tych problemach Komisję Europejską oraz właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz wskazać propozycję ich rozwiązania.

Art. 174. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia:
1) wymagania dotyczące opracowywania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego;
2) skalę map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, w tym skalę wizualizacji tych map.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się potrzebą zapewnienia sprawnego sporządzenia map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ze szczególnym uwzględnieniem standardów i zakresu danych zawartych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym oraz potrzebą zapewnienia ciągłego i nieprzerwanego dostępu do wizualizacji tych map.

Art. 175. 1. W celu zapewnienia właściwych warunków przepływu wód powodziowych właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, nakazać usunięcie drzew lub krzewów na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

2. Za szkody powstałe na skutek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 176. 1. W celu zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych zakazuje się wykonywania robót lub czynności, które mogą wpływać na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, w tym:

1) przejeżdżania przez wały oraz wzdłuż wałów pojazdami lub konno oraz przepędzania zwierząt, z wyjątkiem miejsc do tego przeznaczonych;
2) uprawy gruntu, sadzenia drzew lub krzewów na wałach oraz w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału;
3) prowadzenia przez osoby nieuprawnione robót lub czynności ingerujących w konstrukcję wałów przeciwpowodziowych, w tym ich rozkopywania, uszkadzania darniny lub innych umocnień skarp i korony wałów, wbijania słupów i ustawiania znaków;
4) wykonywania na wałach przeciwpowodziowych obiektów lub urządzeń niezwiązanych z nimi funkcjonalnie;
5) wykonywania obiektów budowlanych, kopania studni, sadzawek, dołów oraz rowów w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału;
6) lokalizowania cmentarzy w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału.

2. Zakazów, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, nie stosuje się do robót związanych z utrzymywaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie dotyczy przejeżdżania rowerem wzdłuż wałów przeciwpowodziowych.

4. Jeżeli nie wpłynie to na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazów określonych w ust. 1 pkt 1–5.

5. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4, dołącza się charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopię tej mapy potwierdzoną przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo inną mapę sytuacyjno-wysokościową z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów przeciwpowodziowych, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność tych wałów.

6. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4, jest wnioskodawca i właściciel wału przeciwpowodziowego.

7. Decyzja, o której mowa w ust. 4, wygasa, jeżeli w terminie 6 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo nie dokonano zgłoszenia wodnoprawnego lub nie rozpoczęto wykonywania robót lub czynności, o których mowa w ust. 1.

8. W przypadku wykonania robót lub czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, nieobjętych decyzją, o której mowa w ust. 4, przepisy art. 77 ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

9. W celu zapewnienia właściwej szczelności lub stabilności wałów przeciwpowodziowych właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, może nakazać usunięcie drzew lub krzewów z wałów przeciwpowodziowych oraz z terenów, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

10. Za szkody powstałe na skutek wydania decyzji, o której mowa w ust. 9, nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 177. 1. W przypadku:

1) gdy jest zagrożona szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych,
2) wystąpienia zagrożenia powodującego konieczność ograniczenia możliwości poruszania się po wałach przeciwpowodziowych,
3) konieczności wykonania prac związanych z konserwacją lub remontem wałów przeciwpowodziowych

– właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego wprowadza czasowy zakaz poruszania się po tych wałach.

2. Za szkody powstałe na skutek wprowadzenia czasowego zakazu poruszania się po wałach przeciwpowodziowych nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 178. 1. Właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego, który wprowadził zakaz, o którym mowa w art. 177, jest obowiązany do oznaczenia wału przeciwpowodziowego, na którym obowiązuje zakaz, za pomocą rozmieszczonych w widocznych miejscach znaków stojących z umieszczoną tablicą informującą o zakazie poruszania się po tym wale oraz do ogłoszenia o wprowadzeniu zakazu w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie lub w środkach masowego przekazu.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór tablicy informacyjnej, o której mowa w ust. 1, w tym jej rozmiar, kształt, kolor, wzór i wielkość napisu, kierując się potrzebą zapewnienia widoczności i czytelności tablicy informacyjnej.

Art. 179. 1. Wykonanie drogi rowerowej oraz wyznaczenie szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego na wale przeciwpowodziowym wymaga uzyskania zgody właściciela tego wału.

2. Uzyskanie zgody, o której mowa w ust. 1, wymaga przedłożenia właścicielowi wału przeciwpowodziowego w przypadku:

1) wykonania drogi rowerowej – dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapy sytuacyjno-wysokościowej pobranej z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopii tej mapy potwierdzonej przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo innej mapy sytuacyjno-wysokościowej, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót,
2) wyznaczenia szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego – dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi, mapy sytuacyjno-wysokościowej pobranej z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopii tej mapy potwierdzonej przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo innej mapy

sytuacyjno-wysokościowej, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót, określającym przebieg szlaku oraz usytuowanie drogowskazów i tablic, a także opis planowanej do zastosowania techniki montażu oznakowania – przed przystąpieniem do planowanych robót.

3. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność wałów.

4. W dokumentacji, o której mowa w ust. 2, należy określić termin rozpoczęcia planowanych robót.

5. Zgoda, o której mowa w ust. 1, wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

6. Zgoda, o której mowa w ust. 1, zachowuje ważność przez okres 3 lat.

Art. 180. Właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego może, na podstawie umowy, oddać w dzierżawę koronę wału lub jej część na cele związane z budową drogi rowerowej, a także na cele związane z potrzebami zarządzania drogą rowerową.

Art. 181. Drogi, urządzenia do przepędzania zwierząt oraz przejazdy przez wały przeciwpowodziowe wykonuje na swój koszt inwestor budujący wał, a utrzymuje ten, na którym ciąży obowiązek utrzymania drogi, urządzenia lub przejazdu.

Art. 182. 1. W przypadku ostrzeżenia o nadejściu wezbrania powodziowego właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, nakazać zakładowi piętrzącemu wodę obniżenie piętrzenia wody lub opróżnienie zbiornika.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się z uwzględnieniem scenariusza ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych przekazanego przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną.

3. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1, wymaga uzgodnienia z właściwymi wojewodami.

5. Brak stanowiska w ciągu 2 godzin od chwili przekazania wniosku o uzgodnienie decyzji uznaje się za dokonanie jej uzgodnienia.

6. Za szkody powstałe na skutek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje odszkodowanie.

Rozdział 2

Przeciwdziałanie skutkom suszy

Art. 183. Przeciwdziałanie skutkom suszy jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej oraz Wód Polskich.

Art. 184. 1. Przeciwdziałanie skutkom suszy prowadzi się zgodnie z planem przeciwdziałania skutkom suszy.

2. Plan przeciwdziałania skutkom suszy zawiera:

1) analizę możliwości powiększenia dyspozycyjnych zasobów wodnych;
2) propozycje budowy lub przebudowy urządzeń wodnych;
3) propozycje niezbędnych zmian w zakresie korzystania z zasobów wodnych oraz zmian naturalnej i sztucznej retencji;
4) działania służące przeciwdziałaniu skutkom suszy.

Art. 185. 1. Projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy przygotowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej oraz wojewodami, uwzględniając podział kraju na obszary dorzeczy.

2. Wody Polskie przekazują projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w przygotowywaniu oraz aktualizacji planu przeciwdziałania skutkom suszy, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag:

1) harmonogram i program prac związanych z przygotowaniem projektu planu przeciwdziałania skutkom suszy;
2) projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy ten plan.

4. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektu planu przeciwdziałania skutkom suszy odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

5. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust. 3, zainteresowani mogą składać do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje i aktualizuje plan przeciwdziałania skutkom suszy, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością przeciwdziałania skutkom suszy.

7. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania planu przeciwdziałania skutkom suszy podmiotom przygotowującym i sporządzającym ten dokument.

8. Aktualizacji planu przeciwdziałania skutkom suszy dokonuje się nie rzadziej niż co 6 lat.

9. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planu przeciwdziałania skutkom suszy.

DZIAŁ V

Budownictwo wodne i melioracje wodne

Rozdział 1

Budownictwo wodne

Art. 186. Budownictwo wodne polega na projektowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń wodnych.

Art. 187. 1. Przy projektowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń wodnych należy kierować się zasadą zrównoważonego rozwoju, koniecznością osiągnięcia dobrego stanu wód i charakterystycznych dla nich biocenoz, koniecznością osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59

oraz w art. 61, oraz potrzebą zachowania istniejącej rzeźby terenu oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i ekosystemach lądowych zależnych od wód.

2. Budowle piętrzące powinny umożliwiać migrację ryb.

Art. 187a. 1. W kosztach projektowania lub wykonywania urządzeń wodnych może uczestniczyć ten, kto zamierza odnosić z nich korzyści.

2. Przepis stosuje się także w przypadku ochrony przed powodzią lub suszą, żeglugi, poboru wód, energetycznego wykorzystania urządzeń wodnych, wprowadzania ścieków lub odprowadzania wody do urządzeń wodnych oraz innych usług wodnych, a także działalności gospodarczej związanej z wykorzystaniem urządzeń wodnych do celów rekreacyjnych, z wyłączeniem działalności wykonywanej przez uprawnionych do rybactwa.

3. Na wniosek inwestora projektującego lub wykonującego urządzenia wodne organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, w drodze decyzji, określa wysokość kosztów projektowania lub wykonywania urządzeń wodnych, które ponosi podmiot zamierzający odnosić korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, inwestor projektujący lub wykonujący urządzenia wodne wskazuje podmiot zamierzający odnosić korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach projektowania lub wykonywania urządzeń wodnych.

5. Decyzja w przedmiocie ustalenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 1 i 3, określa:

1) zakres prognozowanych korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych oraz wysokość kosztów uczestnictwa w projektowaniu lub wykonywaniu tych urządzeń, które poniesie podmiot zamierzający odnosić korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych;
2) termin oraz sposób przekazania środków z tytułu uczestnictwa w kosztach projektowania lub wykonywania urządzeń wodnych, a także warunki, termin oraz sposób zwrotu tych środków.

6. Na wniosek podmiotu zamierzającego odnosić korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych rozstrzygnięcia w przedmiocie ustalenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 1 i 3, dokonuje się w treści pozwolenia wodnoprawnego lub przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego.

7. Inwestor projektujący lub wykonujący urządzenia wodne, który złoży wniosek, o którym mowa w ust. 3, dokonuje zwrotu środków z tytułu uczestnictwa w kosztach projektowania lub wykonywania urządzeń wodnych na rzecz podmiotu zamierzającego odnosić korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych na zasadach określonych w ust. 5 pkt 2.

8. Stronami postępowania o wydanie decyzji są inwestor projektujący lub wykonujący urządzenia wodne oraz podmiot zamierzający odnosić korzyści z projektowanych lub wykonywanych urządzeń wodnych.

9. Jeżeli inwestorem projektującym lub wykonującym urządzenia wodne są Wody Polskie, decyzję, o której mowa w ust. 3, wydaje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

Art. 188. 1. Utrzymywanie urządzeń wodnych należy do ich właścicieli i polega na eksploatacji, konserwacji oraz remontach w celu zachowania ich funkcji.

2. W kosztach utrzymywania urządzeń wodnych uczestniczy ten, kto odnosi z nich korzyści. Przepis stosuje się także w przypadku ochrony przed powodzią lub suszą, żeglugi, poboru wód, energetycznego wykorzystania urządzeń wodnych, wprowadzania ścieków lub odprowadzania wody do urządzeń wodnych oraz innych usług wodnych, a także działalności gospodarczej związanej z wykorzystaniem urządzeń wodnych do celów rekreacyjnych, z wyłączeniem działalności wykonywanej przez uprawnionych do rybactwa.

3. Na wniosek właściciela urządzenia wodnego organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych, w drodze decyzji, dokonuje podziału kosztów utrzymywania urządzeń wodnych, o których mowa w ust. 2.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, właściciel urządzenia wodnego wskazuje podmioty odnoszące korzyści, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach utrzymywania urządzenia wodnego.

5. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 3, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie odnoszenia korzyści z urządzeń wodnych.

6. Właściciel urządzenia wodnego znajdującego się na śródlądowych wodach powierzchniowych jest obowiązany do zapewnienia obsługi, bezpieczeństwa oraz

właściwego funkcjonowania tego urządzenia, z uwzględnieniem wymagań wynikających z warunków utrzymywania wód.

7. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 3, składają Wody Polskie, decyzje, o których mowa w ust. 3 i 5, wydaje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

Art. 189. 1. Użytkownik budowli piętrzącej wyposażonej w urządzenia umożliwiające regulowanie przepływu, w tym turbiny wodne, o wysokości piętrzenia powyżej 1 m i przepływie średnim rocznym (SSQ) powyżej 1,0 m^3/s, jest obowiązany do prowadzenia dziennika gospodarowania wodą.

2. W dzienniku gospodarowania wodą zamieszcza się w szczególności:

1) odczyty wodowskazowe;
2) ilość retencjonowanej wody;
3) dopływ do budowli piętrzącej;
4) odpływ z budowli piętrzącej;
5) pobory wody przez poszczególne zakłady.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy użytkownika budowli piętrzącej o stałym progu bez możliwości sterowania odpływem lub wyposażonej w samoczynne upusty.

4. Właściciel budowli piętrzącej o piętrzeniu powyżej 0,5 m jest obowiązany zapewnić prowadzenie badań i pomiarów umożliwiających ocenę stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli, w szczególności:

1) stanów wód podziemnych, ich filtracji przez budowlę, przez podłoże oraz w otoczeniu budowli;
2) wytrzymałości budowli oraz podłoża;
3) stanu urządzeń upustowych;
4) stanu urządzeń umożliwiających migrację ryb, w tym zachowania ich funkcji kompensacyjnych;
5) zmian na górnym i na dolnym stanowisku budowli.

5. W ramach realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 4, budowle piętrzące stanowiące własność Skarbu Państwa, zaliczone na podstawie przepisów w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie, wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, 2127 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11, 234 i 282) – do I lub II klasy, poddaje się badaniom i pomiarom pozwalającym

opracować ocenę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dla tych budowli, wykonywanym przez państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

6. Właściciel budowli piętrzącej, zaliczonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do XXVII kategorii, przekazuje jeden egzemplarz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących w terminie miesiąca od dnia jej odbioru.

7. Przepisu ust. 6 nie stosuje się do właścicieli budowli piętrzących, dla których oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dokonuje państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

8. Wyniki badań, pomiarów lub innych opracowań, będących w posiadaniu właściciela budowli piętrzącej, dla której państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących dokonuje oceny stanu technicznego lub stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej, niezbędnych do wykonywania tych ocen, właściciel budowli piętrzącej przekazuje, nieodpłatnie, państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia, w tym częstotliwość dokonywania wpisów, oraz wzór dziennika gospodarowania wodą, kierując się koniecznością zaspokojenia potrzeb zakładów w zakresie gospodarowania wodą, zakresem posiadanych przez zakłady uprawnień oraz sposobem przepuszczania wód powodziowych.

Art. 190. 1. Jeżeli urządzenie wodne zostało wykonane bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego lub zgłoszenia, właściciel tego urządzenia może wystąpić z wnioskiem o jego legalizację, do którego dołącza odpowiednio dokumenty, o których mowa w art. 407 ust. 2 oraz w art. 422.

2. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych może wydać decyzję o legalizacji urządzenia wodnego, jeżeli lokalizacja tego urządzenia nie narusza:

1) ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza,
2) ustaleń planu zarządzania ryzykiem powodziowym,
3) ustaleń planu przeciwdziałania skutkom suszy,
4) ustaleń programu ochrony wód morskich,

5) ustaleń krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych,
6) ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o warunkach zabudowy albo decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego,
7) wymagań dotyczących ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków wynikających z przepisów odrębnych

– oraz jest zgodna z art. 187, ustalając jednocześnie obowiązek uiszczenia opłaty legalizacyjnej.

3. Jednostkowa stawka opłaty, o której mowa w ust. 2, wynosi *4340 zł* [4].

4. Opłatę, o której mowa w ust. 2, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stała się ostateczna.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 2, wskazuje się numer rachunku bankowego, na który powinna zostać uiszczona ta opłata.

6. Opłata, o której mowa w ust. 2, nieuiszczona w terminie podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

7. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stała się ostateczna.

8. Stawka opłaty, o której mowa w ust. 3, ustalona w roku poprzednim podlega każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawki opłaty obowiązującej od dnia 1 stycznia roku następnego.

---

[4] Aktualną wysokość jednostkowej stawki opłaty legalizacyjnej ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na podstawie art. 190 ust. 9.

10. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

11. Opłata, o której mowa w ust. 2, stanowi przychód Wód Polskich.

12. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o legalizacji urządzenia wodnego przepisy art. 400 ust. 7 oraz art. 401–403 stosuje się odpowiednio.

13. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, lub nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych nakłada na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji, obowiązek likwidacji urządzenia, ustalając warunki i termin wykonania tego obowiązku.

14. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego, a likwidacja urządzenia jest niemożliwa ze względów technicznych lub ekonomicznych, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych może nałożyć na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji, obowiązek wykonania urządzeń zapobiegających szkodom.

15. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o likwidacji urządzenia wodnego przepisy art. 401 i art. 402 stosuje się odpowiednio.

Art. 191. 1. W przypadku nienależytego utrzymywania urządzenia wodnego, którego następstwem jest zmiana funkcji tego urządzenia lub szkodliwe oddziaływanie tego urządzenia na wody lub grunty, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych z urzędu lub na wniosek, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi tego urządzenia przywrócenie poprzedniej funkcji tego urządzenia, wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom lub likwidację szkód.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się warunki i termin przywrócenia poprzedniej funkcji urządzenia wodnego, wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub likwidacji szkód.

3. Jeżeli określenie funkcji urządzenia wodnego, o którym mowa w ust. 1, nie jest możliwe, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na

wykonywanie urządzeń wodnych, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, określić na nowo funkcję tego urządzenia oraz nakazać jego odbudowę albo likwidację.

4. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1 i 3, przepisy art. 401 i art. 402 stosuje się odpowiednio.

5. Stroną postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w ust. 1 i 3, jest wnioskodawca, właściciel urządzenia wodnego oraz właściciel wód.

Art. 192. 1. Zakazuje się:

1) niszczenia lub uszkadzania urządzeń wodnych;
2) utrudniania przepływu wody w związku z wykonywaniem lub utrzymywaniem urządzeń wodnych;
3) wykonywania w pobliżu urządzeń wodnych robót oraz innych czynności, które mogą powodować:
   a) niedopuszczalne osiadanie urządzeń wodnych lub ich części,
   b) pojawienie się szczelin, rys lub pęknięć, w szczególności w korpusach oraz koronach zapór, okładzinach betonowych, szybach, sztolniach oraz przepławkach dla ryb,
   c) nadmierną filtrację wody,
   d) uszkodzenie budowli regulacyjnych,
   e) unieruchomienie zamknięć budowli piętrzących lub upustowych,
   f) erozję gruntu powyżej oraz poniżej urządzeń wodnych,
   g) osuwanie się gruntu przy urządzeniach wodnych,
   h) zmniejszenie stateczności lub wytrzymałości urządzeń wodnych,
   i) uszkodzenie wylotów urządzeń kanalizacyjnych służących do wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz urządzeń służących do odprowadzania wód do wód,
   j) uszkodzenie urządzeń pomiarowych,
   k) uszkodzenie znaków usytuowanych na wodach,
   l) pogorszenie lub utratę funkcji urządzeń umożliwiających migrację ryb.

2. Właściciel urządzenia wodnego jest obowiązany do oznaczenia obszaru objętego zakazami, o których mowa w ust. 1 pkt 3, tablicami zawierającymi

informację o zakazach, jeżeli w pozwoleniu wodnoprawnym wskazano te zakazy i obszary, na których one obowiązują.

3. Właścicielowi nieruchomości objętej zakazami, o których mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie od właściciela urządzenia wodnego na warunkach określonych w art. 469.

Art. 193. 1. Wody śródlądowe mogą służyć potrzebom śródlądowego transportu wodnego i żeglugowemu wykorzystaniu przez statki.

2. Wody śródlądowe służące celom, o których mowa w ust. 1, są śródlądowymi drogami wodnymi.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, śródlądowe drogi wodne, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do wykonywania śródlądowego transportu wodnego i żeglugowego wykorzystania wód śródlądowych przez statki.

4. Śródlądowe drogi wodne istotne dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju są śródlądowymi drogami wodnymi o szczególnym znaczeniu transportowym.

5. Śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym obejmują:

1) śródlądowe drogi wodne istotne dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju oraz grunty pod tymi drogami;
2) nieruchomości gruntowe położone w międzywalu śródlądowych dróg wodnych, o których mowa w pkt 1;
3) nieruchomości, budynki i budowle oraz urządzenia wodne, z wyjątkiem wałów przeciwpowodziowych, funkcjonalnie i bezpośrednio powiązane ze śródlądowymi drogami wodnymi, o których mowa w pkt 1, znajdujące się w obrębie ich działek ewidencyjnych.

6. Śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym mogą podlegać budowie, przebudowie lub modernizacji.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju.

8. Inwestycje polegające na budowie, przebudowie lub modernizacji urządzeń wodnych, urządzeń komunikacyjnych lub przesyłowych prowadzonych przez śródlądowe drogi wodne, a także roboty regulacyjne i inne, mogące mieć wpływ na śródlądowe drogi wodne, powinny spełniać warunki projektowe określone dla klasy

ustalonej dla danej śródlądowej drogi wodnej lub jej odcinka na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1863) oraz uwzględniać plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, o którym mowa w art. 42a tej ustawy.

Art. 194. 1. Żeglugowe wykorzystanie śluz i pochylni przez statki oraz wydatki ponoszone na śródlądowe drogi wodne i ich infrastrukturę podlegają ewidencji.

2. Wody Polskie prowadzą dla każdego roku kalendarzowego ewidencję:

1) żeglugowego wykorzystania śluz i pochylni przez statki,
2) wydatków poniesionych na rozwój i utrzymanie śródlądowych dróg wodnych i ich infrastruktury

– zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 r. wprowadzającego system księgowy dla wydatków na infrastrukturę w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz. Urz. WE L 130 z 15.06.1970, str. 4, z późn. zm.[5)] – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 42).

3. Coroczne informacje o wydatkach poniesionych w roku poprzednim przez:

1) zakłady lub jednostki organizacyjne, które z własnych środków finansowych wykonują urządzenia wodne na śródlądowej drodze wodnej służące uprawianiu żeglugi śródlądowej,
2) organy administracji żeglugi śródlądowej w zakresie wydatków dotyczących funkcjonowania administracji żeglugi śródlądowej, ustalonych przepisami ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej

– są przekazywane przez te podmioty Wodom Polskim w terminie do dnia 31 marca każdego roku na formularzach ewidencyjnych.

4. Formularze ewidencyjne, o których mowa w ust. 3, obejmują dane wymagane na podstawie załączników I i III do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

4a. Ewidencje, o których mowa w ust. 2, udostępnia się do wglądu nieodpłatnie.

---

5) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. WE L 278 z 23.12.1970, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 54, Dz. Urz. WE L 167 z 05.07.1979, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 85, Dz. Urz. WE L 302 z 23.10.1981, str. 8 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 118, Dz. Urz. WE L 353 z 17.12.1990, str. 12 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 1, str. 258, Dz. Urz. UE L 236 z 23.09.2003, str. 33, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1.

4b. Wyszukiwanie danych zawartych w ewidencjach, o których mowa w ust. 2, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

5. Na podstawie informacji zawartych w formularzach ewidencyjnych, o których mowa w ust. 3, Wody Polskie przygotowują zbiorczy formularz ewidencyjny i przekazują go ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej w terminie do dnia 31 października każdego roku.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku, przekazuje Komisji Europejskiej zbiorczą informację obejmującą dane wymagane na podstawie załączników I i III do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób prowadzenia ewidencji, o których mowa w ust. 2;
2) rodzaj wydatków i rodzaj infrastruktury oraz prac wykonywanych na śródlądowych drogach wodnych objętych ewidencją, o której mowa w ust. 2 pkt 2;
3) wzory:
   a) formularzy ewidencyjnych, o których mowa w ust. 3,
   b) zbiorczego formularza ewidencyjnego, o którym mowa w ust. 5,
   c) zbiorczej informacji, o której mowa w ust. 6.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej:

1) uwzględni podział statków w zależności od rodzaju, ładowności i mocy silnika;
2) będzie się kierował koniecznością zestawiania wydatków grupowanych w zależności od rodzaju zabudowy i klasy śródlądowej drogi wodnej, a także przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi systemu księgowego dla wydatków na infrastrukturę w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej.

Rozdział 2

Melioracje wodne

Art. 195. Melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby i ułatwienia jej uprawy.

Art. 196. 1. W celu zapewnienia dostępu do informacji o urządzeniach melioracji wodnych oraz o zmeliorowanych gruntach prowadzi się ewidencję urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów, zwaną dalej „ewidencją melioracji wodnych".

2. Ewidencja melioracji wodnych zawiera dane dotyczące urządzeń melioracji wodnych, w szczególności ich rodzaj, liczbę, lokalizację i parametry techniczne oraz dane dotyczące zmeliorowanych gruntów.

3. Ewidencję melioracji wodnych prowadzi się w szczególności z wykorzystaniem baz danych prowadzonych przez:

1) starostę w zakresie:
   a) nieruchomości,
   b) danych podmiotowych o nieruchomościach oraz danych podmiotów, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;
2) właściwy organ ochrony przyrody, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody – w zakresie oceny obszarów chronionych ustanowionych w celu ochrony ekosystemów lub gatunków, których stan bezpośrednio zależy od stanu wód;
3) organy właściwe do wydawania zgód wodnoprawnych – w zakresie zgód wodnoprawnych.

4. Dla obszaru całego państwa zakłada się i prowadzi w systemie teleinformatycznym bazy danych, obejmujące zbiory danych przestrzennych infrastruktury informacji przestrzennej, dotyczących ewidencji melioracji wodnych.

5. Dla zbiorów danych objętych bazami danych, o których mowa w ust. 4, oraz dla związanych z nimi usług, tworzy się metadane opisujące te zbiory i usługi zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

6. Ewidencję melioracji wodnych udostępnia się do wglądu nieodpłatnie.

7. Wyszukiwanie danych zawartych w ewidencji melioracji wodnych, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

8. Ewidencję melioracji wodnych prowadzi się i aktualizuje w sposób zapewniający interoperacyjność na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, 568, 695, 1517 i 2320).

9. Organy realizujące zadania określone w ustawie mogą, w drodze porozumień, utrzymywać wspólne elementy infrastruktury technicznej przeznaczonej do przechowywania i udostępniania zbiorów danych, o których mowa w ust. 4, mając na względzie minimalizację kosztów budowy i utrzymania tej infrastruktury oraz optymalizację dostępności zbiorów danych, ich bezpieczeństwo i jakość, a także zapewnienie ich autentyczności i integralności.

10. Wymiana danych zawartych w ewidencji melioracji wodnych między organami, o których mowa w ust. 3, odbywa się nieodpłatnie w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te organy ich ustawowych zadań.

11. Właściciel urządzenia melioracji wodnych, które nie zostało wykonane na koszt Skarbu Państwa, zgłasza to urządzenie do Wód Polskich, w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do jego użytkowania, w celu wpisania go do ewidencji melioracji wodnych.

12. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 11, obejmuje:

1) imię i nazwisko oraz adres albo nazwę i siedzibę właściciela urządzenia melioracji wodnych;
2) sposób korzystania z wód;
3) rodzaj urządzenia melioracji wodnych, jego parametry i stan techniczny;
4) obszar zmeliorowany;
5) lokalizację urządzenia, w tym nazwę lub numer obrębu ewidencyjnego, numer lub numery działek ewidencyjnych oraz współrzędne.

13. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 11, dołącza się kopię zgody wodnoprawnej określającej warunki korzystania z wód.

14. Ewidencję melioracji wodnych prowadzą Wody Polskie.

15. Właściciel urządzenia melioracji wodnych zgłasza do Wód Polskich zmianę danych, o których mowa w ust. 12, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

16. (uchylony)

17. (uchylony)

18. (uchylony)

Art. 197. 1. Urządzeniami melioracji wodnych są:

1) rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie,
2) drenowania,
3) rurociągi,
4) stacje pomp służące wyłącznie do celów rolniczych,
5) ziemne stawy rybne,
6) groble na obszarach nawadnianych,
7) systemy nawodnień grawitacyjnych,
8) systemy nawodnień ciśnieniowych

– jeżeli służą celom, o których mowa w art. 195.

2. Przepisy dotyczące urządzeń melioracji wodnych stosuje się odpowiednio do:

1) budowli wstrzymujących erozję wodną;
2) dróg dojazdowych niezbędnych do użytkowania obszarów zmeliorowanych;
3) fitomelioracji oraz agromelioracji;
4) systemów przeciwerozyjnych;
5) zagospodarowania zmeliorowanych trwałych łąk lub pastwisk;
6) zagospodarowania nieużytków przeznaczonych na trwałe łąki lub pastwiska.

Art. 198. Przy planowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń melioracji wodnych należy kierować się potrzebą zachowania zróżnicowanych biocenoz polnych i łąkowych, koniecznością osiągnięcia dobrego stanu wód oraz koniecznością osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 199. 1. Wykonywanie urządzeń melioracji wodnych należy do właścicieli gruntów.

2. Urządzenia melioracji wodnych mogą być wykonywane na koszt Skarbu Państwa, w tym przy udziale środków, o których mowa w ust. 3, za zwrotem,

w formie opłaty melioracyjnej, części kosztów przez właścicieli gruntów, na które te urządzenia wywierają korzystny wpływ, zwanych dalej „zainteresowanymi właścicielami gruntów”.

3. Urządzenia wodne inne niż urządzenia melioracji wodnych, służące celom, o których mowa w art. 195, mogą być wykonywane na koszt osób prawnych lub osób fizycznych, a także współfinansowane z:

1) publicznych środków wspólnotowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1465 i 2020);
2) innych środków publicznych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1295 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 1378 i 2327) oraz w przepisach ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818).

4. Rozstrzygnięcia w sprawach, o których mowa w ust. 2, dokonuje, w drodze decyzji, właściwy organ Wód Polskich w uzgodnieniu z właściwym wojewodą, na wniosek zainteresowanych właścicieli gruntów.

5. W przypadku wykonywania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w ust. 2, są wymagane wnioski zainteresowanych właścicieli gruntów, których grunty stanowią co najmniej 75% powierzchni gruntów planowanych do zmeliorowania.

6. Zainteresowany właściciel gruntów jest obowiązany umożliwić wejście na grunt oraz do obiektów budowlanych w celu zaprojektowania i wykonania urządzeń melioracji wodnych.

Art. 200. 1. Opłatę melioracyjną, o której mowa w art. 199 ust. 2, ustala się w wysokości 20% całkowitych kosztów wykonania urządzeń melioracji wodnych.

2. Opłatę melioracyjną pobiera się w 15 równych ratach rocznych w terminie do dnia 30 października każdego roku, przy czym opłata melioracyjna mniejsza od 1000 zł jest pobierana w 3 równych ratach rocznych.

3. Pierwszą ratę opłaty melioracyjnej pobiera się po upływie 2 lat od dnia przekazania urządzeń melioracji wodnych do eksploatacji, a w przypadku zagospodarowania pomelioracyjnego łąk i pastwisk – po upływie roku.

Art. 201. 1. Właściwy organ Wód Polskich ustala dla każdego zainteresowanego właściciela gruntów, w drodze decyzji, wysokość części opłaty melioracyjnej, o której mowa w art. 200 ust. 1, proporcjonalną do powierzchni gruntów, na które urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, zainteresowani właściciele gruntów wnoszą na rachunek bankowy Wód Polskich.

2a. Wody Polskie prowadzą wyodrębniony rachunek bankowy w celu gromadzenia wpływów z opłaty, o której mowa w ust. 1. Wpływy te, powiększone o przychody z oprocentowania środków na rachunku bankowym, są przekazywane na rachunek bieżący dochodów budżetowych ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na wyodrębniony rachunek Wód Polskich.

3. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

4. Do opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

5. Opłata, o której mowa w ust. 1, nieuiszczona w terminie podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

6. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem 20 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna.

Art. 202. 1. W terminie 9 miesięcy od zakończenia procesu inwestycyjnego i rozliczenia wartości zakończonych robót właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, może skorygować ustaloną wysokość opłaty melioracyjnej, odpowiednio do wysokości poniesionych kosztów inwestycyjnych oraz zmian w projekcie technicznym, dokonanych w trakcie realizacji inwestycji.

2. W przypadku zbycia zmeliorowanego gruntu obowiązek uiszczenia opłaty melioracyjnej staje się obowiązkiem nabywcy tego gruntu.

Art. 203. Programowanie, planowanie i nadzorowanie wykonywania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, należy do Wód Polskich.

Art. 204. 1. W przypadku wykonania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, właścicielowi gruntu przysługuje odszkodowanie za szkody powstałe w trakcie robót związanych z wykonywaniem urządzeń melioracji wodnych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320), z tym że roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o powstaniu szkody.

2. Zainteresowanemu właścicielowi gruntu nie przysługuje odszkodowanie za zajęcie gruntu pod urządzenia melioracji wodnych, a także za szkody w uprawach rolnych, związane z wykonywaniem tych urządzeń, jeżeli szkody te powstały przy prawidłowej organizacji i technologii robót.

Art. 205. Utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej działającej na terenie gminy lub związku spółek wodnych, w którym jest zrzeszona spółka wodna działająca na terenie gminy – do tej spółki lub tego związku spółek wodnych.

Art. 206. Jeżeli obowiązek, o którym mowa w art. 205, nie jest wykonywany, właściwy organ Wód Polskich ustala, w drodze decyzji, proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntów, szczegółowe zakresy i terminy jego wykonywania.

Art. 207. W zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 196 ust. 1, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1 oraz art. 203, Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz działają na jego rzecz i w jego imieniu.

Art. 208. Właściciele gruntów, na które urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ, oraz właściciele gruntów i nieruchomości sąsiednich są obowiązani umożliwić wejście na grunt w celu utrzymywania tych urządzeń.

Art. 209. Utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych w granicach parku narodowego jest zadaniem parku narodowego.

Art. 210. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw rozwoju wsi określą, w drodze rozporządzenia, sposób:

1) prowadzenia ewidencji melioracji wodnych;

2) zbierania, aktualizowania oraz udostępniania danych z ewidencji melioracji wodnych;
3) ustalania obszaru, na który urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw rozwoju wsi:
1) uwzględnią potrzebę stworzenia bazy informacyjnej dla planowania, odbudowy, przebudowy oraz utrzymania urządzeń melioracji wodnych;
2) uwzględnią zasadę interoperacyjności, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, a także potrzebę harmonizacji zbiorów danych ewidencji melioracji wodnych z innymi zbiorami danych tworzącymi infrastrukturę informacji przestrzennej;
3) kierują się zasięgiem wpływu poszczególnych rodzajów urządzeń melioracji wodnych na poprawę zdolności produkcyjnej gleby.

DZIAŁ VI

Gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa

Rozdział 1

Własność wód i obowiązki ich właścicieli

Art. 211. 1. Wody stanowią własność Skarbu Państwa, innych osób prawnych albo osób fizycznych.

2. Wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne, śródlądowe wody płynące oraz wody podziemne stanowią własność Skarbu Państwa.

3. Wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego są wodami publicznymi.

4. Śródlądowe wody płynące będące wodami publicznymi nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

Art. 212. 1. Prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa wykonują:
1) Wody Polskie – w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych;

2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych.
3) (uchylony)

2. Wody Polskie wykonują prawa właścicielskie w stosunku do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, znajdujących się w obrębie działki ewidencyjnej, która obejmuje także śródlądowe wody płynące będące własnością Skarbu Państwa.

3. (uchylony)

4. (uchylony)

Art. 213. 1. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć nadleśniczemu, w drodze porozumienia, na jego wniosek, wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących znajdujących się w granicach nadleśnictwa.

2. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres praw właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych nadleśniczemu.

3. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć jednostkom samorządu terytorialnego lub ich związkom, w drodze porozumienia, na ich wniosek, wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących znajdujących się w granicach jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków.

4. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 3, określa się zakres praw właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych jednostkom samorządu terytorialnego lub ich związkom oraz zawiera się postanowienia dotyczące:
1) przekazywania jednostkom samorządu terytorialnego lub ich związkom środków finansowych na realizację powierzonego zadania, w tym zasad i terminów ich przekazywania;
2) środków przeznaczanych przez jednostki samorządu terytorialnego lub ich związki na realizację powierzonego zadania.

5. Powierzenie wykonywania praw właścicielskich, o którym mowa w ust. 1 i 3, nie dotyczy śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

6. Porozumienia, o których mowa w ust. 1 i 3, nie obejmują uprawnień właściciela wód, o których mowa w art. 263 ust. 3.

Art. 214. Śródlądowe wody stojące, woda w rowie oraz woda w stawie, który nie jest napełniany w ramach usług wodnych, ale wyłącznie wodami opadowymi lub roztopowymi lub wodami gruntowymi, znajdujące się w granicach nieruchomości gruntowej stanowią własność właściciela tej nieruchomości.

Art. 215. 1. Prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód, o których mowa w art. 214, znajdujących się na terenie nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, wykonują podmioty reprezentujące Skarb Państwa w stosunku do tych nieruchomości na podstawie przepisów odrębnych.

2. Grunty pod śródlądowymi wodami stojącymi stanowiące własność Skarbu Państwa wchodzą w skład zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 20 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 oraz z 2021 r. poz. 11 i 234).

Art. 216. 1. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi, wodami morza terytorialnego oraz morskimi wodami wewnętrznymi stanowią własność właściciela tych wód.

2. Grunty, o których mowa w ust. 1, nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

3. Gospodarowanie gruntami, o których mowa w ust. 1, wykonują odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1.

4. Gospodarowanie innym mieniem związanym z gospodarką wodną stanowiącym własność Skarbu Państwa wykonuje starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej lub podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1, lub jednostki, którym to mienie zostało powierzone.

5. Urządzenia wodne lub ich części oraz budowle i ich części, znajdujące się na gruntach, o których mowa w ust. 1, stanowią odrębny od tych gruntów przedmiot własności.

6. Urządzenia wodne, które zostały wykonane albo są wykonywane przez Wody Polskie na gruntach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi lub na będących własnością Skarbu Państwa nieruchomościach niebędących gruntami pokrytymi śródlądowymi wodami płynącymi, stanowią własność Skarbu Państwa.

Art. 217. 1. Prawo do zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi stanowiącymi własność Skarbu Państwa przysługuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi stanowiącymi własność Skarbu Państwa znajdujących się w granicach parku narodowego.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zbywa grunty, o których mowa w ust. 1, po cenie nie niższej niż ich wartość rynkowa, określona przy zastosowaniu sposobów jej ustalania przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

4. Zbycie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić z inicjatywy ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo na wniosek właściwego starosty.

5. Grunty, o których mowa w ust. 1, są zbywane w drodze przetargu ustnego albo pisemnego. O formie przetargu decyduje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

6. Przetarg przeprowadza komisja przetargowa powoływana odpowiednio przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo starostę.

7. Uczestnik przetargu może w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyniku przetargu ustnego albo doręczenia zawiadomienia o wyniku przetargu pisemnego zaskarżyć czynności związane z przeprowadzeniem przetargu odpowiednio do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo do starosty.

8. Jeżeli osoba, której ofertę wybrano w przetargu, nie przystąpi bez usprawiedliwienia do zawarcia umowy w miejscu i terminie podanych w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 15, można odstąpić od zawarcia umowy, a wpłacone wadium nie podlega zwrotowi. W zawiadomieniu zamieszcza się informację o tym uprawnieniu.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może zbyć grunty, o których mowa w ust. 1, w trybie bezprzetargowym na rzecz jednostek samorządu terytorialnego lub w przypadku wystąpienia przesłanki, o której mowa w art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

10. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

1) podstawę prawną wystąpienia;
2) przedmiot zbycia z wyszczególnieniem danych ewidencyjnych;

3) sposób zbycia obejmujący proponowaną formę przetargu;
4) uzasadnienie gospodarcze zamierzonej czynności prawnej z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa;
5) wartość rynkową przedmiotu zbycia.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udziela staroście pełnomocnictwa do jego reprezentowania w czynnościach polegających na wszczęciu i przeprowadzeniu procedury przetargowej.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może udzielić staroście odrębnego pełnomocnictwa do zbycia gruntów, o których mowa w ust. 1.

13. Skarbowi Państwa przysługuje prawo pierwokupu w przypadku sprzedaży nieruchomości obejmującej grunt pod śródlądowymi wodami stojącymi. Prawo pierwokupu wykonuje starosta w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

14. Sprzedaż, o której mowa w ust. 13, może nastąpić, jeżeli starosta nie wykona prawa pierwokupu. Prawo pierwokupu może być wykonane w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez starostę zawiadomienia o treści umowy sprzedaży.

15. Notariusz sporządzający umowę sprzedaży jest obowiązany do zawiadomienia starosty o treści tej umowy.

16. Starosta wykonuje prawo pierwokupu przez złożenie oświadczenia, w formie aktu notarialnego, u notariusza, o którym mowa w ust. 15. Jeżeli złożenie oświadczenia u tego notariusza jest niemożliwe lub napotyka poważne trudności, oświadczenie może być złożone u innego notariusza.

17. Z chwilą złożenia oświadczenia nieruchomość staje się własnością Skarbu Państwa. Starosta wysyła sprzedającemu oświadczenie w formie aktu notarialnego o wykonaniu prawa pierwokupu przesyłką poleconą nadaną za potwierdzeniem odbioru w placówce pocztowej operatora pocztowego w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, a następnie publikuje na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej starostwa powiatowego. Uważa się, że sprzedający zapoznał się z treścią oświadczenia starosty o wykonaniu prawa pierwokupu z chwilą jego publikacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej starostwa powiatowego.

18. Prawo pierwokupu wykonuje się po cenie ustalonej między stronami w umowie sprzedaży.

19. Wpływy z tytułu zbywania gruntów, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

20. Starosta realizuje zadania, o których mowa w ust. 11–14, 16 i 17, jako zadania z zakresu administracji rządowej.

21. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób przeprowadzania przetargów na zbycie gruntów, o których mowa w ust. 1,
2) sposób określania wysokości wadium oraz terminy i formy jego wnoszenia i zwrotu,
3) sposób i terminy ogłaszania przetargu oraz treść ogłoszenia o przetargu,
4) sposób powoływania i działania komisji przetargowej,
5) sposób sporządzania oraz treść protokołu z przeprowadzonego przetargu,
6) sposób postępowania w przypadku zaskarżenia przetargu

– kierując się koniecznością zapewnienia jawności i jednolitości postępowania, równego dostępu do udziału w przetargu oraz uzyskania najkorzystniejszego wyniku przetargu.

Art. 218. 1. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi stanowiącymi własność Skarbu Państwa są zasobem nieruchomości Skarbu Państwa.

2. Przejście do zasobu gruntów pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi, o których mowa w ust. 1, oraz ich wykreślenie z zasobu stwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1, właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

3. Grunty zabudowane urządzeniami wodnymi znajdujące się poza linią brzegu oraz urządzenia wodne lub ich części, stanowiące własność Skarbu Państwa, wobec których prawa właścicielskie wykonują podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1, są zasobem nieruchomości Skarbu Państwa.

4. Przejście do zasobu nieruchomości gruntów oraz urządzeń wodnych lub ich części, o których mowa w ust. 3, oraz ich wykreślenie z tego zasobu stwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1, albo starosty, właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

5. Do zasobów, o których mowa w ust. 1 i 3, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 219. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze decyzji, ustala charakter wód.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek Wód Polskich, właściciela nieruchomości przyległej do wód lub właściciela nieruchomości znajdującej się pod wodą, której dotyczy wniosek o ustalenie charakteru wód.

2a. Zawiadomienia o wydanych decyzjach ustalających charakter wód oraz innych czynnościach podejmowanych w postępowaniu w sprawie ustalenia charakteru wód doręcza się wnioskodawcy oraz Wodom Polskim, a w przypadku gdy wnioskodawcą są Wody Polskie – wyłącznie Wodom Polskim.

2b. Strony postępowania o ustalenie charakteru wód, inne niż wnioskodawca oraz Wody Polskie, ustalone na podstawie ewidencji gruntów i budynków zawiadamia się o decyzjach i czynnościach, o których mowa w ust. 2a, w formie publicznego obwieszczenia, zamieszczanego na okres 60 dni na tablicy ogłoszeń urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ten organ.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) część opisową obejmującą:
   a) opis elementów hydromorfologicznych wód, w tym:
      – reżimu hydrologicznego,
      – ciągłości wód,
      – warunków morfologicznych,
   b) (uchylona)
   c) (uchylona)
   d) analizę historyczną przynależności tych wód do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych,
   e) imię i nazwisko oraz adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy, a w przypadku gdy wnioskodawcą jest właściciel gruntu przyległego do wód – dokumenty potwierdzające tytuł prawny wnioskodawcy do nieruchomości przyległych do wód objętych wnioskiem,
   f) wykaz właścicieli nieruchomości przyległych do wód, których dotyczy wniosek o ustalenie charakteru wód, ujawnionych w ewidencji gruntów i budynków;

2) część graficzną obejmującą mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ prowadzący ten zasób, obrazującą przebieg wód od źródeł do ujścia, w skali 1:500, 1:1000 lub 1:2000 oraz uwzględniające wyniki pomiarów sytuacyjnych i wysokościowych.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę do dokonania zmian w ewidencji gruntów i budynków.

5. W przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia charakteru wód ewidencja gruntów i budynków nie zawiera danych umożliwiających ustalenie stron postępowania lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się przepisów art. 97 § 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

6. Nieuregulowany stan prawny nieruchomości, o których mowa w ust. 2, lub brak danych w ewidencji gruntów i budynków pozwalających na ustalenie właściciela nieruchomości nie stanowi przeszkody do wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia charakteru wód, wydania i doręczenia decyzji ustalającej charakter wód oraz zawiadomienia o jej wydaniu. Do zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia charakteru wód, o innych czynnościach organu lub o wydaniu decyzji ustalającej charakter wód, stosuje się przepisy art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

7. Przez nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym rozumie się nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 220. 1. Linię brzegu dla cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych stanowi krawędź brzegu lub linia stałego porostu traw albo linia, którą ustala się według średniego stanu wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat.

2. Jeżeli krawędź brzegu jest wyraźna, linia brzegu biegnie tą krawędzią.

3. Jeżeli krawędź brzegu nie jest wyraźna, linia brzegu biegnie granicą stałego porostu traw, a jeżeli granica stałego porostu traw leży powyżej stanu wody, o którym mowa w ust. 1 – linią przecięcia się zwierciadła wody przy tym stanie z gruntem przyległym.

4. Jeżeli brzegi wód są uregulowane, linia brzegu biegnie linią łączącą zewnętrzne krawędzie budowli regulacyjnych, a przy plantacjach wikliny na gruntach uzyskanych w wyniku regulacji – granicą plantacji od strony lądu.

5. Linię brzegu ustala, w drodze decyzji, na wniosek podmiotu mającego interes prawny lub faktyczny:

1) właściwy terenowy organ administracji morskiej – dla morskich wód wewnętrznych oraz wód morza terytorialnego;
2) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej – dla cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych o ciągłym albo okresowym naturalnym odpływie wód powierzchniowych.

6. Podstawę ustalenia linii brzegu stanowi dostarczony przez wnioskodawcę projekt rozgraniczenia gruntów pokrytych wodami od gruntów przyległych, który zawiera:

1) opis uwzględniający oznaczenie wnioskodawcy, ze wskazaniem jego siedziby i adresu, przyjęty sposób ustalenia projektowanej linii brzegu, ustalenie stanu prawnego nieruchomości objętych projektem z oznaczeniem właścicieli wraz ze wskazaniem ich siedziby i adresu oraz sposób zagospodarowania gruntów przyległych do projektowanej linii brzegu,
2) odpowiednią:
   a) zaktualizowaną kopię mapy zasadniczej w skali 1:500, 1:1000, 1:2000 albo 1:5000,
   b) mapę inwentaryzacji powykonawczej budowli regulacyjnych w skali, w jakiej jest sporządzony projekt regulacji wód śródlądowych, a w przypadku jej braku – inne dostępne materiały

– z wykazaniem projektowanej linii brzegu oraz elementów istotnych dla przyjętego sposobu ustalenia tej linii.

7. Projekt rozgraniczenia gruntów, o którym mowa w ust. 6, sporządza osoba posiadająca uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii, o których mowa w art. 43 pkt 1, 2 lub 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

8. Decyzję w sprawie ustalenia linii brzegu doręcza się wnioskodawcy oraz ujawnionym w ewidencji gruntów i budynków właścicielom lub innym podmiotom władającym gruntami przyległymi.

9. W przypadku gdy ujawniony w ewidencji gruntów i budynków właściciel lub inny podmiot władający gruntem przyległym nie żyje, a jego spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku, lub nie jest znany adres miejsca zamieszkania lub siedziby albo adres tych podmiotów lub brak jest w ewidencji gruntów i budynków oznaczenia tych podmiotów, organ, o którym mowa w ust. 5, zawiadamia o wydaniu decyzji w sprawie ustalenia linii brzegu w drodze obwieszczenia zamieszczonego przez okres 60 dni na tablicy ogłoszeń urzędów gmin właściwych ze względu na miejsce położenia nieruchomości, a także na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ten organ.

10. W obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 9, zamieszcza się informacje o oznaczeniu decyzji i dacie jej wydania, położeniu i oznaczeniu gruntów objętych decyzją oraz miejscu, gdzie strony mogą się zapoznać z treścią decyzji.

11. Z dniem upływu okresu, o którym mowa w ust. 9, decyzję w sprawie ustalenia linii brzegu uważa się za doręczoną stronom postępowania.

12. Przepisy ust. 8–11 stosuje się odpowiednio do zawiadomień o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia linii brzegu.

13. Decyzja w sprawie ustalenia linii brzegu obejmuje swoim zakresem odcinek i brzegi cieku naturalnego objęte projektem regulacji wód śródlądowych.

14. Jeżeli ustalenie linii brzegu jest konieczne w związku z wykonaniem urządzeń wodnych lub kształtowaniem nowych koryt cieków naturalnych, postępowanie w sprawie ustalenia linii brzegu przeprowadza się łącznie z postępowaniem w sprawie zgody wodnoprawnej.

15. Decyzja o ustaleniu linii brzegu może być wydana po uzyskaniu przez zakład pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie niecierpiących zwłoki budowli regulacyjnych.

16. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w ust. 14 i 15, jest organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego.

17. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego zawiesza postępowanie w sprawie wydania tego pozwolenia do czasu, kiedy decyzja o ustaleniu linii brzegu stanie się ostateczna.

18. W przypadku zmiany linii brzegu decyzja o ustaleniu linii brzegu może być zmieniona w trybie i na zasadach właściwych dla jej wydania.

19. Jeżeli ustalenie linii brzegu następuje w związku z trwałym zajęciem przez śródlądowe wody płynące, wody morza terytorialnego lub morskie wody wewnętrzne, w sposób naturalny, gruntu niestanowiącego własności właściciela wód, koszty projektu rozgraniczenia gruntów, o którym mowa w ust. 6, ponosi właściciel wód.

20. Decyzja o ustaleniu linii brzegu stanowi podstawę do dokonania wpisu w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 221. 1. Rozgraniczenia gruntów, które były pokryte wodami przed wykonaniem urządzenia wodnego, od pozostałych gruntów dokonuje, na wniosek właściciela wód lub właściciela gruntu przyległego, w drodze decyzji, właściwy organ, o którym mowa w art. 220 ust. 5.

2. Dokonując rozgraniczenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 220, z tym że podstawą rozgraniczenia jest dokumentacja sporządzona na potrzeby wykonania urządzenia wodnego, a w przypadku jej braku – dostępne materiały.

3. W przypadku braku dokumentacji umożliwiającej dokonanie rozgraniczenia, o którym mowa w ust. 1, jako grunt pokryty wodami powierzchniowymi w granicach urządzenia wodnego wyznacza się obszar niezbędny dla zachowania ciągłości cieku w przypadku likwidacji tego urządzenia, przyjmując parametry koryta cieku powyżej i poniżej urządzenia, a w przypadku jezior podpiętrzonych – rzędne wody sprzed piętrzenia.

Art. 222. 1. Właściciel wód nie nabywa praw do gruntów zalanych przez wodę podczas powodzi.

2. Właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi nie przysługuje z tego tytułu odszkodowanie od właściciela wód.

3. Właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi w wyniku nieprzestrzegania przepisów ustawy przez właściciela wód lub właściciela urządzenia wodnego przysługuje odszkodowanie na warunkach określonych w art. 472.

4. Właścicielowi posiadającemu grunty leżące w granicach polderu przeciwpowodziowego zalanego podczas powodzi przysługuje od właściciela wód odszkodowanie na warunkach określonych w art. 469.

Art. 223. 1. Jeżeli śródlądowe wody płynące lub wody morza terytorialnego albo morskie wody wewnętrzne zajmą trwale, w sposób naturalny, grunt niestanowiący

własności właściciela wód, grunt ten z chwilą zajęcia staje się z mocy prawa własnością właściciela wód.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dotychczasowemu właścicielowi gruntu przysługuje odszkodowanie od właściciela wód na warunkach określonych w art. 472.

Art. 224. Wyspy, przymuliska oraz odsypy żwirowe, powstałe w sposób naturalny na gruntach pokrytych wodami powierzchniowymi, stanowią własność właściciela tych gruntów.

Art. 225. 1. Starorzecza oraz grunty powstałe w wyniku wykonania budowli regulacyjnych pozostają własnością dotychczasowego właściciela wód.

2. Grunt powstały na skutek trwałego, naturalnego lub sztucznego odkładu na obszarach wód morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych pozostaje własnością Skarbu Państwa.

3. Grunty, o których mowa w ust. 1 i 2, z wyłączeniem starorzeczy, mogą podlegać obrotowi cywilnoprawnemu na warunkach określonych w przepisach ustawy oraz przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

4. Grunty, o których mowa w ust. 2, znajdujące się poza obszarami, dla których jest prowadzona ewidencja gruntów i budynków, włącza się w granice jednostki ewidencyjnej sąsiadującej z gruntem powstałym na skutek trwałego, naturalnego lub sztucznego odkładu na obszarach wód morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych.

Art. 226. 1. Właściciel wód utrzymuje wody z uwzględnieniem konieczności osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. Utrzymywanie wód publicznych obejmuje działania:

1) wynikające z planu utrzymania wód;
2) niewynikające z planu utrzymania wód, jeżeli nie wywierają one istotnego wpływu na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
3) niewynikające z planu utrzymania wód, jeżeli zachodzi pilna i uzasadniona konieczność realizacji tych działań z uwagi na zapewnienie ochrony przed

powodzią lub suszą oraz w związku z koniecznością usunięcia skutków powodzi lub suszy.

3. Obowiązek utrzymywania tworzących brzeg wody budowli lub murów niebędących urządzeniami wodnymi należy do ich właścicieli, a w kosztach utrzymania tych budowli lub murów właściciel wód uczestniczy proporcjonalnie do odnoszonych korzyści.

4. Podziału kosztów oraz ustalenia odnoszonych korzyści dokonuje, na wniosek właściciela budowli, w tym murów, o których mowa w ust. 3, w drodze decyzji, właściwy organ Wód Polskich.

5. We wniosku, o którym mowa w ust. 4, właściciel budowli, w tym murów, o których mowa w ust. 3, wskazuje podmioty odnoszące korzyści, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach.

Art. 227. 1. Utrzymywanie publicznych śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych polega także na zachowaniu stanu dna lub brzegów oraz na remoncie lub konserwacji istniejących budowli regulacyjnych.

2. Utrzymywanie wód, o których mowa w ust. 1, ma na celu zapewnienie:

1) ochrony przed powodzią lub usuwania skutków powodzi,
2) spływu lodu oraz przeciwdziałania powstawaniu niekorzystnych zjawisk lodowych,
3) warunków umożliwiających korzystanie z wód, w tym utrzymywania zwierciadła wody na poziomie umożliwiającym funkcjonowanie urządzeń wodnych, obiektów mostowych, rurociągów, linii energetycznych, linii telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń,
4) warunków eksploatacyjnych śródlądowych dróg wodnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej,
5) działania urządzeń wodnych, w szczególności ich odpowiedniego stanu technicznego i funkcjonalnego

– i nie powinno uniemożliwić osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, przy uwzględnieniu dopuszczalności nieosiągnięcia celów środowiskowych, o której mowa w art. 66.

3. Utrzymywanie wód, o których mowa w ust. 1, jest realizowane przez:

1) wykaszanie roślin z dna oraz brzegów śródlądowych wód powierzchniowych;

2) usuwanie roślin pływających i korzeniących się w dnie śródlądowych wód powierzchniowych;
3) usuwanie drzew i krzewów porastających dno oraz brzegi śródlądowych wód powierzchniowych;
4) usuwanie ze śródlądowych wód powierzchniowych przeszkód naturalnych oraz wynikających z działalności człowieka;
5) zasypywanie wyrw w brzegach i dnie śródlądowych wód powierzchniowych oraz ich zabudowę biologiczną;
6) udrażnianie śródlądowych wód powierzchniowych przez usuwanie zatorów utrudniających swobodny przepływ wód oraz usuwanie namułów i rumoszu;
7) remont lub konserwację stanowiących własność właściciela wód:
   a) ubezpieczeń w obrębie urządzeń wodnych,
   b) budowli regulacyjnych;
8) rozbiórkę lub modyfikację tam bobrowych oraz zasypywanie nor bobrów lub nor innych zwierząt w brzegach śródlądowych wód powierzchniowych.

4. Zakłady, które przez wprowadzanie ścieków do wód albo w inny sposób przyczyniają się do wzrostu kosztów utrzymania tych wód, ponoszą taką część kosztów, w jakiej nastąpił ten wzrost.

5. Podziału kosztów, na wniosek właściciela wód, dokonuje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Wniosek zawiera uzasadnienie wzrostu kosztów.

6. We wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściciel wód wskazuje zakłady przyczyniające się do wzrostu kosztów oraz określa zakres odnoszonych korzyści i proponowaną wielkość udziału w kosztach.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 5, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie przyczyny wzrostu kosztów utrzymania wód.

Art. 228. Utrzymywanie brzegu morskiego polega na budowie, utrzymywaniu i ochronie umocnień brzegowych oraz utrzymywaniu wydm i zalesień ochronnych w obrębie pasa technicznego.

Art. 229. Utrzymywanie śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego nie może naruszać celów środowiskowych, istniejącego dobrego stanu tych wód oraz warunków wynikających z ochrony wód.

Art. 230. Zakazuje się niszczenia lub uszkadzania brzegów śródlądowych wód powierzchniowych, brzegów wód morskich oraz budowli, w tym murów, niebędących urządzeniami wodnymi, tworzących brzeg, a także gruntów pokrytych śródlądowymi wodami powierzchniowymi.

Art. 231. Właściciel śródlądowych wód powierzchniowych:

1) zapewnia osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
2) utrzymuje w należytym stanie technicznym koryta cieków naturalnych oraz kanały, będące w jego władaniu;
3) zapewnia swobodny spływ wód powodziowych oraz lodów;
4) współuczestniczy w odbudowywaniu ekosystemów zdegradowanych przez niewłaściwą eksploatację zasobów wodnych;
5) umożliwia wykonywanie obserwacji i pomiarów hydrologiczno--meteorologicznych oraz hydrogeologicznych.

Art. 232. 1. Zakazuje się grodzenia nieruchomości przyległych do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych oraz do brzegu wód morskich i morza terytorialnego w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, a także zakazywania lub uniemożliwiania przechodzenia przez ten obszar.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy grodzenia terenów ochrony bezpośredniej stref ochronnych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy oraz obrębów hodowlanych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2168).

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

4. Właściwy organ Wód Polskich, a na obszarze pasa technicznego dyrektor urzędu morskiego, mogą, w drodze decyzji, zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to niezbędne dla obronności państwa lub bezpieczeństwa publicznego.

Art. 233. 1. Właściciel nieruchomości przyległej do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych jest obowiązany umożliwić dostęp do wód na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód oraz dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych.

2. Właściciel nieruchomości przyległej do wód objętych powszechnym korzystaniem jest obowiązany zapewnić dostęp do wód w sposób umożliwiający to korzystanie. Części nieruchomości umożliwiające dostęp do wód wyznacza wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji.

3. Właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie odpowiednio od właściciela wód albo właściciela hydrologiczno--meteorologicznych urządzeń pomiarowych, a właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 2 – z budżetu gminy, na warunkach określonych w art. 469.

Art. 234. 1. Właściciel gruntu, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej, nie może:

1) zmieniać kierunku i natężenia odpływu znajdujących się na jego gruncie wód opadowych lub roztopowych ani kierunku odpływu wód ze źródeł – ze szkodą dla gruntów sąsiednich;
2) odprowadzać wód oraz wprowadzać ścieków na grunty sąsiednie.

2. Na właścicielu gruntu ciąży obowiązek usunięcia przeszkód oraz zmian w odpływie wody, powstałych na jego gruncie na skutek przypadku lub działania osób trzecich, ze szkodą dla gruntów sąsiednich.

3. Jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, z urzędu lub na wniosek, w drodze decyzji, nakazuje właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom, ustalając termin wykonania tych czynności.

4. Nakaz, o którym mowa w ust. 3, nie zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego albo dokonania zgłoszenia wodnoprawnego, jeżeli są wymagane.

5. Postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, nie wszczyna się, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym właściciel gruntu sąsiedniego dowiedział się o szkodliwym oddziaływaniu na jego grunt.

Art. 235. 1. Właściciele gruntów mogą, w drodze pisemnej ugody, ustalić zmiany stanu wody na gruntach, jeżeli zmiany te nie wpłyną szkodliwie na inne nieruchomości lub na gospodarkę wodną. Ugoda nie może dotyczyć wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

2. Ugodę wykonuje się po jej zatwierdzeniu, w drodze decyzji, przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

3. Z wnioskiem o zatwierdzenie ugody występują umawiający się właściciele gruntów.

4. Ugoda niezatwierdzona nie podlega wykonaniu.

5. Ugoda podlega wykonaniu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 236. 1. Regulacja koryt cieków naturalnych, zwana dalej „regulacją wód", służy poprawie warunków korzystania z wód i ochronie przeciwpowodziowej lub ochronie przed suszą.

2. Regulacja wód polega na podejmowaniu przedsięwzięć dotyczących kształtowania przekroju podłużnego i poprzecznego oraz układu poziomego koryta cieku naturalnego. Regulację wód stanowią w szczególności działania niebędące działaniami związanymi z utrzymywaniem wód, o których mowa w art. 227 ust. 3.

3. Regulacja wód powinna zapewnić dynamiczną równowagę koryta cieku naturalnego.

4. Regulacja wód powinna uwzględniać konieczność osiągnięcia dobrego stanu wód oraz osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, przy uwzględnieniu dopuszczalności nieosiągnięcia celów środowiskowych, o której mowa w art. 66.

Art. 237. 1. Zakład, który otrzymał pozwolenie na regulację wód, ponosi także koszt rozbudowy lub przebudowy urządzeń wodnych, a właściciel tych urządzeń uczestniczy w kosztach stosownie do uzyskanych korzyści.

2. Zakład, o którym mowa w ust. 1, ponosi także koszty ograniczenia lub cofnięcia pozwolenia wodnoprawnego posiadanego przez inny zakład, jeżeli jest to niezbędne do wykonania regulacji wód.

3. Ustalenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje, na wniosek zakładu, w drodze decyzji, organ właściwy w sprawie pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie urządzeń wodnych.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, wskazuje się właściciela wód oraz określa się proponowaną wielkość udziału w kosztach, o których mowa w ust. 1 lub 2.

5. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 236 stosuje się odpowiednio do zabudowy potoków górskich, kształtowania nowych koryt cieków naturalnych oraz do wykonywania polderów przeciwpowodziowych.

Art. 238. 1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ponosić koszty inwestycji prowadzonych na wodach stanowiących własność Skarbu Państwa, koszty inwestycji w zakresie urządzeń wodnych oraz koszty utrzymania tych wód lub urządzeń wodnych.

2. Wysokość kosztów inwestycji oraz kosztów utrzymania wód lub urządzeń wodnych, ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego określa się w porozumieniu, do zawarcia którego są upoważnione właściwe jednostki samorządu terytorialnego oraz Wody Polskie.

Rozdział 2

Wody Polskie

Art. 239. 1. Wody Polskie są państwową osobą prawną w rozumieniu art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305).

2. Siedzibą Wód Polskich jest Warszawa.

3. W skład Wód Polskich wchodzą następujące jednostki organizacyjne:

1) Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie;
2) regionalne zarządy gospodarki wodnej z siedzibami w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Gliwicach, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
3) zarządy zlewni;
4) nadzory wodne.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej nadaje Wodom Polskim, w drodze rozporządzenia, statut określający strukturę i organizację Wód Polskich, uwzględniając zakres zadań jednostek organizacyjnych Wód Polskich i ich obszar

działania, potrzebę racjonalnego wykorzystania środków publicznych oraz podział hydrograficzny kraju.

5. Wody Polskie w ramach działalności związanej z wykonywaniem zadań organu właściwego w sprawach gospodarowania wodami mają prawo do używania oznak z godłem Rzeczypospolitej Polskiej oraz okrągłej pieczęci z wizerunkiem godła Rzeczypospolitej Polskiej pośrodku i nazwą w otoku.

Art. 240. 1. Wody Polskie wykonują zadania określone w przepisach ustawy.

2. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej wykonuje następujące zadania Wód Polskich:

1) przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej sprawozdanie, o którym mowa w art. 91;
2) opracowuje projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, o którym mowa w art. 157, i jego aktualizacji;
3) opracowuje projekt programu ochrony wód morskich, o którym mowa w art. 161, i jego aktualizacji;
4) współuczestniczy w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie obszarów dorzeczy;
5) przygotowuje projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o którym mowa w art. 168, i jej aktualizacji;
6) sporządza mapy zagrożenia powodziowego, o których mowa w art. 169, i ich aktualizacje oraz mapy ryzyka powodziowego, o których mowa w art. 170, i ich aktualizacje;
7) przygotowuje projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 173, i ich aktualizacje;
8) przygotowuje projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy, o którym mowa w art. 185, i jego aktualizacje;
9) prowadzi gospodarkę finansową oraz ewidencję księgową Wód Polskich;
10) opracowuje projekty planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, o których mowa w art. 319 ust. 1, i ich aktualizacje;
11) prowadzi system informacyjny gospodarowania wodami, o którym mowa w art. 329, oraz udostępnia zawarte w tym systemie zbiory danych przestrzennych;

12) tworzy i utrzymuje Hydroportal oraz centralny punkt dostępowy, o których mowa w art. 332 ust. 3;
13) realizuje działania służące zrównoważonemu gospodarowaniu wodami, w tym osiągnięciu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, na obszarach dorzeczy i współuczestniczy w ich realizacji;
14) nadzoruje planowanie i realizację zadań związanych z utrzymaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala;
15) nadzoruje planowanie i realizację przedsięwzięć związanych z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych;
16) udziela wsparcia finansowego i rzeczowego jednostkom samorządu terytorialnego w zakresie zapewnienia możliwości korzystania z zasobów wodnych na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
17) finansuje działalność służb państwowych, o których mowa w art. 367–369;
18) realizuje zadania obronne oraz zadania z zakresu zarządzania kryzysowego przekazane przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;
19) współuczestniczy z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej w zakresie opracowywania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, o którym mowa w art. 88, i jego aktualizacji;
20) koordynuje zapewnienie odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności, przemysłu oraz rolnictwa;
21) sprawuje nadzór nad planowaniem inwestycji w gospodarce wodnej oraz ich realizacją, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
22) ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, o których mowa w art. 13 ust. 4;
23) wykonuje kontrolę gospodarowania wodami, o której mowa w art. 335 ust. 1 pkt 1, oraz wydaje decyzje, o których mowa w art. 343 ust. 2, 3 i 6;
24) dokonuje uzgodnienia list programów priorytetowych Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w części dotyczącej gospodarki wodnej;

25) prowadzi sprawy, w których Prezes Wód Polskich pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

3. Regionalne zarządy gospodarki wodnej wykonują następujące zadania Wód Polskich:

1) z uwzględnieniem przepisów art. 397 ust. 3 prowadzą sprawy dotyczące:
   a) decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 3, 8, 11 i 14, art. 166 ust. 5, art. 175 ust. 1, art. 176 ust. 4 i 9, art. 182 ust. 1, art. 199 ust. 4, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1, art. 206 oraz w art. 343 ust. 2, 3 i 6,
   b) zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 1, 3 i 4;
2) opiniują projekty uchwał, o których mowa w art. 37 ust. 1 i art. 39 ust. 1;
3) weryfikują wpływ istniejących urządzeń wodnych i udzielonych zgód wodnoprawnych na warunki bytowania i wędrówki gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym;
4) analizują sprawozdania, o których mowa w art. 89 ust. 1;
5) uzgadniają projekty aktów prawa miejscowego, o których mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz w art. 162;
5a) występują z wnioskiem o ustanowienie obszaru ochronnego, o którym mowa w art. 141 ust. 1;
6) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie regionów wodnych;
7) uzgadniają projekty dokumentów oraz projekty decyzji, o których mowa w art. 166 ust. 2;
8) koordynują realizację inwestycji w regionach wodnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
9) wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz gruntów pokrytych tymi wodami oraz zawierają porozumienia, o których mowa w art. 213 ust. 1 i 3;
10) zapewniają obsługę administracyjno-biurową komitetów konsultacyjnych, o których mowa w art. 250;
11) reprezentują Skarb Państwa w stosunku do mienia, o którym mowa w art. 258 ust. 1, 5 oraz 7 i 8;

12) wykonują uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego w stosunku do śródlądowych wód płynących stanowiących własność Skarbu Państwa;
13) sporządzają projekty dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 317 ust. 1 pkt 1–6 i 8;
14) wykonują kontrolę gospodarowania wodami, o której mowa w art. 335 ust. 1 pkt 1;
15) realizują i współdziałają w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w regionach wodnych;
16) planują zadania związane z utrzymaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala;
17) planują przedsięwzięcia związane z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych;
18) nadzorują działania, o których mowa w ust. 4 pkt 12 i 13;
19) sporządzają, prowadzą, weryfikują i na bieżąco aktualizują wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 317 ust. 4;
20) opiniują projekty wojewódzkich planów gospodarki odpadami, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w zakresie ochrony zasobów wodnych;
21) opiniują, w odniesieniu do bezpośrednich zagrożeń szkodą w wodach oraz szkody w wodach, decyzje, o których mowa w art. 13 ust. 3 oraz art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2020 r. poz. 2187);
22) gromadzą, przetwarzają, udostępniają i przekazują informacje na potrzeby planowania przestrzennego i centrów zarządzania kryzysowego;
23) planują utrzymanie śródlądowych dróg wodnych;
24) współdziałają z wojewodami w zakresie opracowywania wojewódzkiego planu zarządzania kryzysowego;
25) podejmują działania mające na celu bilansowanie ilościowe i jakościowe wód powierzchniowych i podziemnych;

26) podejmują działania mające na celu zapewnienie na potrzeby ludności, przemysłu oraz rolnictwa wody w odpowiedniej ilości i jakości;
27) pełnią funkcję organu regulacyjnego, o którym mowa w art. 27a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020 r. poz. 2028);
28) prowadzą system informacyjny gospodarowania wodami, o którym mowa w art. 329, oraz udostępniają gromadzone w tym systemie dane.

4. Zarządy zlewni wykonują następujące zadania Wód Polskich:

1) z uwzględnieniem przepisów art. 397 ust. 3 prowadzą sprawy dotyczące:
   a) decyzji, o których mowa w art. 80, art. 132, art. 135 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 226 ust. 4, art. 237 ust. 3, art. 271 ust. 7, art. 272 ust. 19, art. 273 ust. 6, art. 275 ust. 15 i 19, art. 281 ust. 7, art. 310 ust. 7 oraz art. 311 ust. 6,
   b) zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 1;
2) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie zlewni;
3) prowadzą sprawy dotyczące:
   a) opłat za usługi wodne, o których mowa w art. 268 ust. 1 oraz w art. 269 ust. 1 pkt 2,
   b) opłat podwyższonych, o których mowa w art. 280 pkt 1;
4) zawierają porozumienia, o których mowa w art. 238 ust. 2;
5) ustalają wysokość należności, o których mowa w art. 306 ust. 1;
6) planują i prowadzą inwestycje z zakresu gospodarki wodnej, w tym pełnią funkcję inwestora albo inwestora zastępczego, w zakresie określonym w przepisach ustawy, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
7) realizują i współdziałają w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w zlewniach;
8) realizują zadania związane z utrzymaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala;

9) realizują przedsięwzięcia związane z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych oraz współdziałają w tym zakresie z właściwymi organami i podmiotami;
10) współpracują z podmiotami korzystającymi z wód i wykonującymi urządzenia wodne, w tym z podmiotami planującymi budowę lub modernizację instalacji wykorzystujących hydroenergię do wytwarzania energii elektrycznej;
11) współpracują w zakresie utrzymania i rozwoju śródlądowych dróg wodnych z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność żeglugową;
12) wykonują działania ochronne zgodnie z ustaleniami planów zadań ochronnych i planów ochrony dla obszarów Natura 2000, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w odniesieniu do wód, do których prawa właścicielskie wykonują Wody Polskie lub podmioty, którym powierzono wykonywanie uprawnień właścicielskich na podstawie przepisów niniejszej ustawy;
13) utrzymują śródlądowe drogi wodne;
14) programują, planują i nadzorują wykonywanie urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2;
15) prowadzą ewidencje, o których mowa w art. 194 ust. 2, art. 196 ust. 1 i art. 302 ust. 1, oraz udostępniają dane zawarte w tych ewidencjach;
16) uzgadniają projekty uchwał, o których mowa w art. 87 ust. 1;
17) dokonują uzgodnienia, o którym mowa w art. 53 ust. 4 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, 471, 782, 1086 i 1378 oraz z 2021 r. poz. 11), w zakresie melioracji wodnych.

5. Nadzory wodne, z uwzględnieniem przepisów art. 397 ust. 3, wykonują następujące zadania Wód Polskich:

1) prowadzą sprawy dotyczące decyzji, o których mowa w art. 232 ust. 4, art. 394 ust. 2 oraz w art. 424 ust. 1;
2) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie zlewni;
3) prowadzą sprawy dotyczące zgłoszeń wodnoprawnych;
4) przyjmują wnioski o wydanie zgód wodnoprawnych oraz innych decyzji przewidzianych w ustawie;

5) realizują i współdziałają w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w zlewniach;
6) utrzymują i eksploatują urządzenia wodne będące własnością Skarbu Państwa;
7) zapewniają sygnalizację o zagrożeniach w sytuacji wystąpienia ekstremalnych zjawisk hydrologicznych;
8) zapewniają oznakowanie szlaków żeglownych na śródlądowych drogach wodnych;
9) zapewniają należyty stan techniczny, obsługi i bezpieczeństwa budowli hydrotechnicznych będących własnością Skarbu Państwa;
10) dokonują odczytu wskazań przyrządów pomiarowych, stosownie do art. 272 ust. 14 i art. 275 ust. 10.

6. Wody Polskie mogą wykonywać działalność gospodarczą na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, polegającą na wykonywaniu działań w zakresie gospodarki wodnej obejmujących:
1) projektowanie, wykonywanie, utrzymywanie i eksploatację urządzeń wodnych;
2) wytwarzanie energii w elektrowniach wodnych;
3) prowadzenie działalności edukacyjnej i turystycznej związanej z gospodarką wodną;
4) świadczenie usług w zakresie towarowego i pasażerskiego transportu wodnego;
5) inną działalność związaną z gospodarką wodną, z wyłączeniem działalności gospodarczej w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

7. W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 2–5, Wody Polskie są uprawnione do wykorzystywania danych zgromadzonych w systemie ewidencji producentów oraz ewidencji gospodarstw rolnych, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności.

8. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udostępnia nieodpłatnie Wodom Polskim dane, o których mowa w ust. 7.

9. Wody Polskie sporządzają programy:
1) realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną;

2) planowanych inwestycji w gospodarce wodnej.

10. Programy, o których mowa w ust. 9 pkt 2, podlegają uzgodnieniu z właściwymi wojewodami.

11. Programy, o których mowa w ust. 9, w zakresie śródlądowych dróg wodnych podlegają uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

12. Programy, o których mowa w ust. 9, dotyczące planowanych inwestycji w gospodarce wodnej podlegają zaopiniowaniu przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.

13. Wody Polskie sporządzają roczny plan działania i przekazują ten plan do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 31 lipca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy plan.

14. Wody Polskie sporządzają sprawozdanie z działalności za rok poprzedni i przekazują je do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego.

Art. 241. 1. Organem Wód Polskich jest Prezes Wód Polskich.

2. Prezes Wód Polskich kieruje działalnością Wód Polskich i reprezentuje Wody Polskie na zewnątrz.

3. Prezes Wód Polskich kieruje pracą Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

4. Prezes Wód Polskich dokonuje wszelkich czynności prawnych w zakresie praw i obowiązków majątkowych Wód Polskich.

5. Prezes Wód Polskich wykonuje swoje zadania przy pomocy zastępców Prezesa oraz kierowników jednostek organizacyjnych Wód Polskich.

6. Prezes Wód Polskich może udzielać pełnomocnictw pracownikom Wód Polskich.

Art. 242. 1. Prezesa Wód Polskich powołuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Prezesa Wód Polskich.

3. Zastępców Prezesa Wód Polskich powołuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej na wniosek Prezesa Wód Polskich.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje zastępców Prezesa Wód Polskich na wniosek Prezesa Wód Polskich.

5. Powołanie, o którym mowa w ust. 1 i 3, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320).

6. Funkcji Prezesa Wód Polskich oraz zastępcy Prezesa Wód Polskich nie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

7. Do Prezesa Wód Polskich, jego zastępców oraz osób, które Prezes Wód Polskich upoważnił do wydawania decyzji, stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 2399).

8. Oświadczenie o stanie majątkowym Prezes Wód Polskich składa ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

Art. 243. 1. Stanowisko Prezesa Wód Polskich może zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

2. Stanowisko zastępcy Prezesa Wód Polskich może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1, z tym że powinna posiadać co najmniej 2-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub w jednostkach sektora finansów publicznych.

Art. 244. Pracą regionalnych zarządów gospodarki wodnej, zwanych dalej „regionalnymi zarządami”, kierują dyrektorzy regionalnych zarządów.

Art. 245. 1. Dyrektora regionalnego zarządu oraz zastępców dyrektora regionalnego zarządu powołuje Prezes Wód Polskich.

2. Dyrektora regionalnego zarządu oraz zastępców dyrektora regionalnego zarządu odwołuje Prezes Wód Polskich.

3. Powołanie, o którym mowa w ust. 1, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 246. 1. Stanowisko dyrektora regionalnego zarządu może zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 3-letni staż pracy, w tym co najmniej roczny staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

2. Stanowisko zastępcy dyrektora regionalnego zarządu może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1, z tym że powinna posiadać co najmniej 2-letni staż pracy.

3. Funkcji dyrektora regionalnego zarządu oraz zastępcy dyrektora regionalnego zarządu nie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

4. Do dyrektora regionalnego zarządu oraz jego zastępców stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Art. 247. 1. Pracą zarządów zlewni kierują dyrektorzy zarządów zlewni.

2. Dyrektora zarządu zlewni oraz zastępców dyrektora zarządu zlewni powołuje Prezes Wód Polskich, na wniosek dyrektora regionalnego zarządu.

3. Dyrektora zarządu zlewni oraz zastępców dyrektora zarządu zlewni odwołuje Prezes Wód Polskich, na wniosek dyrektora regionalnego zarządu.

4. Powołanie, o którym mowa w ust. 2, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

5. Funkcji dyrektora zarządu zlewni oraz zastępcy dyrektora zarządu zlewni nie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

6. Do dyrektora zarządu zlewni oraz zastępców dyrektora zarządu zlewni stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Art. 248. 1. Stanowisko dyrektora zarządu zlewni może zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 3-letni staż pracy, w tym co najmniej roczny staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

2. Stanowisko zastępcy dyrektora zarządu zlewni może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1, z tym że powinna posiadać co najmniej 2-letni staż pracy.

Art. 249. 1. Pracą nadzorów wodnych kierują kierownicy nadzorów wodnych.

2. Kierownika nadzoru wodnego powołuje dyrektor regionalnego zarządu, na wniosek dyrektora zarządu zlewni, po zasięgnięciu opinii właściwego starosty.

3. Kierownika nadzoru wodnego odwołuje dyrektor regionalnego zarządu, na wniosek dyrektora zarządu zlewni, po zasięgnięciu opinii właściwego starosty.

4. Powołanie, o którym mowa w ust. 2, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

5. Do kierownika nadzoru wodnego stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Art. 250. 1. Prezes Wód Polskich powołuje komitety konsultacyjne jako zespoły opiniodawczo-doradcze złożone z przedstawicieli wojewodów, marszałków województw, przedstawicieli strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej.

2. Komitety konsultacyjne powołuje się dla jednego lub wielu regionów wodnych.

3. Przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, wyznaczają wojewodowie i marszałkowie województw, strona samorządowa Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej, niezwłocznie informując o tym ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Prezesa Wód Polskich.

4. Członkowie komitetów konsultacyjnych wybierają przewodniczących komitetów konsultacyjnych, którzy kierują pracami tych komitetów.

5. Posiedzenia komitetów konsultacyjnych odbywają się nie rzadziej niż raz na 3 miesiące, o ile przewodniczący komitetu konsultacyjnego nie zarządzi inaczej.

6. Do właściwości komitetów konsultacyjnych należy w szczególności:

1) opiniowanie projektów programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej, a także ich zmian;

2) opiniowanie projektów sprawozdań Wód Polskich z działalności za rok poprzedni, o których mowa w art. 240 ust. 14.

7. Prezes Wód Polskich może wystąpić do przewodniczącego komitetu konsultacyjnego o uwzględnienie w pracach komitetu konsultacyjnego innych spraw wymagających rozstrzygnięcia lub zajęcia stanowiska przez organy, których przedstawiciele są reprezentowani w komitecie.

8. Wydatki związane z udziałem przedstawicieli w posiedzeniach komitetów konsultacyjnych pokrywają odpowiednio podmioty, o których mowa w ust. 1.

9. Obsługę administracyjno-biurową komitetów konsultacyjnych zapewniają Wody Polskie, które ponoszą wydatki z tego tytułu.

10. Kierownik nadzoru wodnego przedstawia właściwej radzie powiatu (miasta) roczne sprawozdanie z działań podejmowanych na terenie powiatu.

11. Roczne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 10, kierownik nadzoru wodnego przedstawia do końca drugiego kwartału roku następującego po roku, którego dotyczy to sprawozdanie.

12. Rada powiatu (miasta), na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 10, może określić, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, istotne dla wspólnoty samorządowej problemy gospodarowania wodami.

Art. 251. 1. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na stanowiskach określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 są obowiązani do noszenia munduru gospodarki wodnej w trakcie wykonywania obowiązków służbowych.

2. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na stanowiskach innych niż określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 są uprawnieni do noszenia munduru gospodarki wodnej.

3. Koszty munduru dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 ponosi pracodawca.

4. Uprawnienie do noszenia munduru gospodarki wodnej przysługuje również:

1) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej;

2) pracownikom urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej zajmującym się nadzorem nad gospodarką wodną.

5. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na stanowiskach innych niż określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 oraz osoby, o których mowa w ust. 4, ponoszą koszty munduru gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz stanowisk służbowych w Wodach Polskich, na których pracownicy są obowiązani do noszenia munduru gospodarki wodnej, elementy składowe i wzory munduru gospodarki wodnej oraz czas ich używania, mając na uwadze rodzaj stanowisk służbowych, a także potrzebę odróżnienia tego munduru od umundurowania wykorzystywanego przez inne służby.

Rozdział 3

Gospodarka finansowa Wód Polskich

Art. 252. 1. Wody Polskie prowadzą samodzielną gospodarkę finansową, pokrywając z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty finansowania zadań określonych w przepisach ustawy oraz koszty działalności.

2. Podstawą gospodarki finansowej Wód Polskich jest roczny plan finansowy.

3. W rocznym planie finansowym, o którym mowa w ust. 2, wyodrębnia się w szczególności:

1) przychody, o których mowa w art. 255 pkt 1–9 i pkt 10 lit. a oraz w art. 256 ust. 1;
2) dotacje z budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
3) przychody z prowadzonej działalności gospodarczej;
4) koszty, w tym:
   a) wynagrodzenia i składki od nich naliczane,
   b) płatności odsetkowe wynikające z zaciągniętych zobowiązań,
   c) koszty zakupu towarów i usług;
5) środki na wydatki majątkowe;
6) środki przekazane innym podmiotom;
7) stan należności i zobowiązań na początek i koniec roku;
8) stan środków pieniężnych na początek i koniec roku.

4. Wody Polskie sporządzają roczny plan finansowy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

5. W rocznym planie finansowym Wód Polskich mogą być dokonywane zmiany przychodów i kosztów po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej wydanej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw budżetu.

6. Wody Polskie przekazują decyzje zmieniające roczny plan finansowy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw budżetu.

7. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz ministra właściwego do spraw budżetu, mogą zaciągać kredyty lub pożyczki do ujętych w planie finansowym 60% kwot przychodów lub 60% kosztów na realizację zadań tego podmiotu.

8. W Wodach Polskich tworzy się fundusz założycielski i fundusz rezerwowy.

9. Fundusz założycielski stanowi wartość mienia, o którym mowa w art. 258 ust. 1, 5 oraz 7 i 8.

10. Fundusz rezerwowy zwiększa się o zysk netto za rok obrotowy.

11. Fundusz rezerwowy zmniejsza się o stratę netto za rok obrotowy.

12. Wody Polskie są obowiązane do prowadzenia ewidencji księgowej w sposób umożliwiający wyodrębnienie kosztów i przychodów w zakresie dotyczącym działalności gospodarczej oraz pozostałej działalności.

13. Roczne sprawozdanie finansowe Wód Polskich podlega badaniu przez biegłego rewidenta.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje wyboru podmiotu uprawnionego do badania rocznego sprawozdania finansowego sporządzanego przez Wody Polskie.

15. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe Wód Polskich.

Art. 253. 1. Środki Wód Polskich mogą być przeznaczane na dofinansowanie zadań z zakresu gospodarki wodnej realizowanych przez państwowe jednostki budżetowe.

2. W budżecie państwa tworzy się rezerwę celową w wysokości odpowiadającej kwocie środków przekazywanych państwowym jednostkom budżetowym przez Wody Polskie na dochody budżetu państwa.

Art. 254. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia gospodarki finansowej Wód Polskich, kierując się potrzebą zapewnienia sposobu przeznaczania środków publicznych na realizację zadań Wód Polskich oraz przestrzegania ładu finansów publicznych.

Art. 255. Przychodami Wód Polskich są:

1) wpływy z tytułu opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych;
2) wpływy z tytułu należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych;
3) wpływy z opłat rocznych z tytułu oddania w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, wobec których Wody Polskie wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa;
4) wpływy z opłat z tytułu umów dotyczących wykonywania rybactwa śródlądowego na śródlądowych wodach płynących stanowiących własność Skarbu Państwa;
5) wpływy z tytułu najmu i dzierżawy oraz z innych umów o podobnym charakterze obejmujących składniki majątkowe Skarbu Państwa oraz inne przychody z tytułu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa związanym z gospodarką wodną;
6) wpływy z tytułu partycypacji w kosztach utrzymywania wód lub urządzeń wodnych;
7) dobrowolne wpłaty, zapisy, darowizny, w tym darowizny materialne, i środki pochodzące z fundacji oraz wpływy z przedsięwzięć organizowanych na rzecz gospodarki wodnej;
8) wpływy z tytułu opłaty legalizacyjnej;
9) wpływy z tytułu opłaty za udzielenie zgody wodnoprawnej;
10) przychody:
    a) inne niż wymienione w pkt 1–9,
    b) z tytułu wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 240 ust. 6.

Art. 256. 1. Przychodami Wód Polskich mogą być środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej, środki pochodzące ze źródeł zagranicznych, niepodlegające zwrotowi, inne niż środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej oraz środki z kredytów i pożyczek.

2. Wody Polskie mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

3. Przychody, o których mowa w art. 255 pkt 1–9 oraz w pkt 10 lit. a, a także dotacje z budżetu państwa, o których mowa w ust. 2, nie mogą być wykorzystywane na potrzeby wykonywania przez Wody Polskie działalności gospodarczej.

Art. 257. (uchylony)

Rozdział 4

Gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa

Art. 258. 1. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, oraz do gruntów pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi.

2. (uchylony)

3. Wody Polskie dokonują czynności prawnych w stosunku do wód, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, oraz do gruntów pokrytych tymi wodami w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

4. (uchylony)

5. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych przyległych do śródlądowych wód płynących, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, a także w stosunku do położonych na tych nieruchomościach budynków, budowli oraz innych urządzeń, w tym urządzeń wodnych, służących do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.

6. (uchylony)

7. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do będących własnością Skarbu Państwa innych niż określone w ust. 3:

1) nieruchomości gruntowych związanych z gospodarką wodną, w tym nieruchomości położonych w międzywalu, wraz z położonymi na tych nieruchomościach budynkami, budowlami oraz innymi urządzeniami i lokalami;
2) nieruchomości innych niż wymienione w pkt 1, służących do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.

8. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych posadowionych na gruntach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi oraz na gruntach, o których mowa w art. 218 ust. 3, z wyłączeniem urządzeń wodnych, w stosunku do których prawa właścicielskie Skarbu Państwa oraz reprezentację Skarbu Państwa wykonują starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej lub podmioty, którym to mienie zostało powierzone.

9. (uchylony)

10. Wody Polskie mogą wystąpić z wnioskiem do właściwego wojewody o stwierdzenie wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa, o których mowa w ust. 1, 3, 5, 7 i 8. Wojewoda stwierdza wykonywanie praw właścicielskich w drodze decyzji.

11. Wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa, o których mowa w ust. 1, 3, 5, 7 i 8, nie narusza praw osób trzecich.

12. (uchylony)

13. Wpis w księdze wieczystej oraz założenie księgi wieczystej są wolne od opłat.

14. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w ust. 10, jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

Art. 259. Parki narodowe wykonują prawo użytkowania wieczystego w stosunku do gruntów pokrytych wodami znajdujących się w granicach parku narodowego, z wyłączeniem gruntów pokrytych wodami granicznymi, gruntów pokrytych wodami śródlądowych dróg wodnych, które są sklasyfikowane w klasie wyższej niż klasa I, na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, oraz śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

Art. 260. 1. Urzędom morskim przysługuje trwały zarząd gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 2.

2. Ustanowienie oraz wygaśnięcie trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1, stwierdza właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji wydanej na wniosek właściwego dyrektora urzędu morskiego.

3. Ostateczna decyzja, o której mowa w ust. 2, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

4. Wpis w księdze wieczystej oraz założenie księgi wieczystej są wolne od opłat.

5. Od urzędów morskich nie pobiera się opłaty z tytułu trwałego zarządu.

6. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw gospodarki morskiej.

Art. 261. 1. Grunty pokryte wodami stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do prowadzenia przedsięwzięć związanych z:

1) energetyką wodną,
2) transportem wodnym,
3) wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów lub wycinaniem roślin z wody,
4) infrastrukturą transportową lub przesyłową,
5) infrastrukturą przemysłową, komunalną lub rolną,
6) uprawianiem rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb,
7) działalnością usługową,
8) infrastrukturą telekomunikacyjną,
9) korzystaniem z gruntów pokrytych wodami w sposób inny niż określony w pkt 1–8

– oddaje się w użytkowanie za opłatą roczną.

2. Umowę użytkowania zawiera się w formie pisemnej, a do jej zawarcia ze strony Skarbu Państwa są upoważnione odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1.

2a. Umowę użytkowania zawiera się także w przypadku prowadzenia przedsięwzięć związanych z infrastrukturą przesyłową, w tym liniami energetycznymi, na terenie nieruchomości stanowiącej grunt pokryty wodami, pod gruntami pokrytymi wodami lub nad tymi gruntami.

3. Jeżeli wysokość opłaty rocznej, o której mowa w ust. 1, będzie wyższa niż 5000 zł, umowę sporządza się w formie aktu notarialnego.

4. Warunkiem oddania w użytkowanie gruntów, o których mowa w ust. 1, jest posiadanie przez użytkownika pozwolenia wodnoprawnego lub dokonanie zgłoszenia wodnoprawnego, jeżeli są wymagane przepisami ustawy.

5. Wysokość opłaty rocznej za użytkowanie gruntów, o których mowa w ust. 1, ustala się proporcjonalnie do okresu prowadzenia działalności określonego w pozwoleniu wodnoprawnym lub wynikającego ze zgłoszenia wodnoprawnego:

1) jeżeli jest on krótszy niż rok;
2) dotyczącego realizacji przedsięwzięć wymienionych w ust. 1 pkt 3.

6. Zwalnia się z opłaty rocznej, o której mowa w ust. 1:

1) grunty pokryte wodami oddawane w użytkowanie podmiotom wykonującym prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do tych gruntów;
2) grunty pokryte wodami oddawane w użytkowanie jednostkom samorządu terytorialnego, klubom sportowym, w tym uczniowskim klubom sportowym, związkom sportowym oraz uprawnionym do rybactwa, na potrzeby, o których mowa w ust. 1 pkt 6, jeżeli podmioty te zapewniają powszechny i bezpłatny dostęp do wód.

7. Umowa użytkowania może zostać w każdym czasie rozwiązana przez każdą ze stron w przypadku cofnięcia lub wygaśnięcia albo ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego, o ile ograniczenie to dotyczyło przedmiotu użytkowania, a także w przypadku zakończenia działalności objętej zgłoszeniem wodnoprawnym.

8. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1–7 do użytkowania gruntów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny dotyczące użytkowania.

9. Opłaty roczne, o których mowa w ust. 1, stanowią:

1) przychód Wód Polskich – jeżeli umowę użytkowania, o której mowa w ust. 2, zawierają Wody Polskie;
2) dochód budżetu państwa – jeżeli umowę użytkowania, o której mowa w ust. 2, zawiera minister właściwy do spraw gospodarki morskiej.

10. Jeżeli zwolnienie, o którym mowa w ust. 6, stanowi pomoc publiczną lub pomoc de minimis, następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 262. 1. Maksymalna stawka opłaty rocznej za użytkowanie 1 m^2 gruntu nie może być wyższa niż 10-krotność obowiązującej w danym roku górnej granicy stawki

podatku od nieruchomości, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170).

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie 1 m^2 gruntu, kierując się rodzajami przedsięwzięć, na potrzeby których następuje oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 261 ust. 1.

Art. 263. 1. Ryby oraz inne organizmy żyjące w wodzie stanowią jej pożytki, do pobierania których jest uprawniony właściciel wód.

2. Do pobierania pożytków, o których mowa w ust. 1, z wód w urządzeniu wodnym przeznaczonym do chowu lub hodowli ryb i usytuowanym na śródlądowych wodach płynących jest uprawniony jego właściciel.

3. Uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego w stosunku do śródlądowych wód płynących stanowiących własność Skarbu Państwa wykonują Wody Polskie.

4. Zasady i warunki rybackiego korzystania z publicznych śródlądowych wód płynących są określone w przepisach ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

5. Minister właściwy do spraw rybołówstwa sprawuje nadzór nad realizacją przez Wody Polskie zadań w zakresie rybactwa śródlądowego.

6. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 5, może:

1) zarządzić przeprowadzenie kontroli;
2) żądać przedstawienia informacji oraz dokumentów;
3) wydawać wytyczne i zalecenia w zakresie realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

7. Kontrolę, o której mowa w ust. 6 pkt 1, prowadzi się na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli w administracji rządowej.

Art. 264. 1. Wody Polskie, w zakresie swojej właściwości, mogą rozporządzać nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 261 ust. 1, gruntami zabudowanymi urządzeniami wodnymi znajdującymi się poza linią brzegu lub urządzeniami wodnymi lub ich częściami, stanowiącymi własność Skarbu Państwa,

przez ustanawianie ograniczonych praw rzeczowych, oddawanie w najem, dzierżawę, użyczenie lub zamianę, a wpływy z tego tytułu stanowią ich przychód.

2. (uchylony)

3. Do czynności prawnych dokonywanych przez Wody Polskie stosuje się art. 38–41 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 735 oraz z 2021 r. poz. 159 i 255).

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. (uchylony)

7. (uchylony)

8. (uchylony)

9. Wody Polskie rozporządzają nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 261 ust. 1, gruntami zabudowanymi urządzeniami wodnymi znajdującymi się poza linią brzegu lub urządzeniami wodnymi lub ich częściami, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 265. 1. Rozporządzenia, o którym mowa w art. 264, dokonuje się w drodze przetargu, który przeprowadzają Wody Polskie.

2. Przetarg, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się w formie:

1) przetargu ustnego nieograniczonego;
2) przetargu pisemnego nieograniczonego.

3. Przetarg ustny ma na celu uzyskanie najwyższej ceny.

4. Przetarg pisemny ma na celu wybór najkorzystniejszej oferty.

5. O zastosowanej formie przetargu decydują Wody Polskie.

6. Przetarg przeprowadza komisja przetargowa powołana przez Wody Polskie.

7. Rozporządzenia nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 261 ust. 1, dokonuje się w drodze bezprzetargowej, jeżeli:

1) następuje na rzecz podmiotu władającego istniejącą infrastrukturą wybudowaną na nieruchomości zgodnie z przepisami prawa budowlanego;
2) następuje na rzecz organów administracji rządowej albo jednostek samorządu terytorialnego realizujących zadania wynikające z przepisów ustawy lub przepisów odrębnych;

3) następuje w związku z wykonaniem lub eksploatacją urządzenia wodnego, jeżeli wydano pozwolenie wodnoprawne albo udzielono przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego;
4) zawierana jest umowa użyczenia;
5) zawierana jest umowa najmu lokalu mieszkalnego z pracownikiem Wód Polskich;
6) zawierana jest umowa dzierżawy nieruchomości gruntowej o powierzchni nieprzekraczającej 0,1 ha dla zaspokojenia potrzeb bytowych pracownika Wód Polskich i jego rodziny;
7) zawierana jest umowa służebności drogi koniecznej lub służebności przesyłu;
8) zawierana jest umowa dotycząca realizacji inwestycji celu publicznego;
9) zawierana jest umowa zamiany;
10) dotyczy korzystania z wału przeciwpowodziowego w zakresie, o którym mowa w art. 179;
11) zawierana jest kolejna umowa, której przedmiotem jest ta sama nieruchomość;
12) zawierana jest umowa na czas oznaczony, nie dłuższy niż 6 miesięcy na cele związane z działalnością o charakterze sezonowym lub okolicznościowym;
13) zawierana jest umowa dzierżawy z właścicielem nieruchomości przylegającej do nieruchomości, o której mowa w art. 258 ust. 5 lub 7, z przeznaczeniem na poszerzenie istniejącej działki siedliskowej lub rekreacyjnej, z wyłączeniem prowadzenia działalności gospodarczej;
14) zawierana jest umowa dotycząca przeznaczenia nieruchomości na cele rolne.

8. Ogłoszenie o przetargu przeprowadzanym przez Wody Polskie podaje się do publicznej wiadomości przez wywieszenie w siedzibie właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Wód Polskich oraz zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Wód Polskich, a ponadto informację o ogłoszeniu przetargu podaje się do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty.

9. (uchylony)

10. W ogłoszeniu o przetargu podaje się czas, miejsce i warunki przetargu, a w razie ogłoszenia kolejnego przetargu albo rokowań – również terminy przeprowadzenia poprzednich przetargów.

11. Ogłoszenie o przetargu zawiera ponadto odpowiednio:

1) informacje o przeznaczeniu do oddania w najem, dzierżawę albo użyczenie;

2) oznaczenie nieruchomości według księgi wieczystej oraz ewidencji gruntów i budynków;
3) powierzchnię nieruchomości;
4) przeznaczenie nieruchomości i sposób jej zagospodarowania;
5) termin zagospodarowania nieruchomości;
6) wartość nieruchomości określoną przez rzeczoznawcę majątkowego;
7) cenę nieruchomości w wysokości nie niższej niż wartość nieruchomości, o której mowa w pkt 6;
8) wysokość opłat z tytułu najmu albo dzierżawy lub ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego;
9) terminy wnoszenia opłat;
10) zasady aktualizacji opłat;
11) wysokość wadium i sposób jego wniesienia.

12. Jeżeli drugi przetarg zakończył się wynikiem negatywnym, Wody Polskie mogą zawrzeć umowę w drodze rokowań albo organizować kolejne przetargi.

13. Przetarg uważa się za zakończony wynikiem negatywnym, jeżeli nikt nie przystąpił do przetargu ustnego lub żaden z uczestników nie zaoferował postąpienia ponad cenę wywoławczą albo jeżeli w przetargu pisemnym nie wpłynęła ani jedna oferta lub żaden z uczestników nie zaoferował ceny wyższej od wywoławczej, a także jeżeli komisja przetargowa stwierdziła, że żadna oferta nie spełnia warunków przetargu.

14. Uczestnik przetargu może w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyniku przetargu ustnego lub doręczenia zawiadomienia o wyniku przetargu pisemnego zaskarżyć czynności związane z przeprowadzeniem przez Wody Polskie przetargu do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

15. Wody Polskie zawiadamiają osobę, której ofertę wybrano w przetargu, o miejscu i terminie zawarcia umowy dotyczącej rozporządzenia nieruchomością, najpóźniej w terminie 21 dni od dnia rozstrzygnięcia przetargu. Wyznaczony termin nie może być krótszy niż 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia.

16. Jeżeli osoba, której ofertę wybrano w przetargu, nie przystąpi bez usprawiedliwienia do zawarcia umowy w miejscu i terminie podanych w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 15, Wody Polskie mogą odstąpić od

zawarcia umowy, a wpłacone wadium nie podlega zwrotowi. W zawiadomieniu zamieszcza się informację o tym uprawnieniu.

Art. 266. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób przeprowadzania przetargu ustnego nieograniczonego i przetargu pisemnego nieograniczonego, o których mowa w art. 265 ust. 2,
2) sposób określania wysokości wadium oraz terminy i formy jego wnoszenia i zwrotu,
3) sposób i terminy ogłaszania przetargu oraz treść ogłoszenia o przetargu,
4) sposób powoływania i działania komisji przetargowej,
5) sposób sporządzania oraz treść protokołu z przeprowadzonego przetargu,
6) sposób postępowania w przypadku zaskarżenia przetargu

– kierując się koniecznością zapewnienia jawności i jednolitości postępowania, równego dostępu do udziału w przetargu oraz uzyskania najkorzystniejszego wyniku przetargu.

Rozdział 5

Instrumenty ekonomiczne w gospodarowaniu wodami

Art. 267. Instrumenty ekonomiczne służące gospodarowaniu wodami stanowią:

1) opłaty za usługi wodne;
2) opłaty podwyższone;
3) należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych;
4) opłata legalizacyjna, o której mowa w art. 190 ust. 2;
5) opłata roczna, o której mowa w art. 261 ust. 1;
6) wpływy z tytułu rozporządzania nieruchomościami, o którym mowa w art. 264 ust. 1;
7) opłata roczna, o której mowa w art. 6d ust. 4 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym;
8) wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 7 ust. 8 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, w przypadkach, w których Wody Polskie są uprawnionym do rybactwa;

9) wpływy z umów dotyczących wykonywania rybactwa śródlądowego, o których mowa w art. 534 ust. 1 pkt 5.

Art. 268. 1. Opłaty za usługi wodne uiszcza się za:

1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;
2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
3) odprowadzanie do wód:
   a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
   b) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast;
4) pobór wód podziemnych i wód powierzchniowych na potrzeby chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych;
5) wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych.

2. Opłatę za usługi wodne, o której mowa w ust. 1 pkt 1, za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych do celów wydobywania węgla kamiennego i węgla brunatnego (lignitu) oraz do celów pozostałego górnictwa i wydobywania ponosi się wyłącznie za pobór wód z ujęć wód podziemnych lub ujęć wód powierzchniowych, które nie należą do systemów odwadniania zakładów górniczych.

3. Opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie ponosi się za pobór wód z morskich wód wewnętrznych.

Art. 269. 1. Opłatę za usługi wodne uiszcza się także za:

1) zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej;
2) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego,

kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu.

2. Opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie ponosi się za jezdnie dróg publicznych oraz drogi kolejowe, z których wody opadowe lub roztopowe są odprowadzane do wód lub do ziemi przy pomocy urządzeń wodnych umożliwiających retencję lub infiltrację tych wód.

3. Opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie ponoszą kościoły i inne związki wyznaniowe.

4. Opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie ponoszą urzędy morskie.

Art. 270. 1. Opłata za usługi wodne za pobór wód składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej uzależnionej od ilości wód pobranych.

2. Opłaty stałej nie ponosi się za pobór wód do celów rolniczych lub leśnych na potrzeby nawadniania gruntów i upraw, na potrzeby chowu i hodowli ryb oraz do celów elektrowni wodnych.

2a. Opłaty stałej nie ponosi się także za pobór wód do celów ochrony przyrody w lasach lub ochrony przeciwpożarowej lasu.

3. Opłatę za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast ponosi się wyłącznie w formie opłaty stałej.

4. Opłatę za pobór wód do celów elektrowni wodnych ponosi się wyłącznie za ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej z wykorzystaniem wody pobranej zwrotnie, rozumianej jako woda, która została pobrana, wykorzystana, a następnie odprowadzona w tej samej ilości i niepogorszonej jakości, oraz za pobraną bezzwrotnie wodę technologiczną nieprzeznaczoną wprost do produkcji energii elektrycznej.

5. Opłatę zmienną za pobór wód do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni lub elektrociepłowni ponosi się wyłącznie za różnicę między ilością wód pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni wprowadzanych do wód lub do ziemi.

6. Wysokość opłaty za usługi wodne zależy odpowiednio od ilości pobranej wody oraz od tego, czy pobrano wodę powierzchniową czy wodę podziemną, przeznaczenia wody, jej średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ), przy czym

wielolecie obejmuje co najmniej 20 lat hydrologicznych, oraz dostępnych zasobów wód podziemnych.

7. Wysokość opłaty za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej zależy odpowiednio od wielkości powierzchni uszczelnionej, rozumianej jako powierzchnia zabudowana wyłączona z powierzchni biologicznie czynnej oraz zastosowania kompensacji retencyjnej.

8. Opłata za usługi wodne za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od ilości i jakości ścieków wprowadzanych w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego.

9. Wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi zależy od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości, rodzaju ścieków, a w przypadku wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – od temperatury tych wód.

10. Przez substancje zawarte w ściekach rozumie się także substancje wyrażone jako wskaźniki pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5), chemicznego zapotrzebowania tlenu, zawiesiny ogólnej oraz sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

11. Opłata za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych.

12. Opłatę za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni ponosi się wyłącznie w formie opłaty zmiennej.

Art. 271. 1. Wysokość opłaty stałej za:

1) pobór wód podziemnych,
2) pobór wód powierzchniowych,

3) odprowadzanie do wód:
   a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
   b) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast,
4) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi

– ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji rocznej, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

2. Wysokość opłaty stałej za pobór wód podziemnych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i maksymalnej ilości wody podziemnej wyrażonej w m^3/s, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem stosunku ilości wody podziemnej, która może być pobrana na podstawie tych pozwoleń, do dostępnych zasobów wód podziemnych.

3. Wysokość opłaty stałej za pobór wód powierzchniowych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i maksymalnej ilości wody powierzchniowej wyrażonej w m^3/s, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem stosunku ilości wody powierzchniowej, która może być pobrana na podstawie tych pozwoleń, do SNQ.

4. Wysokość opłaty stałej za odprowadzanie do wód:
1) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
2) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast

– ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i określonej w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalnej ilości wód, wyrażonej w m^3/s, odprowadzanych do wód.

5. Wysokość opłaty stałej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i określonej

w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalnej ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, wyrażonej w m^3/s.

5a. Opłatę stałą ponosi się za okres od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne albo pozwolenie zintegrowane stało się ostateczne do dnia jego wygaśnięcia, cofnięcia lub utraty mocy bez względu na przyczynę.

5b. W przypadku realizacji przedsięwzięcia w zakresie obiektów liniowych, opłatę stałą ponosi się za okres od dnia przystąpienia do użytkowania urządzenia wodnego służącego do realizacji usług wodnych.

6. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę stałą na rachunek bankowy Wód Polskich w 4 równych ratach kwartalnych nie później niż do końca miesiąca następującego po upływie każdego kwartału.

7. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 6, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty stałej w drodze decyzji.

8. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 7, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 272. 1. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, wyrażonej w m^3.

2. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych do celów realizacji zadań własnych gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, wyrażonej w m^3.

3. Wysokość opłaty za pobór wód do celów elektrowni wodnych ustala się jako sumę iloczynów jednostkowej stawki opłaty i ilości energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej, wyrażonej w MWh, oraz stawki opłaty i ilości wód podziemnych lub wód powierzchniowych pobranych bezzwrotnie na potrzeby technologiczne, wyrażonej w m^3, nieprzeznaczonej wprost do produkcji energii elektrycznej.

4. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i wyrażonej w m^3 różnicy między ilością wód

pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi.

5. Wysokość opłaty zmiennej za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych w granicach administracyjnych miast, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, ilości odprowadzonych wód, wyrażonej w m^3, i czasu, wyrażonego w latach, z uwzględnieniem istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych oraz ich pojemności.

6. Wysokość opłaty zmiennej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i wyrażonej w kg ilości substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5);
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu;
3) zawiesiny ogólnej;
4) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

7. Wysokość opłaty zmiennej za wprowadzanie do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących, wyrażonej w dam^3, z uwzględnieniem ich temperatury.

8. Wysokość opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, wyrażonej w m^2 wielkości utraconej powierzchni biologicznie czynnej oraz czasu wyrażonego w latach.

9. Wysokość opłaty za wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także

wycinanie roślin z wód lub brzegu, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości:

1) wydobytego kamienia wyrażonej w Mg;
2) wydobytego żwiru lub piasku wyrażonej w Mg;
3) wydobytych innych materiałów wyrażonej w Mg;
4) wyciętej trzciny lub wikliny wyrażonej w m^3.

10. Ustalając wysokość opłat, o których mowa w ust. 1–9, uwzględnia się okres rozliczeniowy wynoszący kwartał.

11. Ustalenie ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi odbywa się na podstawie odczytu wskazań przyrządów pomiarowych lub na podstawie danych z systemów pomiarowych.

12. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić odrębny pomiar ilości pobieranych wód podziemnych oraz pobieranych wód powierzchniowych.

13. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne pobiera wody podziemne lub wody powierzchniowe do różnych celów lub potrzeb, jest obowiązany zapewnić odrębny pomiar ilości wody pobieranej do tych celów lub potrzeb.

14. Odczytu wskazań przyrządów pomiarowych dokonuje pracownik Wód Polskich.

15. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonania odczytu wskazań ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi.

16. Odczytu wskazań pomiaru ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi można dokonać także przy pomocy przyrządu pomiarowego zapewniającego możliwość zdalnego odczytu wskazań przez Wody Polskie.

16a. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne za pobór wód do celów elektrowni wodnych jest obowiązany przekazywać Wodom Polskim deklaracje kwartalne o ilości energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej, wyrażonej w MWh, zgodnie z wzorem zamieszczonym w Biuletynie

Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Wód Polskich, w terminie 14 dni od dnia, w którym upływa dzień przypadający na koniec każdego kwartału.

16b. Deklaracja, o której mowa w ust. 16a, zawiera:

1) oznaczenie podmiotu składającego deklarację, określające:
   a) nazwę,
   b) REGON,
   c) adres siedziby,
   d) numer telefonu,
   e) adres e-mail;
2) określenie obiektu energetyki wodnej, którego dotyczy deklaracja;
3) określenie ilości energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej;
4) określenie kwartału, za który jest składana deklaracja;
5) dane dotyczące pozwolenia wodnoprawnego:
   a) oznaczenie organu właściwego do wydania pozwolenia wodnoprawnego,
   b) znak decyzji,
   c) datę udzielenia pozwolenia wodnoprawnego,
   d) datę obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego.

17. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1–7 i 9, ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne, w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

18. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 17.

19. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 18, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty w drodze decyzji.

20. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę określoną w decyzji, o której mowa w ust. 19, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji.

21. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 19, nie wstrzymuje jej wykonania.

22. Wysokość opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, ustala wójt, burmistrz lub prezydent miasta oraz przekazuje podmiotom obowiązanym do

ponoszenia opłat za usługi wodne, w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

23. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, wnosi opłatę na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 22.

24. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 23, wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa wysokość opłaty w drodze decyzji.

25. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, wnosi opłatę określoną w decyzji, o której mowa w ust. 24, na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji.

26. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 24, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 273. 1. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne, któremu przekazano informację, o której mowa w art. 271 ust. 1 oraz w art. 272 ust. 17 albo 22, może złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością opłaty.

2. Reklamację składa się odpowiednio do Wód Polskich albo właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania odpowiednio informacji, o której mowa w art. 271 ust. 1 oraz w art. 272 ust. 17 albo 22.

3. Złożenie reklamacji nie wstrzymuje wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 271 ust. 6 oraz w art. 272 ust. 18 albo 23.

4. Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta rozpatrują reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

5. W razie uznania reklamacji Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazują podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nową informację, zawierającą także sposób obliczenia opłaty za usługi wodne.

6. W razie nieuznania reklamacji właściwy organ Wód Polskich albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta określają wysokość opłaty za usługi wodne w drodze decyzji.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, w terminie 14 dni od dnia przekazania podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nowej informacji

temu podmiotowi zwraca się różnicę między wysokością opłaty za usługi wodne, wniesionej na podstawie art. 271 ust. 6 lub art. 272 ust. 18 albo 23, a wysokością opłaty za usługi wodne wynikającą z nowej informacji.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, podmiotowi korzystającemu z usług wodnych przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

9. Reklamacja przysługuje raz w okresie rozliczeniowym.

10. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 6, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 273a. W przypadku złożenia reklamacji, o której mowa w art. 273 ust. 1, przepisów art. 10 § 1 oraz art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

Art. 274. Górne jednostkowe stawki opłat za usługi wodne, o których mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1–3 oraz w art. 269, wynoszą:

1) za pobór wód w formie opłaty stałej:
   a) za pobór:
      – wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód nie jest większy niż 10% dostępnych zasobów wód podziemnych,
      – wód podziemnych – 1000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 10% i nie jest większy niż 30% dostępnych zasobów wód podziemnych,
      – wód podziemnych – 2000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 30% dostępnych zasobów wód podziemnych,
   b) za pobór:
      – wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód nie jest większy niż 10% SNQ,

– wód powierzchniowych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 10% SNQ i nie jest większy niż 50% SNQ,
– wód powierzchniowych – 1000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 50% SNQ,

c) za pobór wód do celów wytwarzania energii elektrycznej lub cieplnej dla instalacji posiadających w dniu wejścia w życie ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:
– wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód,
– wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód;

2) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranej wody w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego:
a) do celów wydobywania węgla kamiennego i węgla brunatnego (lignitu):
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,
b) do celów pozostałego górnictwa i wydobywania:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,
c) do celów produkcji artykułów spożywczych:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,
d) do celów produkcji napojów:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,
e) do celów produkcji wyrobów tekstylnych:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

f) do celów produkcji odzieży:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

g) do celów produkcji skór i wyrobów ze skór wyprawionych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

h) do celów produkcji wyrobów z drewna oraz korka, z wyłączeniem mebli, oraz do celów produkcji wyrobów ze słomy i materiałów używanych do wyplatania:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

i) do celów produkcji papieru i wyrobów z papieru:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

j) do celów wytwarzania i przetwarzania koksu i produktów rafinacji ropy naftowej:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

k) do celów produkcji chemikaliów i wyrobów chemicznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

l) do celów produkcji podstawowych substancji farmaceutycznych oraz leków i pozostałych wyrobów farmaceutycznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

m) do celów produkcji wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

n) do celów produkcji wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

o) do celów produkcji metali:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

p) do celów produkcji metalowych wyrobów gotowych, z wyłączeniem maszyn i urządzeń:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

q) do celów produkcji komputerów oraz wyrobów elektronicznych i optycznych:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

r) do celów produkcji urządzeń elektrycznych:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

s) do celów produkcji innych maszyn i urządzeń:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

t) do celów produkcji pojazdów samochodowych oraz przyczep i naczep, z wyłączeniem motocykli:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

u) do celów produkcji innego sprzętu transportowego:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

v) do celów produkcji mebli:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

w) do celów produkcji wyrobów tytoniowych, poligrafii i reprodukcji zapisanych nośników informacji, produkcji innych wyrobów, naprawy, konserwacji i instalowania maszyn i urządzeń:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

x) do celów wytwarzania i zaopatrywania w energię elektryczną, gaz, parę wodną, gorącą wodę i powietrze do układów klimatyzacyjnych:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

y) do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni dla instalacji posiadających w dniu wejścia w życie ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:
– 0,70 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód podziemnych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,
– 0,35 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód powierzchniowych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,

z) do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni dla instalacji, które po dniu wejścia w życie ustawy uzyskały pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:
– 0,70 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód podziemnych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,
– 0,35 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód powierzchniowych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,

za) do celów poboru, uzdatniania i dostarczania wody:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zb) do celów odprowadzania i oczyszczania ścieków:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zc) do celów działalności związanej ze zbieraniem, przetwarzaniem i unieszkodliwianiem odpadów oraz do celu odzysku surowców:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zd) do celów robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

ze) do celów robót związanych z budową obiektów inżynierii lądowej i wodnej:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zf) do celów robót budowlanych specjalistycznych:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zg) do celów handlu hurtowego i detalicznego, naprawy pojazdów samochodowych, włączając motocykle:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zh) do celów administracji publicznej i obrony narodowej, obowiązkowego zabezpieczenia społecznego:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zi) do celów opieki zdrowotnej i pomocy społecznej:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zj) do innych celów niż wymienione w lit. a–zi, określonych w Polskiej Klasyfikacji Działalności:
– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych;

3) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranej wody w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego:

a) do celów elektrowni wodnych – 1,24 zł za 1 MWh wyprodukowanej energii elektrycznej w obiekcie energetyki wodnej oraz 0,35 zł za pobór bezzwrotny 1 m^3 wody technologicznej nieprzeznaczonej wprost do produkcji energii elektrycznej,

b) do celów rolniczych na potrzeby zaopatrzenia w wodę ludzi i zwierząt gospodarskich, w zakresie niebędącym zwykłym korzystaniem z wód:
– 0,10 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
– 0,05 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

c) do celów rolniczych lub leśnych na potrzeby nawadniania gruntów i upraw, pobieranej za pomocą urządzeń pompowych – 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych;

4) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ramach pozwoleń wodnoprawnych albo pozwoleń zintegrowanych, do celów realizacji zadań własnych gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi:

a) 0,30 za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej przekraczającej 1,0 m^3/s,

b) 0,20 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,26 do 1,0 m^3/s,

c) 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej nieprzekraczającej 0,25 m^3/s;

5) za odprowadzanie do wód – wód:

a) w formie opłaty stałej – 5 zł na dobę za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzanych do wód z otwartych lub zamkniętych systemów kanalizacji deszczowej służących do odprowadzania opadów atmosferycznych,

b) w formie opłaty stałej – 0,70 zł za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast,

c) w formie opłaty zmiennej:

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych w granicach administracyjnych miast bez urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych – 1,50 zł za 1 m^3 na 1 rok,

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych w granicach administracyjnych miast z urządzeniami

do retencjonowania wody o pojemności do 10% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 1,25 zł za 1 m^3 na 1 rok,

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 10% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 1,00 zł za 1 m^3 na 1 rok,

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 20% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 0,75 zł za 1 m^3 na 1 rok,

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 30% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 0,15 zł za 1 m^3 na 1 rok;

6) za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej:

a) bez urządzeń do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 1,00 zł za 1 m^2 na 1 rok,

b) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności do 10% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,60 zł za 1 m^2 na 1 rok,

c) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności od 10 do 30% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,30 zł za 1 m^2 na 1 rok,

d) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności powyżej 30% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,10 zł za 1 m^2 na 1 rok;

7) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w formie opłaty stałej – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;

8) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w formie opłaty zmiennej za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:

a) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5) – 4,28 zł,

b) chemicznego zapotrzebowania tlenu – 1,71 zł,

c) zawiesiny ogólnej – 0,52 zł,

d) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$) – 0,050 zł;

9) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w formie opłaty zmiennej za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi dla:

a) fenoli lotnych – 45,55 zł,

b) heksachlorocykloheksanu (HCH), tetrachlorometanu (czterochlorku węgla – CCl4), pentachlorofenolu (PCP), aldryny, dieldryny, endryny, izodryny, heksachlorobenzenu (HCB), heksachlorobutadienu (HCBD), trichlorometanu (chloroformu – CHCl3), 1,2-dichloroetanu (EDC), trichloroetylenu (TRI), tetrachloroetylenu (nadchloroetylenu – PER), trichlorobenzenu (TCB), rtęci, kadmu, cynku, miedzi, niklu, chromu, ołowiu, arsenu, wanadu i srebra – 124,56 zł;

10) za wprowadzanie do wód lub do ziemi 1 dam^3 wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni:

a) 0,68 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +26°C, a nie przekracza +32°C,

b) 1,36 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +32°C, a nie przekracza +35°C,

c) 4,24 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +35°C;

11) za wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu:

a) 0,75 zł za 1 Mg wydobytego kamienia,

b) 0,50 zł za 1 Mg wydobytego żwiru lub piasku,

c) 0,60 zł za 1 Mg wydobytych innych materiałów,

d) 10,70 zł za 1 m^3 wyciętej trzciny lub wikliny.

Art. 275. 1. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, zależy od maksymalnej ilości wód możliwej do pobrania określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

2. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych zależy od maksymalnej ilości wód możliwej do pobrania określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

3. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej zależy od powierzchni zalewanej, określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

4. Wysokość opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, zależy od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości oraz rodzaju ścieków.

5. Wysokość opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej zależy od wielkości produkcji ryb lub innych organizmów wodnych, wyprodukowanych w tych stawach.

6. Opłatę za usługi wodne za ścieki, o których mowa w ust. 4, ponosi się za substancje zawarte w ściekach wyrażone wskaźnikiem pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5), chemicznego zapotrzebowania tlenu, a także zawiesiny ogólnej.

7. Opłatę za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków, o których mowa w ust. 5, ponosi się w postaci zryczałtowanej za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb lub innych organizmów wodnych w ciągu cyklu produkcyjnego w stawach o wodzie stojącej.

8. Wysokość opłaty za:

1) pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu i maksymalnej ilości wód podziemnych, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;
2) pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych ustala się jako sumę iloczynu, o którym mowa w pkt 1, i iloczynu jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s;
3) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i maksymalnej ilości wód powierzchniowych, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;
4) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, ustala się jako sumę iloczynu, o którym mowa w pkt 3, i iloczynu jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranej wody, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,5 m^3/s;
5) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu i powierzchni zalewu tych stawów;
6) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:
   a) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5),
   b) chemicznego zapotrzebowania tlenu,

c) zawiesiny ogólnej.

9. Ustalenie ilości wód podziemnych pobranych w ramach poboru zwrotnego na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, jeżeli maksymalna ilość wód możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s, odbywa się na podstawie odczytu wskazań przyrządów pomiarowych.

10. Odczytu wskazań przyrządów pomiarowych dokonuje pracownik Wód Polskich.

11. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonania odczytu wskazań, o których mowa w ust. 9.

12. Odczytu wskazań ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi można dokonać także przy pomocy przyrządu pomiarowego zapewniającego możliwość zdalnego odczytu wskazań przez Wody Polskie.

13. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 8, ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

14. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 13.

15. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 14, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty w drodze decyzji.

16. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany wnieść opłatę określoną w decyzji, o której mowa w ust. 15, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

17. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne ponoszący opłatę w postaci zryczałtowanej za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej wnosi ją bez wezwania w terminie 2 miesięcy po zakończeniu cyklu produkcyjnego w obiektach chowu lub hodowli tych ryb oraz tych organizmów, obejmującego okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego.

18. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne ponoszący opłatę, o której mowa w art. 268 ust. 1 pkt 4, za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, może wnieść tę opłatę bez wezwania za cały rok w postaci zryczałtowanej, w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, którego dotyczy ta opłata.

19. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 17, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty w drodze decyzji. Przepis ust. 16 stosuje się odpowiednio.

20. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb wynoszą:

1) 100 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi poniżej 0,02 m^3/s;
2) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi od 0,02 do 0,05 m^3/s;
3) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s oraz 50 zł za każde kolejne 0,01 m^3/s pobranej wody.

21. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym wynoszą:

1) 100 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi poniżej 0,2 m^3/s;
2) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi od 0,2 do 0,5 m^3/s;
3) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,5 m^3/s oraz 50 zł za każde kolejne 0,1 m^3/s pobranej wody.

22. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej wynoszą:

1) 1,00 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi do 100 ha;

2) 1,25 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi od 100 ha do 500 ha;
3) 1,50 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi powyżej 500 ha.

23. Górna jednostkowa stawka opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:
1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5) – wynosi 4,28 zł;
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu – wynosi 1,71 zł;
3) zawiesiny ogólnej – wynosi 0,52 zł.

24. Górna jednostkowa stawka opłaty za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb albo innych organizmów wodnych wynosi 0,272 zł, jeżeli średnioroczny przyrost masy tych ryb lub tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów o wodzie stojącej w jednym roku danego cyklu.

25. Przepisy art. 273 stosuje się odpowiednio.

Art. 276. Wysokość stawki opłaty za wprowadzanie ścieków do jezior ustala się jako iloczyn liczby 2 i jednostkowych stawek opłaty określonych w art. 274 pkt 8 i 9 oraz jednostkowych stawek opłaty określonych w art. 275 ust. 23.

Art. 277. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, jednostkowe stawki opłat, o których mowa w art. 274 oraz w art. 275 ust. 20–24.

2. Rada Ministrów, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1:
1) uwzględnia:
   a) wielkość zasobów wodnych możliwych do wykorzystania w poszczególnych dorzeczach oraz koszt uzyskania wód z tych zasobów, dostępność zasobów środowiska, wymogi ochrony środowiska i stopień degradacji poszczególnych obszarów i zasobów, wynikające z dotychczasowych form korzystania ze środowiska,
   b) uciążliwość substancji zawartych w ściekach dla środowiska,

c) potrzebę zapewnienia szczególnej ochrony zasobów wód podziemnych i wód jezior,

d) potrzebę racjonalnego gospodarowania zasobami wód opadowych lub roztopowych,

e) potrzebę retencjonowania wody,

f) potrzebę racjonalnego wykorzystywania zasobów kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów wydobywanych z dna cieków, a także trzciny lub wikliny;

2) może zróżnicować wysokość stawek opłat w zależności od:

a) rodzaju substancji w ściekach i temperatury ścieków,

b) rodzaju ścieków,

c) jakości i rodzaju pobranej wody oraz jej przeznaczenia,

d) części obszaru państwa.

Art. 278. 1. Wysokość opłaty za wprowadzenie ścieków do wód lub do ziemi ustala się, biorąc pod uwagę substancję wyrażoną jako wskaźnik, o którym mowa w art. 272 ust. 6, który powoduje opłatę najwyższą.

1a. Wysokość opłaty za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym ustala się, biorąc pod uwagę substancję wyrażoną jako wskaźnik, o którym mowa w art. 275 ust. 8 pkt 6, który powoduje opłatę najwyższą.

2. W przypadku wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków przemysłowych lub ścieków komunalnych innych niż ścieki bytowe, do opłaty ustalonej według zasady, o której mowa w ust. 1, dolicza się opłatę za inne substancje zawarte w ściekach.

3. Opłatę za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków będących wodami zasolonymi ponosi się za sumę chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

4. Podstawą ustalenia opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi jest ilość substancji zawartych w ściekach pomniejszona o ilość tych substancji zawartych w pobranych wodach, których zużycie spowodowało powstanie tych ścieków.

5. Ilość i skład ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi ustala się w miejscu wylotu ścieków z instalacji służących do ich oczyszczania lub kolektorów eksploatowanych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, z tym że w przypadku wprowadzania wód chłodniczych wraz z innymi rodzajami ścieków ilość i skład ścieków ustala się przed ich zmieszaniem.

Art. 279. Zwolnione z opłat za usługi wodne jest wprowadzanie:

1) do ziemi – ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego na takie ich wykorzystanie;
2) do wód lub do ziemi – wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni, jeżeli ich temperatura nie przekracza +26°C albo różnica między temperaturą wód pobranych i wprowadzanych do wód lub do ziemi pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest mniejsza niż 11°C;
3) do wód lub do ziemi – ścieków będących wodami zasolonymi, jeżeli wartość sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$) w tych wodach nie przekracza 500 mg/l;
4) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych na potrzeby chowu i hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, pod warunkiem że ilość i rodzaj substancji w nich zawartych nie przekroczy wartości ustalonych w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
5) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych, odprowadzanych z obiektów chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb oraz tych organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb oraz tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, nie przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu produkcyjnego.

Art. 279a. 1. Nie wnosi się opłaty za usługi wodne, jeżeli wysokość tej opłaty ustalona przez Wody Polskie albo wójta, burmistrza lub prezydenta miasta nie przekracza 20 zł.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nie przekazuje się informacji, o której mowa w art. 271 ust. 1 lub w art. 272 ust. 17 albo 22, lub w art. 275 ust. 13.

Art. 280. Opłatę podwyższoną ponosi się w razie:

1) korzystania z usług wodnych polegających na:
   a) poborze wód podziemnych lub wód powierzchniowych,
   b) wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi

– bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;

2) korzystania z usług wodnych polegających na:

a) poborze wód podziemnych lub wód powierzchniowych,

b) wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi

– z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym.

Art. 281. 1. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 1, w przypadku:

1) dokonywania poboru wód podziemnych lub wód powierzchniowych bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego ustala się w wysokości 500% opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;

2) wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ustala się w wysokości 500% opłaty zmiennej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi.

2. Opłatę podwyższoną ponosi się niezależnie od opłaty zmiennej za usługi wodne.

3. Ustalając wysokość opłaty podwyższonej, uwzględnia się okres rozliczeniowy wynoszący kwartał.

4. Ustalenia ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego dokonują Wody Polskie na podstawie badań, pomiarów lub innych czynności kontrolnych wykonywanych w ramach kontroli gospodarowania wodami.

5. Wysokość opłaty podwyższonej ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat podwyższonych w formie informacji.

6. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty podwyższonej wnosi tę opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 5.

7. Jeżeli podmiot obowiązany do uiszczenia opłaty podwyższonej zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 6, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty podwyższonej w drodze decyzji.

8. Przepisy art. 272 ust. 20 oraz art. 273 stosuje się odpowiednio.

Art. 282. 1. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, ustala się jako 10-krotność wielkości jednostkowej stawki opłaty zmiennej za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych.

2. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, ustala się na podstawie pomiarów ilości pobieranych wód prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne.

3. Przekroczenie ustala się jako ilość wód pobranych z przekroczeniem warunków pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego za poprzedni rok kalendarzowy.

4. Jeżeli pobrana z jednego ujęcia ilość wód powoduje przekroczenie kilku warunków pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, ustala się za przekroczenie, które powoduje najwyższy wymiar tej opłaty.

5. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nie prowadzi pomiarów ilości pobieranych wód powierzchniowych lub wód podziemnych przyjmuje się, że warunki poboru wód określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym zostały przekroczone w zakresie ilości pobranych wód.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, ilość wód powierzchniowych lub wód podziemnych pobranych z przekroczeniem ustala się, przyjmując maksymalną techniczną wydajność eksploatowanych instalacji lub urządzeń do poboru wód pomnożoną przez ustalony szacunkowo czas ich wykorzystywania.

7. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, ponosi się niezależnie od opłaty za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych.

8. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, ustala, w drodze decyzji, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

9. Na potrzeby ustalenia wysokości opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może wykorzystać informacje z ewidencji, o której mowa w art. 302 ust. 1.

10. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 8, stała się ostateczna.

11. Postępowania w sprawie opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. a, nie wszczyna się, jeżeli przewidywana wysokość tej opłaty nie przekracza 100 zł.

Art. 283. 1. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, zależy odpowiednio od ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym w szczególności ilości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1 – stosownie do warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym.

2. Przez skład ścieków rozumie się stężenie zawartych w nich substancji.

3. Przez stan ścieków rozumie się temperaturę, odczyn, poziom substancji promieniotwórczych i stopień rozcieńczenia ścieków eliminujący toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

4. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, ustala, w drodze decyzji, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

5. Na potrzeby ustalenia wysokości opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może wykorzystać informacje z ewidencji, o której mowa w art. 302 ust. 1.

6. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 4, stała się ostateczna.

7. Postępowania w sprawie opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, nie wszczyna się, jeżeli przewidywana wysokość tej opłaty nie przekracza 100 zł.

Art. 284. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza przekroczenie określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 283 ust. 1, na podstawie:

1) pomiarów prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne;
2) innych środków dowodowych niezbędnych do ustalenia wielkości przekroczenia.

Art. 285. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza przekroczenie określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 283 ust. 1, dokonując oceny wyników pomiarów dotyczących ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, w odprowadzanych ściekach przypadającej na wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego powstającego produktu, prowadzonych przez podmiot obowiązany do ich prowadzenia, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 286. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza przekroczenie określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 283 ust. 1, na podstawie pomiarów, o których mowa w art. 284 pkt 1, jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne:

1) prowadzi wymagane pomiary ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
2) zapewnił wykonanie pomiarów, w tym pobieranie próbek, przez akredytowane laboratorium w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2019 r. poz. 155 oraz z 2020 r. poz. 1339) w zakresie badań, do których wykonywania jest obowiązany.

Art. 287. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może nie uznać przedkładanych mu wyników wymaganych pomiarów ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, jeżeli pomiary te nasuwają zastrzeżenia.

Art. 288. Wyniki pomiarów, o których mowa w art. 287, prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nasuwają zastrzeżenia, jeżeli:

1) jest oczywiste, że środki techniczne mające na celu zapobieganie lub ograniczanie ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, ze względu na ich rodzaj, nie mogą zapewnić spełnienia warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym;
2) podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nie zapewnił wykonania pomiarów, w tym pobierania próbek, przez akredytowane laboratorium w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności w zakresie badań, do których wykonywania jest obowiązany;
3) (uchylony)
4) nie były przestrzegane zasady pobierania próbek, przez co wyniki analiz nie są miarodajne dla ustalenia ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego,

w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;

5) pomiary wykonano metodykami innymi niż metodyki referencyjne analizy określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, bez udowodnienia przez podmiot korzystający z usług wodnych równoważności uzyskiwanych wyników z metodyką referencyjną analizy.

Art. 289. W przypadkach, o których mowa w art. 286, art. 287 i art. 290, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wymierza opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, za przekroczenie stwierdzone w roku kalendarzowym.

Art. 290. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości, ustalenia ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażonych w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, pomiary ciągłe nie są prowadzone przez rok kalendarzowy lub pomiary nasuwają zastrzeżenia, przyjmuje się, że warunki wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym, dla każdego z tych pomiarów, zostały przekroczone:

1) o 80% – w przypadku składu ścieków;
2) o 10% – w przypadku minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach;
3) w stopniu powodującym zastosowanie maksymalnej stawki opłaty podwyższonej – w przypadku stanu ścieków;
4) o 10% – w przypadku ilości ścieków.

Art. 291. Górne jednostkowe stawki opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, wynoszą:

1) *1300 zł*[6] – za 1 kg substancji w przypadku przekroczenia:
   a) dopuszczalnej ilości i składu ścieków, z wyjątkiem zawiesiny łatwo opadającej,
   b) minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach,
   c) dopuszczalnej masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
2) *14 zł*[6] – za 1 dm^3 zawiesiny łatwo opadającej;
3) *14 zł*[6] – za 1 m^3 ścieków w przypadku przekroczenia dopuszczalnej temperatury, odczynu pH, poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych lub dopuszczalnego stopnia rozcieńczenia ścieków eliminującego toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

Art. 292. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) wysokość jednostkowych stawek opłaty podwyższonej, o których mowa w art. 291;
2) sposób ustalania opłaty podwyższonej, gdy przekroczenie dotyczy więcej niż jednej substancji albo więcej niż jednego warunku pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego oraz jeżeli liczba próbek niespełniających wymagań pozwolenia jest większa od dopuszczalnej.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów uwzględnia:

1) szkodliwość substancji zawartych w ściekach dla środowiska wodnego;
2) wielkość przekroczenia warunków dotyczących stanu ścieków.

Art. 293. 1. Stawki opłaty podwyższonej, o których mowa w art. 291 oraz określone w przepisach wydanych na podstawie art. 292 ust. 1, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego

[6] Aktualną wysokość górnej jednostkowej stawki opłaty podwyższonej ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na podstawie art. 293 ust. 2.

Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej nie później niż do dnia 31 października każdego roku ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawek opłaty podwyższonej, o których mowa w art. 291, oraz stawek określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 292 ust. 1, obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

Art. 294. 1. Przekroczenie ilości i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu wyraża się ilością substancji wprowadzanych do wód lub do ziemi.

2. Przekroczenie stanu ścieków wyraża się ilością ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi.

Art. 295. Jeżeli przekroczenie dotyczy średniego dobowego i średniego miesięcznego stężenia substancji w ściekach albo średniej dobowej dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażonych w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu i średniej miesięcznej masy substancji przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, wymierza się za te przekroczenia

w zakresie stężeń i mas substancji, za które jednostkowe stawki opłaty podwyższonej są wyższe.

Art. 296. 1. Termin płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska odracza na wniosek podmiotu korzystającego z usług wodnych obowiązanego do jej uiszczenia, jeżeli realizuje on terminowo przedsięwzięcie inwestycyjne, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia tej opłaty w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.

2. Odroczenie terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, może dotyczyć części albo całości tej opłaty.

3. Termin płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, może być odroczony wyłącznie na okres niezbędny do zrealizowania przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1.

4. Wniosek o odroczenie terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, składa się do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska przed upływem terminu, w którym ta opłata powinna być uiszczona.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

1) wskazanie wysokości opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, o której odroczenie terminu płatności występuje wnioskodawca;
2) opis realizowanego przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1;
3) harmonogram realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, ze wskazaniem etapów nie dłuższych niż 6 miesięcy;
4) dowody potwierdzające możliwość finansowania przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1.

6. Decyzja o odroczeniu terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, określa:

1) opłatę podwyższoną, której termin płatności został odroczony, oraz jej wysokość;
2) realizowane przez wnioskodawcę przedsięwzięcie, o którym mowa w ust. 1;
3) harmonogram realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, ze wskazaniem etapów nie dłuższych niż 6 miesięcy;
4) termin odroczenia płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2.

7. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, odmawia odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, jeżeli:

1) założenia realizowanego przez podmiot przedsięwzięcia przedstawione w harmonogramie realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, wskazują, że jego wykonanie nie zapewni usunięcia przyczyn ponoszenia tej opłaty;
2) wniosek, o którym mowa w ust. 4, został złożony po upływie terminu, o którym mowa w ust. 4.

8. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, który wydał decyzję o odroczeniu opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, przesyła kopię tej decyzji do Wód Polskich.

9. W przypadku wniesienia wniosku, o którym mowa w ust. 4, naliczane są odsetki za zwłokę na zasadach określonych w przepisach działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

10. W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia terminu płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłaty, o której mowa w art. 280 pkt 2, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu odroczonej opłaty o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia. Jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.

11. W przypadku, o którym mowa w ust. 10, do kwot pozostających do zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczące opłaty prolongacyjnej według stawki ustalonej dla dochodów budżetu państwa.

12. W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, nie usunęło przyczyn ponoszenia tej opłaty, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, orzeka o obowiązku uiszczenia odroczonej opłaty podwyższonej wraz z opłatą prolongacyjną, o której mowa w przepisach działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, według stawki ustalonej dla dochodów budżetu państwa.

13. Przepisy ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewniło usunięcie przyczyn wymierzenia opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, zostało zrealizowane przed wydaniem przez właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska decyzji ustalającej tę opłatę.

14. Wydanie przez właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska decyzji o zmniejszeniu opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, w sytuacji, o której mowa w ust. 13, wymaga złożenia wniosku do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska przed upływem terminu, w którym ta opłata powinna być uiszczona.

15. Jeżeli przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, nie zostanie zrealizowane w terminie, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza, w drodze decyzji, obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty podwyższonej wraz z określonymi w przepisach działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa odsetkami za zwłokę naliczanymi za okres odroczenia.

16. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może wydać decyzję, o której mowa w ust. 15, także przed upływem terminu odroczenia płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2, jeżeli stwierdzi, że przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia nie jest realizowane zgodnie z harmonogramem.

Art. 297. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w art. 296 ust. 7, 8, 10 i 12–15, jest właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 298. Opłatę za usługi wodne są obowiązane ponosić:

1) podmioty korzystające z usług wodnych;
2) osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:
   a) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych,
   b) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
   c) użytkownikami wieczystymi gruntów,

d) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego

– które na skutek wykonywania robót i obiektów mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej doprowadziły do zmniejszenia tej retencji;

3) podmioty wydobywające z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamień, żwir, piasek oraz inne materiały, a także wycinające rośliny z wód lub brzegu.

Art. 299. 1. Opłaty za usługi wodne podmioty, o których mowa w art. 298 pkt 1 i 3, wnoszą na rachunek bankowy Wód Polskich.

2. Opłaty podwyższone, o których mowa w art. 280, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich.

3. Wpływy z tytułu opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych stanowią przychody Wód Polskich, z wyjątkiem wpływów z:

1) opłat za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 268 ust. 1 pkt 2,

2) opłat podwyższonych, o których mowa w art. 280 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b

– które w 10% stanowią przychód Wód Polskich, a w 90% stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

4. Wpływy z tytułu opłat za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 268 ust. 1 pkt 2, oraz wpływy z opłat podwyższonych, o których mowa w art. 280 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b, w części stanowiącej przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Wody Polskie przekazują na rachunek bankowy tego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na rachunek bankowy Wód Polskich.

5. Wpływy z tytułu opłat za usługi wodne z tytułu zmniejszenia naturalnej retencji terenowej, o której mowa w art. 269 ust. 1 pkt 1, stanowią w 90% przychód Wód Polskich, a w 10% dochód budżetu właściwej gminy.

6. Wpływy z tytułu opłat za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej, o której mowa w art. 269 ust. 1 pkt 1, w części stanowiącej przychód Wód Polskich, gminy

przekazują na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na rachunek bankowy właściwych urzędów gmin (miast).

Art. 300. 1. Do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim, właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska oraz gminom.

1a. Uprawnienia organu podatkowego, o których mowa w ust. 1, przysługujące Wodom Polskim wykonują dyrektorzy zarządów zlewni Wód Polskich.

1b. W sprawach uprawnień organu podatkowego, o których mowa w ust. 1, właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów zarządów zlewni Wód Polskich.

2. Do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących ustalania opłaty prolongacyjnej, z zastrzeżeniem art. 296 ust. 11 i 12.

3. Do ponoszenia opłat podwyższonych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących terminu płatności należności, odroczenia tego terminu oraz umarzania zaległych zobowiązań i odsetek za zwłokę.

4. W razie odroczenia terminu płatności opłat podwyższonych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zakresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

5. Do opłat podwyższonych, o których mowa w art. 280 pkt 2, nie stosuje się art. 68 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

6. Zobowiązanie wynikające z decyzji, o których mowa w art. 282 ust. 8 oraz art. 283 ust. 4, nie powstaje, jeżeli te decyzje zostały doręczone stronie po upływie 5 lat od końca roku kalendarzowego, za który ustalono opłatę podwyższoną.

Art. 301. Opłaty za usługi wodne oraz opłaty podwyższone podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 302. 1. Wody Polskie na podstawie pozwoleń wodnoprawnych, pozwoleń zintegrowanych, pomiarów dokonywanych przez podmioty obowiązane do

ponoszenia opłat za usługi wodne oraz innych danych technicznych i technologicznych prowadzą aktualizowaną co roku ewidencję zawierającą informacje o:

1) ilości i jakości pobranych wód podziemnych i wód powierzchniowych;
2) ilości, stanie i składzie ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
3) ilości wód odprowadzanych do wód;
4) wielkości i rodzaju uszczelnionej powierzchni, systemu odbioru wód opadowych lub roztopowych oraz wielkości retencji w procencie wielkości spływu;
5) wielkości produkcji ryb lub innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej oraz powierzchni użytkowej tych stawów eksploatowanych w cyklu produkcyjnym w obiektach chowu lub hodowli tych ryb lub tych organizmów, za okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego;
6) wielkości średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ);
7) udokumentowanych zasobach wód podziemnych.

2. Ewidencję, o której mowa w ust. 1, udostępnia się do wglądu nieodpłatnie.

3. Wyszukiwanie informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 303. 1. W celu ustalenia ilości pobranych wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz ilości lub temperatury ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi na potrzeby ustalenia wysokości opłat za usługi wodne podmioty korzystające z usług wodnych obowiązane do ponoszenia opłat za usługi wodne są obowiązane posiadać:

1) przyrządy pomiarowe lub systemy pomiarowe służące do pomiaru ilości pobieranych wód podziemnych i wód powierzchniowych;
2) przyrządy pomiarowe lub systemy pomiarowe służące do pomiaru ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, jeżeli wprowadzają do wód lub do ziemi ścieki w ilości średniej dobowej powyżej 0,01 m^3/s;
3) przyrządy pomiarowe lub systemy pomiarowe służące do pomiaru temperatury na wlocie do ujęcia wody oraz na wylocie do odbiornika dla wód z systemów chłodzenia elektrowni lub elektrociepłowni.

2. Podmioty korzystające z usług wodnych, wprowadzające ścieki do wód lub do ziemi zapewniają pobieranie próbek przez akredytowane laboratoria, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, oraz dokonują badania jakości ścieków w tych laboratoriach.

3. (uchylony)

4. Do ustalenia ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni oraz ich temperatury stosuje się systemy pomiarowe umożliwiające wyznaczenie tych parametrów.

5. Wody Polskie wyposażają podmioty korzystające z usług wodnych w przyrządy pomiarowe, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których:

1) podmioty korzystające z usług wodnych posiadają już takie przyrządy pomiarowe;
2) podmioty korzystające z usług wodnych ponoszą koszty wyposażenia w takie przyrządy pomiarowe we własnym zakresie.

Art. 304. 1. Podmioty korzystające z usług wodnych są obowiązane do przekazywania wyników prowadzonych pomiarów ilości pobieranych wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, w zakresie określonym w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym:

1) do organu właściwego w sprawach pozwoleń wodnoprawnych albo organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego – w terminie do dnia 1 marca każdego roku za rok poprzedni;
2) do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska:
   a) w przypadku pomiarów ciągłych – w terminie 30 dni od dnia zakończenia półrocza, w którym pomiary zostały wykonane – za I półrocze oraz w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym pomiary zostały wykonane – za rok kalendarzowy,
   b) w przypadku pomiarów okresowych wykonywanych częściej niż jeden raz w miesiącu – w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału, w którym pomiary zostały wykonane,
   c) w pozostałych przypadkach – w terminie 30 dni od dnia zakończenia pomiaru.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formę i układ przekazywanych wyników pomiarów ilości pobranych wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, kierując się potrzebą ujednolicenia oraz uporządkowania przekazywanych wyników pomiarów.

Art. 305. Wysokość opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych ustala się według stawek tych opłat obowiązujących w okresie, w którym miało miejsce korzystanie z usług wodnych lub szczególne korzystanie z wód, o którym mowa w art. 269 ust. 1.

Art. 306. 1. Należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych, zwane dalej „należnościami", ponosi się za:

1) przewóz osób statkami pasażerskimi oraz wycieczkowymi;
2) przewóz towarów statkami towarowymi;
3) żeglugę pustych statków towarowych;
4) holowanie lub spław drewna;
5) korzystanie ze śluz lub pochylni.

2. Do ponoszenia należności są obowiązane podmioty wykonujące czynności, o których mowa w ust. 1.

Art. 307. 1. Wysokość należności za przewóz osób statkami pasażerskimi oraz wycieczkowymi ustala się w zależności od liczby miejsc pasażerskich i długości przebytej drogi w jednym rejsie.

2. Wysokość należności za przewóz towarów ustala się w zależności od masy przewożonych towarów i długości trasy. Masę przewożonych towarów zaokrągla się do pełnych ton, a wysokość należności – do pełnych dziesiątek groszy.

3. Wysokość należności za przewóz ustala się za tonokilometry.

4. Wysokość należności za żeglugę pustych statków towarowych ustala się za jeden tonokilometr nośności wymierzonej.

5. Jeżeli wysokość należności za przewóz towarów śródlądowymi drogami wodnymi lub ich odcinkami byłaby niższa od wysokości należności za żeglugę

pustego statku towarowego, wysokość należności ustala się jak za żeglugę pustego statku towarowego.

Art. 308. 1. Wysokość należności za holowanie lub spław drewna ustala się za tonokilometry.

2. Masę drewna ustala się na podstawie dokumentu przewozowego wystawionego przez przewoźnika.

3. Jeżeli w dokumencie przewozowym nie podano ilości metrów sześciennych drewna albo przewoźnik nie wystawił dokumentu przewozowego, przyjmuje się, że 1 m^3 drewna odpowiada 3,5 m^2 powierzchni tratwy, co równa się masie 0,7 tony.

Art. 309. 1. Wysokość należności za korzystanie ze śluz lub pochylni ustala się w zależności od rodzaju i wielkości statku oraz od godzin korzystania z tych urządzeń (od 7^{00} do 19^{00} albo od 19^{00} do 7^{00}) – w godzinach pracy śluzy lub pochylni.

2. W śluzach wielostopniowych każdą komorę uznaje się za osobną śluzę.

Art. 310. 1. Wysokość należności ustala się na podstawie deklaracji składanej przez podmioty obowiązane do ponoszenia należności.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera odpowiednio dane dotyczące:

1) przewozów towarowych wyrażonych w tonokilometrach;
2) żeglugi statków pasażerskich lub wycieczkowych;
3) żeglugi pustych statków towarowych;
4) liczby śluzowań oraz przejść przez pochylnię.

3. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności składa deklarację, o której mowa w ust. 1, Wodom Polskim w terminie do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym była wykonywana żegluga.

4. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia należności zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 3, Wody Polskie ustalają wysokość należności na podstawie własnych ustaleń.

5. Wysokość należności ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia należności, w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej należności.

6. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności wnosi należność na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 5.

7. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia należności zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 6, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość należności w drodze decyzji.

8. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności wnosi należność określoną w decyzji, o której mowa w ust. 7, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji.

9. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 7, nie wstrzymuje jej wykonania.

10. Należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów) pobiera się bezpośrednio w miejscu przejścia przez śluzę lub przejścia przez pochylnię. Za pobraną należność wystawia się potwierdzenie uiszczenia należności.

Art. 311. 1. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności, któremu przekazano informację, o której mowa w art. 310 ust. 5, może złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością należności.

2. Reklamację składa się do Wód Polskich, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w art. 310 ust. 5.

3. Złożenie reklamacji nie wstrzymuje wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 310 ust. 6.

4. Wody Polskie rozpatrują reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

5. W razie uznania reklamacji, Wody Polskie przekazują podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia należności nową informację, zawierającą także sposób obliczenia wysokości należności.

6. W razie nieuznania reklamacji, właściwy organ Wód Polskich ustala wysokość należności w drodze decyzji.

7. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności jest obowiązany wnieść należność określoną w decyzji, o której mowa w ust. 6, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia należności przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

9. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 6, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 312. 1. Maksymalna stawka należności za:

1) żeglugę pustych statków towarowych nie może być wyższa niż *0,5 gr*[7)] za jeden tonokilometr nośności wymierzonej;
2) żeglugę statków pasażerskich i wycieczkowych nie może być wyższa niż *2,5 gr*[7)] za iloczyn jednego miejsca na statku i każdego kilometra przebytej drogi wodnej;
3) przewóz towarów statkami towarowymi oraz holowanie i spław drewna nie może być wyższa niż *2 gr*[7)] za jeden tonokilometr;
4) za korzystanie ze śluz lub pochylni nie może być wyższa niż:
   a) za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 7^{00} do 19^{00} – *35 zł*[7)],
   b) za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 19^{00} do 7^{00} – *70 zł*[7)].

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej, w drodze rozporządzenia:
1) określi śródlądowe drogi wodne i ich odcinki, o których mowa w art. 306 ust. 1, oraz przyporządkuje te drogi wodne i ich odcinki do właściwych regionalnych zarządów gospodarki wodnej Wód Polskich;
2) określi jednostkowe stawki należności za:
   a) żeglugę pustych statków towarowych,
   b) żeglugę statków pasażerskich i wycieczkowych,
   c) przewóz towarów statkami towarowymi oraz holowanie i spław drewna,
   d) za korzystanie ze śluz lub pochylni:
      – za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 7^{00} do 19^{00},
      – za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 19^{00} do 7^{00};
3) określi wzór formularza do składania deklaracji, o której mowa w art. 310 ust. 1.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się:
1) infrastrukturą oraz kosztami utrzymania śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków;
2) rodzajem i wielkością statków, masą przewożonych towarów, liczbą miejsc pasażerskich oraz nośnością wymierzoną oraz porą korzystania ze śluz lub

7) Aktualną wysokość maksymalnej stawki należności ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na podstawie art. 312 ust. 5.

pochylni, uwzględniając, komu zostało powierzone utrzymanie poszczególnych odcinków śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych;

3) potrzebą jednolitego ujęcia w składanych deklaracjach danych koniecznych do ustalenia wysokości należności.

4. Maksymalne stawki należności, o których mowa w ust. 1, oraz jednostkowe stawki należności określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", wysokość stawek należności obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

6. Wysokość stawek należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, zaokrągla się w dół lub w górę do pełnych dziesiątek groszy.

Art. 313. 1. Należności nie ponosi się za:

1) statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), z wyłączeniem należności za korzystanie ze śluz lub pochylni;
2) statki jednostek organizacyjnych właściciela wód lub urządzeń wodnych zlokalizowanych na wodach oraz jednostek państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej;
3) okręty i jednostki pływające sił zbrojnych, jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Krajowej Administracji Skarbowej oraz jednostki ratownicze;
4) statki Państwowej i Społecznej Straży Rybackiej;
5) statki urzędów morskich oraz urzędów żeglugi śródlądowej;
6) statki straży gminnych (miejskich);

7) promy w ciągu dróg publicznych.

2. Od uczniów szkół podstawowych i szkół ponadpodstawowych, studentów szkół wyższych do 26. roku życia oraz od osób niepełnosprawnych należności za korzystanie ze śluz obniża się o połowę.

3. W przypadku śluzowania kajaków obsługiwanych przez uczniów szkół podstawowych i szkół ponadpodstawowych oraz od studentów szkół wyższych do 26. roku życia należności za korzystanie ze śluz ponosi się jak za jedno przejście przez śluzę, w liczbie maksymalnej określonej przez pojemność śluzy.

4. Jeżeli zwolnienie z obowiązku ponoszenia należności, o którym mowa w ust. 1, stanowi pomoc publiczną lub pomoc de minimis, zwolnienie następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 314. 1. Do należności, z wyłączeniem należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

2. Postępowanie w sprawie należności nieuiszczonej w terminie wszczyna się z urzędu, w stosunku do zakładu, który zalega z jej uiszczeniem, po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym upłynął termin jej płatności.

DZIAŁ VII

Zarządzanie wodami

Rozdział 1

Planowanie

Art. 315. Planowanie w gospodarowaniu wodami obejmuje następujące dokumenty planistyczne:

1) plany gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;
2) plany zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) plan przeciwdziałania skutkom suszy;
4) plany utrzymania wód;

5) wstępną ocenę ryzyka powodziowego;
6) mapy zagrożenia powodziowego;
7) mapy ryzyka powodziowego;
8) wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich;
9) zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
10) zestaw celów środowiskowych dla wód morskich;
11) program monitoringu wód morskich;
12) program ochrony wód morskich.

Art. 316. Planowanie w gospodarowaniu wodami służy programowaniu i koordynowaniu działań mających na celu:
1) osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu wód oraz ekosystemów zależnych od wód, a także ochronę, poprawę i zapobieganie dalszemu pogarszaniu stanu ekosystemów wodnych, lądowych i terenów podmokłych;
2) poprawę stanu zasobów wodnych;
3) promowanie zrównoważonego korzystania z wód opartego na długoterminowej ochronie dostępnych zasobów wodnych;
4) zmniejszanie ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi substancji i energii mogących negatywnie oddziaływać na wody;
5) poprawę ochrony przeciwpowodziowej oraz przeciwdziałanie skutkom suszy;
6) osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 317. 1. W celu opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy sporządza się następujące dokumentacje planistyczne:
1) wykazy jednolitych części wód;
2) charakterystyki jednolitych części wód ze wskazaniem sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód oraz jednolitych części wód zagrożonych nieosiągnięciem celów środowiskowych;
3) identyfikacje znaczących oddziaływań antropogenicznych oraz ocenę ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych;
4) identyfikację oddziaływań zmian poziomów wód podziemnych;
5) rejestr wykazów obszarów chronionych;
6) analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód;

7) programy monitoringu wód;
8) wykazy wielkości emisji i stężeń:
   a) substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114,
   b) substancji innych niż wskazane w lit. a, powodujących zanieczyszczenie
   – dla których zostały określone środowiskowe normy jakości.

2. Sporządzając dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się sporządzany przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

3. Okresem referencyjnym dla określenia wartości substancji zawartych w aktualizowanych wykazach, o których mowa w ust. 1 pkt 8, jest rok poprzedzający termin zakończenia opracowywania tych wykazów, a dla substancji czynnych dopuszczonych do wykorzystania w środkach ochrony roślin wartości tych substancji można przedstawić jako wartości uśrednione z 3 lat poprzedzających termin zakończenia opracowywania tych wykazów.

4. Rejestr, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, zawiera wykazy następujących obszarów chronionych:
1) jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, o których mowa w art. 71;
2) jednolitych części wód przeznaczonych do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych;
3) obszarów wrażliwych na eutrofizację wywołaną zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł komunalnych rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód;
4) obszarów przeznaczonych do ochrony siedlisk lub gatunków, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie;

5) obszarów przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym.

5. Na potrzeby dokumentacji planistycznych, o których mowa w ust. 1, wykorzystuje się odpowiednio profile wody w kąpieliskach.

6. Wody Polskie sporządzają projekty dokumentacji planistycznych, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6 i 8, i przekazują je do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6 i 8.

8. Dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3, 6 i 8, aktualizuje się co 6 lat.

Art. 318. 1. Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zawiera:

1) ogólny opis cech charakterystycznych obszaru dorzecza, obejmujący w szczególności:
   a) wykaz jednolitych części wód powierzchniowych wraz z podaniem ich typów i ustalonych warunków referencyjnych,
   b) wykaz jednolitych części wód podziemnych;
2) podsumowanie identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i podziemnych, w tym:
   a) oszacowanie punktowych źródeł zanieczyszczeń,
   b) oszacowanie rozproszonych źródeł zanieczyszczeń wraz z informacją o przeznaczeniu gruntów,
   c) oszacowanie oddziaływań wywieranych na ilościowy stan wód wraz z informacją na temat poboru wód,
   d) analizę innych oddziaływań antropogenicznych na stan wód;
3) wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 317 ust. 4, wraz z graficznym przedstawieniem przebiegu ich granic oraz określeniem podstaw prawnych ich utworzenia;
4) mapę sieci monitoringu wraz z prezentacją programów monitoringowych;
5) ustalenie celów środowiskowych dla jednolitych części wód i obszarów chronionych;
6) podsumowanie wyników analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód;

7) zestaw działań z uwzględnieniem sposobów osiągania ustanawianych celów środowiskowych wraz z jego podsumowaniem;
8) informacje o planowanych i podjętych działaniach, które służą wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych, przy uwzględnieniu wkładu wniesionego przez użytkowników wód oraz kosztów środowiskowych i zasobowych, zawierające w szczególności informacje o wynikach tych działań oraz ich wpływie na stan wód;
9) podsumowanie działań podjętych dla realizacji:
   a) celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61,
   b) wymagań wynikających z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków

   – dla jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
10) informacje dotyczące pozwoleń wodnoprawnych udzielonych na:
   a) pobór wód,
   b) magazynowanie wód,
   c) wprowadzanie ścieków do wód,
   d) regulację wód

   – wraz z informacją dotyczącą wyjątków od wymogu posiadania pozwolenia wodnoprawnego oraz odniesieniem się do rejestru pozwoleń wodnoprawnych zawartych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami;
11) informacje o przypadkach, w których udzielono zezwolenia na wprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie;
12) podsumowanie działań podjętych w celu eliminowania stężeń substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, dla których środowiskowe normy jakości zostały określone w faunie i florze oraz które wykazują tendencje do akumulowania się w osadach, zawierające w szczególności informacje o wynikach prowadzonych działań oraz ich wpływie na stan wód;
13) podsumowanie działań podjętych w celu zapobieżenia skutkom zanieczyszczeń niedających się przewidzieć lub łagodzenia tych skutków, zawierające

w szczególności informacje o wynikach prowadzonych działań oraz ich wpływie na stan wód;

14) podsumowanie działań, o których mowa w art. 325, zawierające w szczególności informacje o wynikach przeglądu pozwoleń wodnoprawnych oraz programów monitoringu wód;

15) informacje o sposobie prowadzenia działań polegających na utrzymywaniu wód uwzględniających cele środowiskowe określone w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;

16) informacje o działaniach zastosowanych w celu niedopuszczenia do wzrostu zanieczyszczeń wód morskich;

17) informacje o pozostałych działaniach, innych niż wskazane w pkt 8–16, które podjęto ze względu na konieczność osiągnięcia ustalonych celów środowiskowych;

18) wykaz szczegółowych programów i planów gospodarowania dla obszaru dorzecza dotyczących zlewni, sektorów gospodarki, problemów lub typów wód wraz z omówieniem zawartości tych programów i planów;

19) podsumowanie działań zastosowanych w celu informowania społeczeństwa i konsultacji publicznych, opis wyników i dokonanych na tej podstawie zmian w planie;

20) wykaz organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, w tym:

    a) nazwy i adresy organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza,

    b) zasięg geograficzny obszaru dorzecza,

    c) status prawny organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza,

    d) zakres kompetencji organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, również w zakresie obejmującym uprawnienia organu koordynacyjnego w stosunku do innych organów,

    e) informacje dotyczące organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla tych obszarów dorzeczy, które są położone na terenie innych państw;

21) informację o sposobach i procedurach pozyskiwania informacji i dokumentacji źródłowej wykorzystanej do sporządzenia planu oraz informacji o spodziewanych wynikach realizacji planu, w tym:
   a) dotyczących udzielonych pozwoleń wodnoprawnych,
   b) dotyczących pozyskiwania danych w zakresie monitoringu wód,
   c) o których mowa w art. 319 ust. 4;
22) wykaz inwestycji oraz działań, które mogą spowodować nieosiągnięcie dobrego stanu wód lub pogorszenie dobrego stanu wód, spełniających warunki, o których mowa w art. 68, wraz z uzasadnieniem spełnienia tych warunków;
23) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metodyk referencyjnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 350 ust. 1, w odniesieniu do substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, oraz informacje dotyczące wyników tych metodyk, z uwzględnieniem minimalnych kryteriów w zakresie wyników danej metodyki;
24) uzasadnienie częstotliwości prowadzenia monitoringu substancji priorytetowych określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 350 ust. 1.

2. Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zawiera także:
1) określenie odcinków śródlądowych wód powierzchniowych, w obrębie których występują zagrożenia dla swobodnego przepływu wód oraz spływu lodów, wraz z identyfikacją tych zagrożeń;
2) wykaz będących własnością Skarbu Państwa budowli regulacyjnych i urządzeń wodnych o istotnym znaczeniu dla zarządzania wodami.

3. W planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza należy zapewnić rozpoczęcie realizacji działań, o których mowa w ust. 1 pkt 7, nie później niż w terminie 3 lat od dnia ogłoszenia planu.

4. Wykaz inwestycji i działań, o których mowa w ust. 1 pkt 22, obejmuje:
1) wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za realizację działań;
2) uzasadnienie konieczności realizacji działań, z uwzględnieniem spodziewanych efektów ich realizacji;
3) szacunkową analizę kosztów i korzyści wynikających z planowanych działań.

5. Przeglądu i aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza dokonuje się co 6 lat.

6. Aktualizacja planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza powinna zawierać, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, następujące dane:

1) podsumowanie wszelkich zmian lub uaktualnień dokonanych od dnia ogłoszenia poprzedniego planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
2) ocenę postępu w osiąganiu celów środowiskowych z prezentacją wyników monitoringu w okresie objętym poprzednim planem oraz wyjaśnieniem przyczyn ewentualnego nieosiągnięcia niektórych celów środowiskowych;
3) charakterystykę i wyjaśnienie wszystkich działań przewidzianych we wcześniejszej wersji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, które nie zostały zastosowane;
4) charakterystykę koniecznych dodatkowych działań ustalonych w trakcie realizacji planu.

7. W aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza uwzględnia się planowane inwestycje lub działania, zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 435.

Art. 319. 1. Projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza opracowują Wody Polskie po zasięgnięciu opinii właściwych wojewodów.

2. Wody Polskie uzgadniają projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza w zakresie dotyczącym śródlądowych dróg wodnych z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

3. Wody Polskie przekazują projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

4. Zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w szczególności w opracowywaniu, przeglądzie i aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłaszania uwag:

1) harmonogram i program prac związanych ze sporządzaniem planu, w tym zestawienie działań, które należy wprowadzić w drodze konsultacji, co najmniej na 3 lata przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan;

2) przegląd istotnych problemów gospodarki wodnej określonych dla danego obszaru dorzecza, co najmniej na 2 lata przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan;
3) projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan.

5. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust. 4, zainteresowani mogą składać do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej pisemne uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach.

6. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do opracowania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

7. Do aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio.

8. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza podmiotom przygotowującym, sporządzającym i aktualizującym te dokumenty.

Art. 320. 1. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu gospodarowania wodami lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu gospodarowania wodami obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie działań na tym obszarze dorzecza ukierunkowanych na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. W celu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może wykorzystać istniejące struktury wynikające z umów międzynarodowych.

3. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu gospodarowania wodami lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu gospodarowania wodami obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie działań na tym obszarze dorzecza ukierunkowanych na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

4. Jeżeli opracowanie planu, o którym mowa w ust. 3, lub zapewnienie koordynacji, o której mowa w ust. 3, nie jest możliwe, dla części międzynarodowego obszaru dorzecza leżącej na terytorium Unii Europejskiej stosuje się przepisy ust. 1 i 2.

5. W celu uzupełnienia planów gospodarowania wodami na międzynarodowych obszarach dorzeczy, o których mowa w ust. 1 i 3, o bardziej szczegółowe plany gospodarowania wodami skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowej, której część znajduje się na terytorium innych państw, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.

Art. 321. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje i aktualizuje plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz powszechnym charakterem tego planu.

Art. 322. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym:

1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów;
2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych;
3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;

4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód;
5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.

Art. 323. W planie gospodarowania wodami lub jego aktualizacji uwzględnia się wykaz, o którym mowa w art. 435, według stanu na rok przed terminem opracowania planu gospodarowania wodami lub jego aktualizacji.

Art. 324. 1. Zestaw działań, o którym mowa w art. 318 ust. 1 pkt 7, określa działania podstawowe i działania uzupełniające zmierzające do poprawy lub utrzymania dobrego stanu wód na obszarach dorzeczy.

2. Działania podstawowe są ukierunkowane na spełnienie minimalnych wymogów i obejmują:
1) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód, w szczególności działania służące:
   a) zaspokajaniu obecnych i przyszłych potrzeb wodnych w zakresie zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
   b) ochronie siedlisk lub gatunków zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
   c) kontroli zagrożeń wypadkami z udziałem substancji niebezpiecznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   d) właściwemu wykorzystaniu osadów ściekowych,
   e) zapobieganiu zanieczyszczeniu wód związkami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych,
   f) zapewnieniu, żeby nie wystąpił znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych wykazujących tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze;
2) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód związane z ocenami oddziaływania przedsięwzięć na środowisko oraz na obszar Natura 2000;

3) działania służące wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych uwzględniającej wkład wniesiony przez użytkowników wód oraz koszty środowiskowe i koszty zasobowe;
4) działania służące propagowaniu skutecznego i zrównoważonego korzystania z wody w celu niedopuszczenia do zagrożenia realizacji celów środowiskowych;
5) działania prewencyjne, ochronne i kontrolne, związane z ochroną wód przed zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł punktowych i obszarowych;
6) działania uniemożliwiające znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, charakteryzujących się zdolnością do akumulacji, w osadach lub organizmach żywych;
7) działania podejmowane na rzecz optymalizowania zasad kształtowania zasobów wodnych i warunków korzystania z nich, w tym działania na rzecz kontroli poboru wody;
8) ograniczanie poboru wód powierzchniowych i wód podziemnych z uwzględnieniem potrzeby rejestrowania poboru wód powierzchniowych i wód podziemnych oraz rejestrowania ograniczeń poboru;
9) ograniczanie sztucznego zasilania wód podziemnych, które jest dopuszczalne tylko przy założeniu, że dokonywany w tym celu pobór wody powierzchniowej lub wody podziemnej nie zagrozi osiągnięciu celów środowiskowych ustalonych dla wód zasilanych lub zasilających;
10) działania służące eliminowaniu lub ograniczaniu zanieczyszczeń ze źródeł obszarowych, w tym stanowienie przepisów prawa powszechnie obowiązującego;
11) działania służące temu, aby znaczące oddziaływania na stan wód, nieobjęte działaniami wymienionymi w pkt 1–10, zostały poprzedzone przedsięwzięciami zapewniającymi utrzymanie warunków hydromorfologicznych jednolitych części wód na takim poziomie, który umożliwi osiągnięcie wymaganego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego, w przypadku sztucznych lub silnie zmienionych jednolitych części wód, z zachowaniem zasady zrównoważonego rozwoju;
12) niewprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w odrębnych przepisach,

o ile nie zagrożą one osiągnięciu celów środowiskowych dla jednolitych części wód podziemnych;

13) działania służące eliminowaniu substancji priorytetowych z wód powierzchniowych oraz stopniowemu ograniczaniu innych zanieczyszczeń, jeżeli mogłyby one zagrozić osiągnięciu celów środowiskowych ustalonych dla tych wód;

14) działania zapobiegające uwalnianiu w znaczących ilościach substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego z instalacji technicznych, a także służące zapobieganiu lub łagodzeniu skutków zanieczyszczeń niedających się przewidzieć, w tym przez stosowanie systemów wczesnego ostrzegania, a w przypadku zaistnienia niedających się przewidzieć okoliczności niezbędne środki dla zredukowania zagrożeń dla ekosystemów wodnych.

3. Realizacja działań podstawowych nie powinna:

1) powodować wzrostu zanieczyszczenia wód morskich;

2) przyczyniać się bezpośrednio ani pośrednio do wzrostu zanieczyszczenia śródlądowych wód powierzchniowych, chyba że byłoby to z korzyścią dla środowiska jako całości.

4. Działania uzupełniające działania podstawowe są ukierunkowane w szczególności na osiągnięcie celów środowiskowych i mogą wskazywać:

1) środki prawne, administracyjne i ekonomiczne niezbędne do zapewnienia optymalnego wdrożenia przyjętych działań;

2) wynegocjowane porozumienia dotyczące korzystania ze środowiska;

3) działania na rzecz ograniczenia emisji;

4) zasady dobrej praktyki;

5) przywracanie i tworzenie terenów podmokłych;

6) działania służące efektywnemu korzystaniu z wody i ponownemu jej wykorzystaniu, przede wszystkim promowanie technologii polegających na efektywnym wykorzystaniu wody w przemyśle i oszczędzających wodę technik nawadniania;

7) przedsięwzięcia techniczne, badawcze, rozwojowe, demonstracyjne i edukacyjne.

5. Działania uzupełniające mogą być również przyjmowane dla zapewnienia dodatkowej ochrony lub poprawy stanu wód lub dla realizacji umów

międzynarodowych mających na celu ochronę wód, w tym ochronę i zapobieganie zanieczyszczaniu środowiska morskiego.

6. Dla potrzeb sporządzania planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza przeprowadza się analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód, z uwzględnieniem zasady zwrotu kosztów usług wodnych oraz długoterminowych prognoz dotyczących możliwości zaspokojenia potrzeb w zakresie korzystania z zasobów wodnych na obszarze dorzecza obejmujących śródlądowe wody powierzchniowe i wody podziemne, morskie wody wewnętrzne oraz wody przejściowe i wody przybrzeżne znajdujące się na obszarze dorzecza.

7. Działania ujęte w aktualizacjach planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza należy rozpocząć nie później niż w terminie 3 lat od dnia ogłoszenia tej aktualizacji.

Art. 325. 1. Jeżeli wyniki monitoringu wód lub innych danych wskazują, że jest zagrożone osiągnięcie celów środowiskowych:

1) dokonuje się analizy przyczyn tych zagrożeń i wprowadza do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji działania uzupełniające, o których mowa w art. 324 ust. 4, w tym, jeżeli jest to uzasadnione, ustala się bardziej restrykcyjne środowiskowe normy jakości;
2) dokonuje się dodatkowego przeglądu udzielonych pozwoleń wodnoprawnych;
3) poddaje się przeglądowi programy monitoringu wód i w razie potrzeby właściwie je dostosowuje w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych.

2. Z zastrzeżeniem art. 65, działań uzupełniających, o których mowa w art. 324 ust. 4, można nie wprowadzić do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji, jeżeli zagrożenie osiągnięcia celów środowiskowych spowodowane jest okolicznościami pochodzenia naturalnego lub sił wyższych, które są wyjątkowymi i nie mogły być przewidziane, w szczególności ekstremalnymi zjawiskami powodziowymi lub długotrwałymi suszami.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje analizy przyczyny zagrożeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i wprowadza do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji działania uzupełniające.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych o konieczności dokonania dodatkowego

przeglądu udzielonych pozwoleń wodnoprawnych, wskazując przyczyny zagrożeń osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

5. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki przeglądu pozwoleń wodnoprawnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w terminie 6 miesięcy od dnia przekazania informacji, o której mowa w ust. 4, wskazując pozwolenia wodnoprawne, które powinny zostać cofnięte lub ograniczone w celu zapobieżenia zagrożeniu osiągnięcia celów środowiskowych.

6. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, poddaje przeglądowi programy monitoringu wód, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 350 ust. 1, i w razie potrzeby odpowiednio te programy dostosowuje w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych.

Art. 326. 1. Ustalenia dokumentów planistycznych, o których mowa w art. 315 pkt 1–3, uwzględnia się w strategii rozwoju województwa, planach zagospodarowania przestrzennego województwa, strategii rozwoju gminy, strategii rozwoju ponadlokalnego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

2. Informacje przedstawione na mapach zagrożenia powodziowego oraz na mapach ryzyka powodziowego powinny być spójne z informacjami zawartymi w dokumentach planistycznych, o których mowa w art. 315 pkt 1 i 3.

3. Opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz ich przeglądy przeprowadza się w sposób skoordynowany z analizą dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 317 ust. 1 pkt 2, 3 i 6.

4. Opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym i planu przeciwdziałania skutkom suszy oraz ich przeglądy przeprowadza się w sposób skoordynowany z przeglądami planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

5. Działania zapewniające udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, przeprowadza się w sposób skoordynowany z działaniami zapewniającymi aktywny

udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, o którym mowa w art. 173 ust. 10.

Art. 327. 1. Plany utrzymania wód zawierają:

1) określenie odcinków śródlądowych wód powierzchniowych, w obrębie których występują zagrożenia dla swobodnego przepływu wód oraz spływu lodów, wraz z identyfikacją tych zagrożeń;
2) wykaz będących własnością Skarbu Państwa budowli regulacyjnych i urządzeń wodnych o istotnym znaczeniu dla zarządzania wodami;
3) wykaz planowanych działań, o których mowa w art. 227 ust. 3, obejmujący:
   a) wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za realizację działań,
   b) uzasadnienie konieczności realizacji działań, z uwzględnieniem spodziewanych efektów ich realizacji,
   c) jeżeli jest to możliwe, szacunkową analizę kosztów i korzyści wynikających z planowanych działań,
   d) w przypadku działań, o których mowa w art. 227 ust. 3 pkt 3, 6 i 7 – zakres, rozmiar, przybliżoną lokalizację działań oraz terminy i sposoby ich prowadzenia.

2. Projekty planów utrzymania wód opracowuje się z uwzględnieniem:

1) potrzeb z zakresu ochrony przed powodzią;
2) konieczności osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61, oraz celów ochrony wód;
3) przesłanek dopuszczalności nieosiągnięcia dobrego stanu ekologicznego oraz niezapobieżenia pogorszeniu stanu ekologicznego oraz dobrego potencjału ekologicznego, o których mowa w art. 66.

3. Projekty planów utrzymania wód wymagają przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Przepisy działu IV rozdziału 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio.

4. Wojewoda, na wniosek Wód Polskich, przyjmuje plan utrzymania wód w drodze aktu prawa miejscowego.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera propozycje dotyczące elementów, o których mowa w ust. 1.

6. Jeżeli plan utrzymania wód obejmowałby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, plan ten ustanawiają wspólnie właściwi wojewodowie w drodze aktu prawa miejscowego.

7. Projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 4 i 6, podlega uzgodnieniu z Wodami Polskimi.

Art. 328. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej monitoruje realizację działań zawartych w:

1) planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;
2) planach zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) programie ochrony wód morskich.

2. Wody Polskie oraz wojewodowie, marszałkowie województw, wójtowie, burmistrzowie lub prezydenci miast i dyrektorzy urzędów morskich, w zakresie swojej właściwości, sporządzają roczne sprawozdania z realizacji działań zawartych w dokumentach, o których mowa w ust. 1, za rok poprzedni i przekazują te sprawozdania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 28 lutego roku następnego.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji przekazywanych przez podmioty, o których mowa w ust. 2, mając na uwadze ustalenia dokumentów, o których mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie o postępach we wdrażaniu działań, o których mowa w ust. 1.

5. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4, przekazuje się co 6 lat.

Rozdział 2

System informacyjny gospodarowania wodami

Art. 329. 1. System informacyjny gospodarowania wodami jest prowadzony w systemie teleinformatycznym.

2. W systemie informacyjnym gospodarowania wodami gromadzi się informacje w zakresie gospodarowania wodami, w szczególności informacje na temat:

1) sieci hydrograficznej;
2) hydrologicznych i meteorologicznych stacji pomiarowo-obserwacyjnych;
3) przebiegu granic obszarów zlewni, dorzeczy i regionów wodnych;

4) ilości i jakości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych, lokalizacji głównych zbiorników wód podziemnych oraz sieci obserwacyjno-badawczej wód podziemnych;
5) ilości i jakości zasobów wód powierzchniowych, w tym stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego wód powierzchniowych;
6) wielkości poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz wielkości zrzutów ścieków do wód lub do ziemi według wartości rzeczywistych i informacji ze zgód wodnoprawnych;
7) lokalizacji źródeł zanieczyszczeń punktowych i obszarowych wraz z ich charakterystyką, w tym lokalizacją punktów zrzutu ścieków z podaniem współrzędnych;
8) obwodów rybackich;
9) profili wody w kąpieliskach;
10) pozwoleń wodnoprawnych, ocen wodnoprawnych oraz pozwoleń zintegrowanych wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska w zakresie poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
11) ilości i rodzaju substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego określonych w pozwoleniach, o których mowa w pkt 10;
12) urządzeń wodnych;
13) obszarów chronionych stref ochronnych oraz obszarów ochronnych;
14) oceny obszarów chronionych, o której mowa w art. 349 ust. 14;
15) wyników badań i oceny, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1;
16) ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, o których mowa w art. 349 ust. 16 pkt 1;
17) ocen jakości wody w kąpielisku, o których mowa w art. 344 ust. 1;
18) spółek wodnych;
19) następujących dokumentów planistycznych:
    a) planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy,
    b) planów zarządzania ryzykiem powodziowym,
    c) planu przeciwdziałania skutkom suszy,
    d) wstępnej oceny ryzyka powodziowego,

e) map zagrożenia powodziowego,

f) map ryzyka powodziowego,

g) programu ochrony wód morskich;

20) urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów, o których mowa w art. 196 ust. 1.

3. W systemie informacyjnym gospodarowania wodami uwzględnia się także decyzje wydane na podstawie ustawy, w tym zgody wodnoprawne, oraz informację o pozwoleniu wodnoprawnym, które wygasło z mocy prawa, informację o zrzeczeniu się przez zakład pozwolenia wodnoprawnego, informację o zgłoszeniach, które stały się bezprzedmiotowe, decyzje o nałożeniu obowiązków usunięcia negatywnych skutków w środowisku wynikających z wykonywania zgody wodnoprawnej lub powstałych w wyniku działalności prowadzonej niezgodnie z warunkami wynikającymi ze zgody wodnoprawnej, obowiązkach zakładu niezbędnych do kształtowania zasobów wodnych po wygaśnięciu pozwolenia wodnoprawnego.

Art. 330. 1. System informacyjny gospodarowania wodami dla obszaru państwa, z uwzględnieniem podziału państwa na obszary dorzeczy i regiony wodne, prowadzą Wody Polskie.

2. Dla zbiorów danych objętych systemem informacyjnym gospodarowania wodami oraz dla związanych z nimi usług tworzy się metadane infrastruktury informacji przestrzennej opisujące te zbiory i usługi zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

3. Zbiory danych objęte systemem informacyjnym gospodarowania wodami prowadzi się, w tym aktualizuje, w sposób zapewniający interoperacyjność na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4. Organy realizujące zadania określone w ustawie mogą, w drodze porozumień, utrzymywać wspólne elementy infrastruktury technicznej przeznaczonej do przechowywania i udostępniania zbiorów danych objętych systemem informacyjnym gospodarowania wodami, mając na względzie minimalizację kosztów budowy i utrzymania tej infrastruktury oraz optymalizację dostępności do danych, ich bezpieczeństwa i jakości, a także zapewnienie ich autentyczności i integralności.

5. Wymiana informacji stanowiących zakres systemu informacyjnego gospodarowania wodami między podmiotami realizującymi zadania publiczne, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, odbywa się zgodnie z przepisami tej ustawy.

6. (uchylony)

7. (uchylony)

8. (uchylony)

Art. 331. 1. Źródłami danych dla systemu informacyjnego gospodarowania wodami są rejestry i zbiory danych prowadzone przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wody Polskie, a także:

1) w zakresie stacji wodowskazowych, stacji synoptycznych, stacji klimatologicznych oraz stacji opadowych – podstawowa sieć pomiarowo-obserwacyjna, o której mowa w art. 378 ust. 2;
2) w zakresie wyników oceny stanu ilościowego i chemicznego jednolitych części wód podziemnych – Inspekcja Ochrony Środowiska oraz państwowy monitoring środowiska;
3) w zakresie warunków hydrogeologicznych, oceny wielkości zasobów wód podziemnych, stanu chemicznego oraz ilościowego wód podziemnych – państwowa służba hydrogeologiczna oraz sieć obserwacyjno-badawcza wód podziemnych, o której mowa w art. 381 ust. 2;
4) w zakresie stanów wód i przepływów dla posterunków wodowskazowych – państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i pomiary i obserwacje hydrologiczne, o których mowa w art. 376 pkt 1;
5) w zakresie wyników pomiarów monitoringu wód – państwowy monitoring środowiska;
6) w zakresie profilu wody w kąpielisku – profil wody w kąpielisku;
7) w zakresie wyników badań i oceny wód powierzchniowych wykorzystywanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi – państwowy monitoring środowiska;
8) w zakresie ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi – organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej;

9) w zakresie wyników oceny stanu biologicznego i chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych – Inspekcja Ochrony Środowiska oraz państwowy monitoring środowiska;
10) w zakresie spółek wodnych – spółki wodne oraz właściwi starostowie;
11) w zakresie związków spółek wodnych – związki spółek wodnych oraz właściwi wojewodowie;
12) w zakresie pozwoleń zintegrowanych – organ ochrony środowiska w rozumieniu art. 3 pkt 15 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
13) w zakresie stref ochronnych, o których mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, oraz obszarów ochronnych, o których mowa w art. 141 ust. 1 – wojewodowie;
14) w zakresie ocen jakości wody w kąpielisku – organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
15) w zakresie urządzeń wodnych – właściciele tych urządzeń;
16) w zakresie nieruchomości – ewidencja gruntów i budynków.

2. Organy administracji publicznej i podmioty, o których mowa w ust. 1, mają obowiązek nieodpłatnego przekazywania danych wchodzących w zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami.

3. Właściciel urządzenia wodnego zgłasza posiadane urządzenie wodne Wodom Polskim w celu wpisania do systemu informacyjnego gospodarowania wodami w terminie 60 dni od dnia przystąpienia do użytkowania tego urządzenia.

4. Wpis urządzenia wodnego do systemu informacyjnego gospodarowania wodami obejmuje:
1) nazwę, siedzibę, adres właściciela i sposób korzystania z wód;
2) parametry urządzenia wodnego i jego stan techniczny;
3) lokalizację urządzenia wodnego, w tym nazwę lub numer obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędne;
4) dane dotyczące zgody wodnoprawnej określającej warunki korzystania z wód.

5. Wszelkie zmiany danych, o których mowa w ust. 4, właściciel urządzenia wodnego zgłasza do systemu informacyjnego gospodarowania wodami w terminie 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

6. Organizator kąpieliska jest obowiązany przekazać Wodom Polskim, w celu zarejestrowania w systemie informacyjnym gospodarowania wodami, aktualny profil wody w kąpielisku w terminie 30 dni od jego sporządzenia.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami;
2) organizację, sposób i standardy techniczne prowadzenia systemu informacyjnego gospodarowania wodami;
3) źródła danych dla systemu informacyjnego gospodarowania wodami oraz częstotliwość i standardy przekazywania danych do tego systemu.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się podstawowym znaczeniem systemu informacyjnego gospodarowania wodami dla prawidłowego zarządzania zasobami wodnymi i budowy infrastruktury informacji przestrzennej oraz zasadą interoperacyjności, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, a także potrzebą harmonizacji zbiorów danych tego systemu, w tym zbiorów danych przestrzennych i związanych z nimi usług, z innymi zbiorami danych tworzącymi infrastrukturę informacji przestrzennej.

Art. 332. 1. System informacyjny gospodarowania wodami jest udostępniany do wglądu nieodpłatnie.

2. Zbiory danych przestrzennych zawarte w systemie informacyjnym gospodarowania wodami są udostępniane w formie usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

3. Wody Polskie utrzymują Hydroportal jako węzeł krajowej infrastruktury informacji przestrzennej oraz centralny punkt dostępowy do usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, oraz innych informacji z zakresu gospodarowania wodami.

4. (uchylony)

5. Wyszukiwanie informacji, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 333. 1. Za przygotowanie i udostępnienie informacji w innej formie niż określona w art. 332 ust. 5 Wody Polskie pobierają opłatę, z zastrzeżeniem

art. 12 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej oraz art. 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

2. Maksymalna opłata nie może być wyższa niż 5000 zł za jedną czynność wskazaną w nocie księgowej.

3. Opłatę uiszcza się przed udostępnieniem informacji na rachunek bankowy Wód Polskich.

4. W przypadku nieuiszczenia opłaty Wody Polskie odmawiają udostępnienia tych informacji.

5. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi przychód Wód Polskich.

6. Bezpłatny dostęp do danych z systemu informacyjnego gospodarowania wodami przysługuje:

1) organom administracji publicznej oraz instytutom badawczym – w celu realizacji zadań ustawowych;
2) szkołom, uczelniom oraz organizacjom pozarządowym – w celu edukacyjnym.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

1) zakres informacji z systemu informacyjnego gospodarowania wodami podlegających udostępnianiu na warunkach określonych w ust. 1;
2) sposób udostępniania i ponownego wykorzystania informacji zgromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami;
3) wysokość opłat za przygotowanie i udostępnianie informacji z systemu informacyjnego gospodarowania wodami podlegających udostępnianiu na warunkach określonych w ust. 1.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się zakresem czynności koniecznych do przygotowania informacji w żądanej formie, a także możliwościami technicznymi pozwalającymi na przygotowanie i udostępnianie danych.

Rozdział 3

Kontrola gospodarowania wodami

Art. 334. Kontrola gospodarowania wodami dotyczy:

1) korzystania z wód oraz ochrony zasobów wodnych;

2) przestrzegania warunków ustalonych w decyzjach wydanych na podstawie ustawy;
3) przestrzegania warunków ustalonych w pozwoleniach zintegrowanych;
4) wykonywania urządzeń wodnych;
5) utrzymywania wód oraz urządzeń wodnych;
6) przestrzegania nałożonych na właścicieli gruntów obowiązków oraz ograniczeń;
7) przestrzegania warunków obowiązujących w strefach ochronnych i obszarach ochronnych;
8) stanu jakości wody ujmowanej do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz wody w kąpieliskach i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
9) przestrzegania warunków obowiązujących na wałach przeciwpowodziowych oraz na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;
10) stanu zabezpieczenia przed powodzią oraz przebiegu usuwania skutków powodzi związanych z utrzymaniem wód oraz urządzeń wodnych;
11) ustawiania i utrzymywania stałych urządzeń pomiarowych na brzegach i w wodach;
12) wykonywania w pobliżu urządzeń wodnych robót lub czynności, które mogą zagrażać tym urządzeniom lub spowodować ich uszkodzenie;
13) usuwania szkód związanych z ruchem zakładu górniczego w zakresie gospodarki wodnej.

Art. 335. 1. Kontrolę gospodarowania wodami wykonują:
1) Wody Polskie – w zakresie określonym w art. 334 pkt 1–7 oraz 9–13,
2) dyrektorzy urzędów morskich – w zakresie określonym w art. 334 pkt 6 w odniesieniu do pasa technicznego

– zwani dalej „organami wykonującymi kontrolę”.

2. Kontrolę gospodarowania wodami w zakresie określonym w art. 334 pkt 1–7 oraz 9–13 w stosunku do Wód Polskich – wykonuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

3. Pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, Wód Polskich oraz urzędów morskich wykonują kontrolę gospodarowania wodami na podstawie upoważnień udzielonych odpowiednio przez organy wykonujące kontrolę.

4. Kontrolę gospodarowania wodami w zakresie określonym w art. 334 pkt 8 wykonuje Państwowa Inspekcja Sanitarna.

5. Kontrolę gospodarowania wodami w zakresie określonym w art. 334:

1) pkt 2 i 3 dotyczącą pobranych wód oraz ochrony wód przed zanieczyszczeniami,
2) pkt 6 dotyczącą stosowania programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu przez podmioty prowadzące produkcję rolną i działalność, o których mowa w art. 102 ust. 1

– wykonuje Inspekcja Ochrony Środowiska.

Art. 336. 1. Wykonujący kontrolę, o której mowa w art. 335 ust. 1, są uprawnieni do:

1) wstępu wraz z pracownikami pomocniczymi, rzeczoznawcami i niezbędnym wyposażeniem przez całą dobę na teren nieruchomości, na której znajdują się urządzenia wodne lub prowadzona jest działalność związana z korzystaniem z wód;
2) przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań lub wykonywania innych czynności kontrolnych w celu ustalenia, na terenie kontrolowanej nieruchomości, przestrzegania warunków wynikających z przepisów ustawy, a także stanu urządzeń wodnych;
3) utrwalania przebiegu i wyników oględzin za pomocą aparatury i środków technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku;
4) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;
5) żądania okazywania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli;
6) wykonywania niezbędnych dla celów kontroli odpisów lub wyciągów z dokumentów oraz zestawień i obliczeń sporządzanych na podstawie dokumentów, a w razie potrzeby żądania ich od podmiotu kontrolowanego;
7) sprawdzania tożsamości osób uczestniczących w kontroli;
8) oceny sposobu i poprawności wykonywania pomiarów dotyczących korzystania z wód przez zakład;
9) nakładania grzywien w drodze mandatu karnego.

2. Wykonujący kontrolę, o której mowa w art. 335 ust. 1, w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, korzystają z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444 i 1517).

3. Na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne wstęp na teren zamknięty następuje za zgodą i pod nadzorem zarządzającego tym terenem.

Art. 337. 1. Kontrolę, o której mowa w art. 335 ust. 1, przeprowadza się po okazaniu upoważnienia do jej przeprowadzenia, a jeżeli kontrolę wykonują pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej lub Wód Polskich, także legitymacji służbowej.

2. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 335 ust. 1, zawiera:

1) wskazanie podstawy prawnej przeprowadzenia kontroli;
2) oznaczenie organu wykonującego kontrolę;
3) imię i nazwisko, stanowisko służbowe wykonującego kontrolę, a jeżeli kontrolę wykonują pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wód Polskich, także numer legitymacji służbowej;
4) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
5) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli;
6) podpis osoby udzielającej upoważnienia, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
7) pouczenie kontrolowanego o jego prawach i obowiązkach;
8) datę i miejsce wystawienia upoważnienia.

3. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 335 ust. 1, w odniesieniu do przedsiębiorcy zawiera dodatkowo oznaczenie przedsiębiorcy objętego kontrolą.

4. W przypadku gdy:

1) podjęcie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia,
2) przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego

– pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wód Polskich są uprawnieni do jej przeprowadzania, po okazaniu legitymacji służbowej.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, kontrolowanemu należy niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia podjęcia kontroli, o której mowa w art. 335 ust. 1, doręczyć upoważnienie do przeprowadzenia tej kontroli.

6. Kontrolę, o której mowa w art. 335 ust. 1, można przeprowadzić bez udziału kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, w obecności innego pracownika kontrolowanego lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny.

7. Funkcjonariusz publiczny ma obowiązek uczestniczyć w kontroli, o której mowa w ust. 6.

8. W odniesieniu do kontroli przedsiębiorcy, przepisy ust. 6 i 7 stosuje się w przypadkach, o których mowa w ust. 4.

9. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, w odniesieniu do kontroli przedsiębiorcy, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 338. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, o której mowa w art. 337 ust. 1, mając na uwadze zapewnienie możliwości identyfikacji organu wykonującego kontrolę i wykonujących kontrolę.

Art. 339. Kontrolowany, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych oraz o zakwaterowaniu sił zbrojnych, jest obowiązany umożliwić przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 335 ust. 1, w szczególności dokonanie czynności, o których mowa w art. 336 ust. 1.

Art. 340. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli, o której mowa w art. 335 ust. 1, którego jeden egzemplarz doręcza się kontrolowanemu.

2. Protokół kontroli podpisują:

1) organy wykonujące kontrolę albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, albo ich upoważnieni pracownicy;
2) kontrolowany albo upoważniony przedstawiciel kontrolowanego, którzy mogą wnieść do protokołu kontroli umotywowane zastrzeżenia i uwagi.

3. W przypadku odmowy podpisania protokołu kontroli przez kontrolowanego albo jego upoważnionego przedstawiciela czyni się o tym wzmiankę w protokole kontroli, a odmawiający podpisu może w terminie 7 dni od dnia dokonania odmowy podpisania protokołu kontroli przedstawić swoje stanowisko na piśmie organowi wykonującemu kontrolę albo ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

4. Odmowa podpisania protokołu kontroli nie stanowi przeszkody do podjęcia środków prawnych przewidzianych w przepisach ustawy.

Art. 341. 1. Na podstawie ustaleń kontroli, o której mowa w art. 335 ust. 1, organ wykonujący kontrolę albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej mogą:

1) wydać kontrolowanemu zarządzenie pokontrolne;
2) wystąpić do właściwego organu z wnioskiem o wszczęcie postępowania administracyjnego przewidzianego przepisami ustawy;
3) wystąpić do właściwego organu o dopuszczenie do udziału w toczącym się postępowaniu na prawach strony;
4) nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w przepisach ustawy.

2. Kontrolowany, w terminie wyznaczonym w zarządzeniu pokontrolnym, jest obowiązany powiadomić organ wykonujący kontrolę albo ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej o realizacji zaleceń wskazanych w tym zarządzeniu.

3. Organ wykonujący kontrolę albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej mogą wystąpić z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego lub innego przewidzianego prawem postępowania wobec osób odpowiedzialnych za dopuszczenie do uchybień i powiadomienie, w określonym terminie, o wynikach tego postępowania i podjętych działaniach.

Art. 341a. Administratorem danych osobowych przetwarzanych w celu, o którym mowa w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125), jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej lub organ wykonujący kontrolę.

Art. 342. 1. Organy wykonujące kontrolę oraz minister właściwy do spraw gospodarki wodnej współdziałają w wykonywaniu czynności kontrolnych z innymi

organami kontroli, organami administracji publicznej, organami obrony cywilnej oraz organizacjami społecznymi.

2. Współdziałanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

1) rozpatrywanie wniosków o przeprowadzenie kontroli;
2) bezpłatne udzielanie informacji lub udostępnianie dokumentów lub danych niezbędnych do przeprowadzenia kontroli;
3) przekazywanie innym organom kontroli, właściwym organom administracji publicznej oraz organom obrony cywilnej informacji o wynikach przeprowadzonych kontroli oraz działaniach pokontrolnych;
4) wymianę informacji o wynikach kontroli;
5) współpracę ze Strażą Graniczną w wykonywaniu kontroli w strefie nadgranicznej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób współpracy ze Strażą Graniczną, o której mowa w ust. 2 pkt 5, mając na uwadze zakres współpracy oraz zakres wykonywanej kontroli.

Art. 343. 1. Właściwy organ Wód Polskich wzywa zakład do usunięcia w określonym terminie zaniedbań w zakresie gospodarki wodnej, w wyniku których może powstać stan zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, zwierząt lub środowisku albo prawnie chronionemu interesowi osób trzecich.

2. Jeżeli zaniedbania zakładu nie zostaną usunięte w określonym terminie i nadal utrzymuje się stan zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, zwierząt lub środowisku albo prawnie chronionemu interesowi osób trzecich, właściwy organ Wód Polskich wydaje decyzję o wstrzymaniu działalności zakładu lub jego części do czasu usunięcia zaniedbań.

3. Podjęcie wstrzymanej działalności może nastąpić za zgodą właściwego organu Wód Polskich, wyrażoną w drodze decyzji, po stwierdzeniu, że usunięto zaniedbania, o których mowa w ust. 1.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się, jeżeli zaniedbania, o których mowa w ust. 1, dotyczą wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

5. Działania, o których mowa w ust. 1–3, w odniesieniu do Wód Polskich wykonuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

6. Jeżeli w toku kontroli zostanie ustalone, że zakład działa bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zakazać korzystania z wód. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 344. 1. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w ramach kontroli urzędowej, dokonują:

1) oceny jakości wody w kąpielisku pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1:
   a) bieżącej,
   b) sezonowej;
2) klasyfikacji jakości wody w kąpielisku pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, określając ją jako:
   a) niedostateczną,
   b) dostateczną,
   c) dobrą,
   d) doskonałą;
3) bieżącej oceny jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

2. Kontrola urzędowa obejmuje:

1) wyznaczenie punktów pobierania próbek wody z kąpieliska do badań;
2) pobieranie, transport i badanie próbek wody z kąpieliska metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3, przed sezonem kąpielowym oraz w przypadku zaistnienia sytuacji mogącej powodować pogorszenie jakości wody w kąpielisku;
3) ocenę prowadzonej kontroli wewnętrznej;
4) ocenę i klasyfikację jakości wody w kąpielisku.

3. Kontrola, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest wykonywana, gdy zaistniała sytuacja mogąca powodować pogorszenie jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli. Kontrola ta obejmuje wyłącznie wyznaczenie punktów pobierania próbek wody z miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli do badań oraz pobieranie, transport i badanie próbek wody z tego miejsca metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3.

4. Organizator kąpieliska jest obowiązany do prowadzenia kontroli wewnętrznej.

5. W ramach prowadzonej kontroli wewnętrznej organizator kąpieliska:

1) ustala do dnia 1 czerwca w porozumieniu z właściwym państwowym powiatowym lub państwowym granicznym inspektorem sanitarnym harmonogram pobrania próbek wody z kąpieliska w sezonie kąpielowym, zwany dalej „harmonogramem pobrania próbek”;
2) systematycznie wizualnie nadzoruje wodę w kąpielisku i wodę zasilającą kąpielisko pod kątem występowania zanieczyszczeń niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się osób;
3) pobiera próbki wody w kąpielisku w punktach ustalonych z właściwym państwowym powiatowym lub państwowym granicznym inspektorem sanitarnym;
4) pobiera dodatkowe próbki wody w kąpielisku w terminie 7 dni po ustaniu krótkotrwałego zanieczyszczenia;
5) wykonuje badania wody z kąpieliska w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 2 i metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3;
6) dokumentuje i przekazuje państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badania wody w przypadku:
   a) przekroczenia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w dniu pozyskania wyniku badania,
   b) spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania;
7) informuje właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego o wystąpieniu zmian, które mogą mieć wpływ na pogorszenie jakości wody w kąpielisku, oraz o każdym zawieszeniu harmonogramu pobrania próbek w ramach kontroli wewnętrznej i jego przyczynach;
8) informuje kąpiące się osoby o jakości wody w kąpielisku i zaleceniach organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

6. Organizator kąpieliska nieodpłatnie przekazuje Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu profil wody w kąpielisku w formie papierowej lub elektronicznej za pośrednictwem internetowego serwisu kąpieliskowego, o którym mowa w art. 347 ust. 3, przed otwarciem sezonu kąpielowego.

Art. 345. 1. Harmonogram pobrania próbek uwzględnia terminy pobierania i analizy jednej próbki pobranej nie wcześniej niż 10 dni przed otwarciem sezonu kąpielowego oraz nie mniej niż trzech próbek w sezonie kąpielowym, w okresie funkcjonowania kąpieliska, tak aby przerwa między badaniami nie przekraczała miesiąca.

2. W odniesieniu do kąpieliska, w którym sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni, harmonogram pobrania próbek uwzględnia terminy pobierania i analizy jednej próbki pobranej nie wcześniej niż 10 dni przed otwarciem sezonu kąpielowego oraz nie mniej niż dwóch próbek w sezonie kąpielowym, w okresie funkcjonowania kąpieliska, tak aby przerwa między badaniami nie przekraczała miesiąca.

3. Stosowanie harmonogramu pobrania próbek może zostać zawieszone w przypadku wystąpienia sytuacji wyjątkowej będącej zdarzeniem mającym niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku o prawdopodobieństwie występowania mniejszym niż raz na 4 lata. W terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia ustania sytuacji wyjątkowej, należy powrócić do stosowania obowiązującego harmonogramu pobrania próbek i uzupełnić brakujące próbki nowymi.

4. W przypadku zawieszenia stosowania harmonogramu pobrania próbek właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny sporządza sprawozdanie, przedstawiając przyczyny zawieszenia, i przekazuje je Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu celem przekazania wraz ze sprawozdaniem rocznym Komisji Europejskiej.

Art. 346. 1. W przypadku stwierdzenia w wyniku przeprowadzonej kontroli wewnętrznej lub urzędowej, że woda w kąpielisku nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w szczególności wystąpienia krótkotrwałego zanieczyszczenia lub nadmiernego zakwitu sinic, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny zobowiązuje organizatora kąpieliska, w drodze decyzji, do ustalenia przyczyny zanieczyszczenia i podjęcia działań dla ochrony zdrowia ludzkiego i poprawy jakości wody.

2. W przypadku określonym w ust. 1 państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny:

1) niezwłocznie podejmuje działania mające na celu ochronę zdrowia ludzkiego i w razie konieczności wprowadza zakaz kąpieli w danym sezonie kąpielowym albo tymczasowy zakaz kąpieli;
2) w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, zawiadamia organizatora kąpieliska i właściwego miejscowo wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w celu niezwłocznego rozpowszechnienia informacji o wprowadzonym zakazie za pomocą środków masowego przekazu.

3. Organizator kąpieliska i właściwy miejscowo wójt, burmistrz lub prezydent miasta w dniu otrzymania decyzji, o której mowa w ust. 1, rozpowszechnia informację o wprowadzonym zakazie kąpieli za pomocą środków masowego przekazu.

4. Organizator kąpieliska w dniu otrzymania decyzji, o której mowa w ust. 1, zamieszcza informację o wprowadzonym zakazie kąpieli w miejscu oznakowania kąpieliska określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 49 pkt 3.

5. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny wprowadza, w drodze decyzji, stały zakaz kąpieli, w przypadku gdy jakość wody w kąpielisku została zaklasyfikowana jako niedostateczna w 5 kolejnych sezonach kąpielowych.

6. W przypadku kąpielisk zlokalizowanych w częściach wód przekraczających granicę państwa lub zlokalizowanych przy tej granicy właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny niezwłocznie, nie później niż w terminie 1 dnia od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 i 5, informuje wojewodę o działaniach podjętych zgodnie z ust. 2 pkt 1 oraz art. 47 ust. 2.

7. Wojewoda niezwłocznie, nie później niż w terminie 2 dni od dnia uzyskania informacji, o której mowa w ust. 6, zawiadamia odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 1–7, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz organizator kąpieliska przekazują społeczeństwu informacje dotyczące jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.

Art. 347. 1. Państwowa Inspekcja Sanitarna gromadzi, weryfikuje, analizuje i ocenia dane uzyskane w wyniku kontroli jakości wody w kąpielisku.

2. Główny Inspektor Sanitarny sporządza po sezonie kąpielowym sprawozdanie o jakości wody w kąpieliskach i przekazuje je corocznie do dnia 31 grudnia Komisji Europejskiej wraz z informacją o podjętych środkach zarządzania oraz przypadkach i przyczynach zawieszenia stosowania harmonogramu pobrania próbek w ramach kontroli wewnętrznej.

3. Państwowa Inspekcja Sanitarna prowadzi i aktualizuje internetowy serwis kąpieliskowy zawierający informacje dotyczące kąpielisk, w szczególności:

1) wykaz kąpielisk;
2) klasyfikację wody w każdym kąpielisku na przestrzeni ostatnich 3 lat oraz profil wody w kąpielisku, a także wyniki kontroli przeprowadzonej na podstawie art. 344 ust. 1 i 4;
3) bieżącą ocenę jakości wody w kąpielisku;
4) informację o zakazie kąpieli wraz ze wskazaniem przyczyn wprowadzenia zakazu kąpieli oraz informację o innych zaleceniach dotyczących jakości wody w kąpielisku;
5) ogólny opis wody w kąpielisku sporządzony w oparciu o profil wody w kąpielisku, przedstawiony w języku nietechnicznym;
6) informacje o:
   a) możliwości występowania krótkotrwałych zanieczyszczeń,
   b) liczbie dni, w których kąpiel była zakazana w czasie poprzedniego sezonu kąpielowego z uwagi na krótkotrwałe zanieczyszczenie,
   c) ostrzeżeniu o każdym występującym lub przewidywanym krótkotrwałym zanieczyszczeniu

   – w przypadku wód w kąpieliskach, w których można spodziewać się wystąpienia takich zanieczyszczeń;
7) dane o rodzaju oraz spodziewanym czasie trwania sytuacji wyjątkowej, której występowania nie przewiduje się przeciętnie częściej niż raz na 4 lata.

4. Organizator kąpieliska wprowadza do internetowego serwisu kąpieliskowego dane o temperaturze wody, temperaturze powietrza i sile wiatru.

Art. 348. 1. Badanie pobranych próbek wody w kąpieliskach i miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli mogą wykonywać:

1) laboratoria Państwowej Inspekcji Sanitarnej lub
2) laboratoria o udokumentowanym systemie jakości prowadzonych badań wody, zatwierdzonym przez Państwową Inspekcję Sanitarną.

2. Udokumentowany system jakości prowadzonych badań wody powinien być zgodny z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC-17025.

3. Zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest dokonywane każdego roku przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego na podstawie:
1) zaświadczenia potwierdzającego przeszkolenie przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej osób pobierających próbki wody do badań albo certyfikatu laboratorium w zakresie pobierania próbek wody;
2) wykazu badań prowadzonych przez laboratorium oraz dokumentacji potwierdzającej poprawność badań, o których mowa w ust. 4;
3) zestawienia wyników i oceny badań biegłości, wykonanych nie później niż 2 lata od dnia wystąpienia o zatwierdzenie.

4. Określa się dwustopniowy system zapewnienia jakości badań obejmujący:
1) wewnętrzną kontrolę jakości wyników badań;
2) zewnętrzną kontrolę jakości wyników badań realizowaną przez udział w badaniach biegłości.

5. W przypadku zmiany normy PN-EN ISO/IEC-17025 zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest wykonywane zgodnie z wydaniem normy obowiązującym w momencie wykonania badań biegłości.

6. Organizator badań biegłości powinien postępować zgodnie z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC 17043.

7. Właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny może dokonać kontroli laboratorium przed zatwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w zakresie zgodności systemu jakości prowadzonych badań z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC-17025.

Rozdział 4

Monitoring wód

Art. 349. 1. Monitoring wód ma na celu pozyskanie informacji:

1) o stanie wód powierzchniowych i stanie wód podziemnych oraz o stanie wód obszarów chronionych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągania celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
2) o stanie środowiska wód morskich na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągania celów środowiskowych dla wód morskich, a także bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich.

2. Badania i oceny stanu wód powierzchniowych, stanu wód podziemnych, stanu środowiska wód morskich oraz stanu wód obszarów chronionych dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania wód powierzchniowych w zakresie elementów biologicznych, fizykochemicznych oraz chemicznych, w tym substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 w matrycy będącej wodą.

4. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna wykonuje badania wód powierzchniowych w zakresie elementów hydrologicznych i morfologicznych i przekazuje wyniki tych badań ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej, Wodom Polskim, właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwym organom ochrony przyrody, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także wszystkim podmiotom wykonującym na zamówienie tych organów i podmiotów prace na potrzeby opracowania oceny stopnia osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oceny stanu wód powierzchniowych, oceny stanu wód podziemnych oraz oceny stanu wód obszarów chronionych.

5. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi obserwacje elementów hydromorfologicznych na potrzeby oceny stanu ekologicznego i potencjału ekologicznego.

6. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania osadów dennych rzek i jezior na potrzeby klasyfikacji stanu chemicznego wód powierzchniowych.

7. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania bioakumulacji substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, na potrzeby klasyfikacji stanu chemicznego wód

powierzchniowych, oraz badania stanu ichtiofauny na potrzeby klasyfikacji stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego, a dodatkowo, jeżeli jest to uzasadnione specyfiką badań, wykonuje badania i obserwacje, o których mowa w ust. 3, 5 i 6.

8. Państwowa służba hydrogeologiczna wykonuje badania i ocenia stan wód podziemnych w zakresie elementów fizykochemicznych i ilościowych.

9. W uzasadnionych przypadkach właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje uzupełniające badania wód podziemnych w zakresie elementów fizykochemicznych.

10. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska na podstawie wyników badań i obserwacji, o których mowa w ust. 3 i 5–7, oraz z wykorzystaniem wyników badań, o których mowa w ust. 4, dokonuje oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych dla obszaru województwa, z uwzględnieniem wód przejściowych i wód przybrzeżnych.

11. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska dokonuje oceny stanu wód na obszarach dorzeczy:

1) na podstawie wyników badań i obserwacji, o których mowa w ust. 3 i 5–7;
2) z wykorzystaniem wyników badań, o których mowa w ust. 4;
3) na podstawie oceny, o której mowa w ust. 10;
4) na podstawie wyników oceny, o której mowa w ust. 8;
5) z wykorzystaniem wyników badań, o których mowa w ust. 9.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwy organ ochrony przyrody, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, i Główny Inspektor Sanitarny ustalają, w drodze porozumienia, rodzaj, zakres i sposób nieodpłatnego przekazywania informacji niezbędnych dla działań związanych z monitoringiem i oceną stanu wód oraz gospodarowaniem wodami.

13. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi monitoring wód, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, współpracując z organami administracji morskiej oraz organami administracji rybołówstwa morskiego.

14. Sprawujący nadzór nad obszarami przeznaczonymi do ochrony siedlisk lub gatunków, ustanowionymi w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie, sporządza ocenę tych obszarów na podstawie badań własnych

przedmiotów ochrony zależnych od stanu wód oraz wyników monitoringu, o którym mowa w ust. 2.

15. Właściciele ujęć wód powierzchniowych zlokalizowanych na jednolitych częściach wód powierzchniowych przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi prowadzą badania i ocenę, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, i przekazują nieodpłatnie wyniki tych badań i ocenę Wodom Polskim, właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska oraz Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

16. Wody Polskie dokonują oceny stopnia osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, z uwzględnieniem ocen, o których mowa w ust. 11 i 14, a także wyników badań i oceny, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, oraz:

1) ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków;
2) oceny jakości wody w kąpielisku, o której mowa w art. 344 ust. 1 pkt 1, pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

17. Oceny, o których mowa w ust. 15 i 16, oraz badania i ocena, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, stanowią wypełnienie dodatkowych wymagań ustanowionych dla spełnienia celów środowiskowych dla obszarów chronionych, o których mowa w art. 16 pkt 32 lit. a–d.

Art. 350. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym:

1) dla wód powierzchniowych:
   a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia,
   b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania,
   c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania,
   d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach

wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych,

e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu,

f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań,

g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej,

h) zakres i częstotliwość prowadzonych badań na potrzeby oceny wypełnienia dodatkowych wymagań ustanowionych dla spełnienia celów środowiskowych dla obszarów chronionych, o których mowa w art. 16 pkt 32 lit. c–e;

2) dla wód podziemnych:

a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia,

b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania,

c) kryteria wyznaczania punktów pomiarowo-kontrolnych,

d) zakres i częstotliwość monitoringu,

e) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości monitoringu.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się wynikami wyznaczania jednolitych części wód, ustaleniami zawartymi w dokumentacji, o której mowa w art. 317 ust. 1 i 2, oraz przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 351. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska opracowuje program monitoringu wód morskich zawierający wykaz stanowisk badań monitoringowych z przyporządkowaniem im zakresu i częstotliwości prowadzenia pomiarów i badań oraz metodyk referencyjnych lub warunków zapewnienia jakości

pomiarów i badań dla poszczególnych wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1.

2. Przy opracowywaniu programu monitoringu wód morskich bierze się pod uwagę potrzebę:

1) uwzględnienia ustaleń zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich;
2) prowadzenia monitoringu wód morskich w sposób skoordynowany i spójny w regionie Morza Bałtyckiego;
3) dostarczenia informacji pozwalających na bieżącą ocenę stanu środowiska wód morskich oraz na określenie działań pozostających do podjęcia i postępów działań już podjętych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich oraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
4) dostarczenia informacji umożliwiających identyfikację odpowiednich wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, dla celów środowiskowych dla wód morskich;
5) dostarczenia informacji umożliwiających ocenę skuteczności działań określonych w programie ochrony wód morskich;
6) zapewnienia identyfikacji przyczyny zmian stanu środowiska wód morskich oraz podjęcia możliwych działań korygujących, mających na celu przywrócenie dobrego stanu środowiska wód morskich, w przypadku stwierdzenia odstępstw od dobrego stanu środowiska wód morskich;
7) dostarczenia informacji o substancjach szczególnie szkodliwych występujących w gatunkach przeznaczonych do spożycia przez ludzi z obszarów połowów komercyjnych;
8) uwzględnienia badań zapewniających uzyskanie informacji, czy działania korygujące, o których mowa w pkt 6, przyniosą oczekiwane zmiany stanu środowiska wód morskich i nie będą miały niepożądanych skutków ubocznych;
9) zapewnienia porównywalności i możliwości wykonywania zbiorczych ocen stanu środowiska wód morskich w regionie Morza Bałtyckiego;
10) opracowywania specyfikacji technicznych i ujednoliconych metod monitorowania stanu środowiska wód morskich w sposób zapewniający

porównywalność informacji o stanie środowiska wód morskich na poziomie Unii Europejskiej;

11) zapewnienia, w zakresie, w jakim jest to możliwe, zgodności programu monitoringu wód morskich z programami opracowywanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego oraz państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego, w tym przy wykorzystaniu najbardziej odpowiednich dla regionu Morza Bałtyckiego wytycznych dotyczących monitorowania stanu środowiska wód morskich;

12) uwzględnienia oceny zmian cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1, a także, w razie konieczności, nowych i przyszłych zagrożeń ekosystemów morskich;

13) uwzględnienia właściwości fizycznych, chemicznych, hydromorfologicznych i biologicznych wód morskich, typów siedlisk oraz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, w tym ich naturalnej zmienności, jak również potrzebę przeprowadzenia oceny postępów w realizacji celów środowiskowych dla wód morskich z zastosowaniem wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz ich granicznych i docelowych punktów odniesienia – o ile zostały ustalone;

14) uwzględnienia oceny stanu środowiska i programów monitoringu realizowanych na podstawie przepisów odrębnych, w tym monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, o którym mowa w art. 112 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;

15) uwzględnienia właściwości i oddziaływań o charakterze transgranicznym na stan środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu programu monitoringu wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt programu monitoringu wód morskich.

4. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu programu monitoringu wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, o której mowa w ust. 3, zainteresowani mogą składać do właściwego organu Inspekcji Ochrony

Środowiska uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

5. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę informację o sposobie i zakresie uwzględnienia uwag do projektu programu monitoringu wód morskich.

6. Po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 3–5 właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje program monitoringu wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej program monitoringu wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, wyrażonej w drodze uchwały. Program monitoringu wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

8. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci program monitoringu wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony program monitoringu wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej.

9. Do poprawionego programu monitoringu wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1, 2, 7, 8 i 11.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci program monitoringu wód morskich w całości, opracowuje się nowy program monitoringu wód morskich zgodnie z ust. 1–8 i 11.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza program monitoringu wód morskich i jego aktualizacje.

12. Program monitoringu wód morskich jest wdrażany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia jego przedłożenia Komisja Europejska nie odrzuci programu monitoringu wód morskich w całości albo w części.

13. Program monitoringu wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o przyjęciu programu monitoringu wód

morskich i jego aktualizacjach, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, wyrażonej w drodze uchwały.

15. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia zatwierdzenia programu monitoringu wód morskich lub dokonania jego aktualizacji.

16. Przepisy ust. 1–11 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu monitoringu wód morskich.

Art. 352. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia Komisji Europejskiej dane i informacje wykorzystane do opracowania programu monitoringu wód morskich oraz uzyskane przy jego opracowaniu zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

2. Nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia udostępnienia Komisji Europejskiej danych i informacji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia te dane i informacje również Europejskiej Agencji Środowiska, o której mowa w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do danych i informacji wykorzystanych do aktualizacji programu monitoringu wód morskich oraz uzyskanych przy jego aktualizacji.

DZIAŁ VIII

Władza wodna

Rozdział 1

Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej

Art. 353. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej jest naczelnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach gospodarowania wodami.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej składa Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej co 2 lata, nie później niż do dnia 31 sierpnia, informację o gospodarowaniu wodami dotyczącą:

1) stanu zasobów wodnych państwa i stanu ich wykorzystywania;
2) realizacji planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;

3) współpracy międzynarodowej na wodach granicznych oraz wykonywania umów w tym zakresie;
4) realizacji zadań w zakresie utrzymywania wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną;
5) prowadzonych inwestycji;
6) realizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz planu przeciwdziałania skutkom suszy;
7) stanu ochrony ludności i mienia przed powodzią oraz suszą.

Art. 354. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kształtuje kierunki polityki wodnej państwa, uwzględniając kierunki rozwoju żeglugi śródlądowej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej koordynuje realizację zadań publicznych w gospodarce wodnej, w szczególności:
1) wydaje Prezesowi Wód Polskich wytyczne i polecenia dotyczące sposobu realizacji zadań oraz żąda przekazania informacji w tym zakresie, wskazując termin ich przekazania, nie dłuższy niż 3 miesiące i nie krótszy niż 14 dni od dnia przekazania żądania;
2) akceptuje przygotowane przez Prezesa Wód Polskich propozycje dotyczące sposobu realizacji zadań w zakresie inwestycji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wykonuje obowiązki informacyjne i sprawozdawcze wobec Komisji Europejskiej w zakresie określonym w przepisach ustawy.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wykonuje obowiązki wynikające z umów międzynarodowych dotyczących gospodarki wodnej, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

Art. 355. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w celu zapewnienia sprawnej realizacji zadań, może tworzyć delegatury urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

2. Delegatury, o których mowa w ust. 1, mogą być tworzone w szczególności do prowadzenia spraw dotyczących zgód wodnoprawnych w przypadkach, w których wnioskodawcą są Wody Polskie, oraz wykonywania kontroli gospodarowania wodami wykonywanej w stosunku do Wód Polskich.

Art. 356. 1. Z zastrzeżeniem art. 263 ust. 5, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej nadzoruje Wody Polskie.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, polega w szczególności na:

1) dokonaniu oceny okresowej Prezesa Wód Polskich;
2) dokonywaniu rocznej oceny działalności Wód Polskich;
3) zatwierdzaniu planu finansowego oraz rocznych planów działalności;
4) zatwierdzaniu programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej i ich zmian;
5) zatwierdzaniu sprawozdań z działalności za rok poprzedni;
6) zatwierdzaniu planów kontroli:
   a) w jednostkach organizacyjnych Wód Polskich,
   b) gospodarowania wodami wykonywanej przez Wody Polskie;
7) polecaniu przeprowadzenia kontroli nieujętych w planie kontroli.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przeprowadza kontrolę w Wodach Polskich na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli w administracji rządowej.

Art. 357. Organy administracji żeglugi śródlądowej pełnią funkcje inwestora w zakresie budowy, przebudowy lub modernizacji śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

Art. 358. 1. Rocznej oceny działalności Wód Polskich, zwanej dalej „roczną oceną”, dokonuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy roczna ocena.

2. Rocznej oceny dokonuje się na podstawie:

1) analizy sprawozdania z działalności, o którym mowa w art. 240 ust. 14, oraz rocznego sprawozdania finansowego, o którym mowa w art. 252 ust. 13;
2) wyników bieżącego monitoringu realizacji zadań;
3) wyników kontroli resortowej oraz zewnętrznych organów kontroli;
4) okresowej oceny przyjmowania i załatwiania skarg.

3. Roczna ocena ma na celu w szczególności przekazanie informacji na temat skuteczności i jakości wykonywanych zadań oraz wskazanie oczekiwań dotyczących funkcjonowania Wód Polskich.

4. Roczna ocena może być pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami albo negatywna.

5. Rocznej oceny dokonuje się na piśmie.

6. Roczna ocena wymaga uzasadnienia.

7. Roczną ocenę przekazuje się Prezesowi Wód Polskich.

8. Prezes Wód Polskich może wnieść zastrzeżenia do rocznej oceny w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

9. W przypadku uznania za zasadne zastrzeżeń Prezesa Wód Polskich do rocznej oceny, roczna ocena ulega zmianie.

Art. 359. 1. Oceny okresowej Prezesa Wód Polskich, zwanej dalej „oceną okresową”, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje w terminie do dnia 30 września roku następującego po roku, którego dotyczy ocena okresowa.

2. Ocena okresowa ma na celu w szczególności przekazanie Prezesowi Wód Polskich informacji na temat skuteczności, jakości i celowości podejmowanych przez niego działań, oczekiwań dotyczących efektów i jakości pracy oraz preferowanych kierunków rozwoju.

3. Ocena okresowa jest dokonywana w szczególności w oparciu o informacje zawarte w rocznej ocenie.

4. Oceny okresowej dokonuje się na piśmie.

5. Ocena okresowa może być pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami albo negatywna.

6. Ocena okresowa wymaga uzasadnienia.

7. Ocenę okresową przekazuje się Prezesowi Wód Polskich w celu zajęcia przez niego stanowiska.

8. Prezes Wód Polskich może przedstawić na piśmie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej swoje stanowisko, w tym zastrzeżenia do oceny okresowej, w terminie miesiąca od dnia jej otrzymania.

9. W przypadku uznania przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej za zasadne zastrzeżeń Prezesa Wód Polskich do oceny okresowej ocena okresowa ulega zmianie.

10. W przypadku przyznania Prezesowi Wód Polskich negatywnej oceny okresowej minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Prezesa Wód Polskich.

Art. 360. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sprawuje nadzór nad działalnością:

1) państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej;
2) państwowej służby hydrogeologicznej;
3) państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

Art. 361. Nadzór, o którym mowa w art. 360, polega w szczególności na:

1) zatwierdzaniu rocznych sprawozdań z realizacji przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących zadań określonych w przepisach ustawy;
2) kontroli efektywności i celowości wydatkowania środków publicznych, w tym wykorzystania środków przekazanych przez Wody Polskie, na realizację zadań przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

Art. 362. Państwowa Rada Gospodarki Wodnej, zwana dalej „Państwową Radą”, jest organem opiniodawczo-doradczym ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

Art. 363. 1. Do zakresu działania Państwowej Rady należy opracowywanie dla ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej opinii, propozycji i wniosków w sprawach gospodarowania wodami, ochrony przed powodzią i skutkami suszy, w szczególności:

1) przedstawianie propozycji oraz wniosków dotyczących poprawy stanu zasobów wodnych oraz ochrony przed powodzią i skutkami suszy;
2) opiniowanie projektów dokumentów planistycznych, o których mowa w art. 315 pkt 1–3, 6, 7 oraz 11 i 12;
3) opiniowanie projektów programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej, o których mowa w art. 240 ust. 9;
4) opiniowanie projektów aktów normatywnych regulujących sprawy gospodarki wodnej;

5) wyrażanie opinii w sprawach zleconych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

2. W skład Państwowej Rady wchodzą:

1) Przewodniczący Państwowej Rady;
2) dwóch Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady;
3) Sekretarz Państwowej Rady;
4) członkowie Państwowej Rady w liczbie 30.

3. Przewodniczący Państwowej Rady, Zastępcy Przewodniczącego Państwowej Rady oraz członkowie Państwowej Rady są powoływani przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej spośród kandydatów zgłaszanych przez ogólnopolskie organizacje zrzeszające jednostki samorządu terytorialnego, podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85, 374, 695, 875 i 1086 oraz z 2021 r. poz. 159), organizacje społeczne, gospodarcze oraz ekologiczne, związane z gospodarką wodną.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może odwołać Przewodniczącego Państwowej Rady, Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady lub członka Państwowej Rady przed upływem jej kadencji na wniosek jednostki samorządu terytorialnego, podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, lub organizacji, która zgłosiła jego kandydaturę.

5. W miejsce odwołanego Przewodniczącego Państwowej Rady, Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady lub członka Państwowej Rady minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powołuje nowego Przewodniczącego Państwowej Rady, Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady lub członka Państwowej Rady. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powołuje Sekretarza Państwowej Rady spośród osób zatrudnionych w urzędzie zapewniającym jego obsługę. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Sekretarza Państwowej Rady.

7. Ta sama osoba może pełnić funkcję Przewodniczącego Państwowej Rady nie dłużej niż przez dwie kadencje.

8. Kadencja Państwowej Rady trwa 4 lata.

9. Przewodniczący Państwowej Rady kieruje pracami Państwowej Rady oraz reprezentuje Państwową Radę na zewnątrz.

Art. 364. 1. Wydatki związane z działalnością Państwowej Rady pokrywa się ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

2. Przewodniczącemu Państwowej Rady, Zastępcom Przewodniczącego Państwowej Rady, Sekretarzowi Państwowej Rady, członkom Państwowej Rady oraz zapraszanym na posiedzenie Państwowej Rady specjalistom, zamieszkałym poza miejscowością, w której odbywa się posiedzenie, i biorącym udział w posiedzeniu, przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży i noclegów na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

3. Obsługę biurową i administracyjno-techniczną Państwowej Rady zapewnia urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

Art. 365. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy sposób funkcjonowania Państwowej Rady, jej organizację, tryb pracy oraz częstotliwość zwoływania posiedzeń, kierując się potrzebą zapewnienia sprawnego jej działania.

Rozdział 2

Służby państwowe

Art. 366. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o „służbach państwowych”, rozumie się przez to państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących oraz państwową służbę hydrogeologiczną.

Art. 367. 1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna wykonuje zadania państwa w zakresie osłony hydrologicznej i meteorologicznej społeczeństwa, środowiska, dziedzictwa kulturowego, gospodarki i rozpoznawania zagrożeń niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze lub hydrosferze, a także na potrzeby rozpoznania i kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju.

2. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej roczne sprawozdanie z realizacji zadań

określonych w przepisach ustawy w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Art. 368. 1. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących wykonuje zadania państwa w zakresie nadzoru nad stanem technicznym i stanem bezpieczeństwa budowli piętrzących.

2. Kompetencje państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących nie naruszają kompetencji organów nadzoru budowlanego, określonych w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

3. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej roczne sprawozdanie z realizacji zadań określonych w przepisach ustawy w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Art. 369. 1. Państwowa służba hydrogeologiczna wykonuje zadania państwa na potrzeby rozpoznawania, bilansowania i ochrony wód podziemnych w celu racjonalnego wykorzystania tych wód przez społeczeństwo oraz gospodarkę.

2. Państwowa służba hydrogeologiczna przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej roczne sprawozdanie z realizacji zadań określonych w przepisach ustawy w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Art. 370. Państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących pełni Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy.

Art. 371. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy posiada i utrzymuje bazę danych historycznych i bieżących z zakresu stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących zaliczonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do XXVII kategorii, zgromadzoną w wyniku ujednoliconych metod określania stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa tych budowli, stanowiącą jednolite źródło informacji dla organów administracji rządowej.

Art. 372. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy posiada i utrzymuje bazę danych historycznych z zakresu meteorologii, hydrologii i oceanologii, zgromadzoną w wyniku ujednoliconych metod określanych

przez Światową Organizację Meteorologiczną, stanowiącą wyłączne źródło informacji hydrologicznych, meteorologicznych i oceanologicznych dla potrzeb rozpoznania i kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju, a także rozpoznania warunków meteorologicznych, klimatologicznych i oceanologicznych.

Art. 373. Państwową służbę hydrogeologiczną pełni Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy.

Art. 374. Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy posiada i utrzymuje bazę danych historycznych z zakresu hydrogeologii.

Art. 375. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy są państwowymi instytutami badawczymi w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1383).

Art. 376. Do zadań państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej należy:

1) wykonywanie pomiarów i obserwacji hydrologicznych oraz meteorologicznych;
2) wykonywanie badań elementów hydrologicznych i morfologicznych wód powierzchniowych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami, w szczególności sporządzania dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 317 ust. 1;
3) gromadzenie, przetwarzanie, archiwizowanie i udostępnianie informacji hydrologicznych oraz meteorologicznych;
4) wykonywanie bieżących analiz i ocen sytuacji hydrologicznej oraz meteorologicznej;
5) opracowywanie i przekazywanie prognoz meteorologicznych oraz hydrologicznych;
6) opracowywanie i przekazywanie organom administracji publicznej ostrzeżeń przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze;
7) realizowanie zadań wynikających z przynależności do organizacji międzynarodowych w zakresie dotyczącym meteorologii, hydrologii i oceanologii;
8) wykonywanie modelowania hydrologicznego i hydraulicznego w zakresie zagrożeń powodziowych oraz zjawiska suszy;

9) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrologii, meteorologii i oceanologii;
10) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie ograniczania skutków niebezpiecznych zjawisk zachodzących w atmosferze i hydrosferze;
11) przygotowywanie scenariuszy ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych.

Art. 377. 1. Do zadań państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących należy:

1) wykonywanie badań i pomiarów pozwalających na opracowanie oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa:
   a) budowli piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa, zaliczonych na podstawie przepisów w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie, wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane – do I lub II klasy,
   b) budowli piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa innych niż określone w lit. a, wskazanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, które z uwagi na zły stan techniczny zagrażają lub mogą zagrażać bezpieczeństwu;
2) opracowywanie ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, o których mowa w pkt 1;
3) prowadzenie bazy danych dotyczących budowli piętrzących zaliczonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do XXVII kategorii, zawierającej dane techniczne oraz informacje o lokalizacji, stanie prawnym, stanie technicznym i stanie bezpieczeństwa tych budowli;
4) opracowywanie, w oparciu o wykonane oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, raportu o stanie bezpieczeństwa tych budowli;
5) analiza i weryfikacja wytycznych w zakresie wykonywania badań, pomiarów i ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących w oparciu o aktualną wiedzę techniczną;
6) organizowanie szkoleń i seminariów dotyczących bezpieczeństwa budowli piętrzących.

2. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących przekazuje:

1) wyniki badań i pomiarów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących Wodom Polskim niezwłocznie po ich opracowaniu;
2) raport, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej, Wodom Polskim oraz Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego nie później niż do dnia 30 kwietnia każdego roku.

Art. 378. 1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna posiada i utrzymuje:

1) podstawową sieć i specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne;
2) system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
3) biura prognoz meteorologicznych, biura prognoz hydrologicznych i centra modelowania powodziowego i suszy;
4) inne komórki organizacyjne, które:
   a) organizują, nadzorują i eksploatują podstawową sieć i specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne oraz system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych,
   b) opracowują oceny oraz analizy charakterystyk hydrologicznych i meteorologicznych dla potrzeb projektowych,
   c) przygotowują dane i oceny dla potrzeb bilansowania zasobów wód powierzchniowych, rozpoznawania, kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju,
   d) prowadzą prace rozwojowe i metodyczne w zakresie określonym w pkt 1–3.

2. Podstawową sieć pomiarowo-obserwacyjną stanowią:

1) stacje hydrologiczno-meteorologiczne i stacje hydrologiczne;
2) podstawowe stacje i posterunki pomiarowe hydrologiczne i meteorologiczne:
   a) synoptyczne,
   b) klimatologiczne,
   c) opadowe,
   d) wodowskazowe;
3) stacje pomiarów aerologicznych;
4) stacje radarów meteorologicznych;

5) stacje lokalizacji wyładowań atmosferycznych;
6) stacje odbioru danych z satelitów meteorologicznych.

3. Specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne stanowią:
1) stacje badań specjalnych;
2) specjalne posterunki i sieci pomiarowe;
3) punkty pomiarowe dla Morza Bałtyckiego oraz strefy brzegowej;
4) lotniskowe stacje meteorologiczne.

4. Biura prognoz meteorologicznych oraz biura prognoz hydrologicznych:
1) opracowują i udostępniają krótkoterminowe oraz średnioterminowe, ogólne i specjalistyczne prognozy hydrologiczne i meteorologiczne;
2) udzielają informacji o aktualnych warunkach hydrologicznych i meteorologicznych;
3) opracowują i udostępniają ostrzeżenia przed żywiołowym działaniem sił przyrody oraz przed suszą;
4) prowadzą na bieżąco osłonę hydrologiczną i meteorologiczną społeczeństwa oraz gospodarki.

5. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna może wykorzystywać wyniki pomiarów meteorologicznych, hydrologicznych i oceanologicznych pochodzące z urządzeń i systemów pomiarowych będących własnością innych podmiotów, za ich zgodą.

Art. 379. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących posiada i utrzymuje:
1) specjalistyczny sprzęt niezbędny do prowadzenia badań i pomiarów stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących;
2) system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
3) komórki organizacyjne, które:
   a) wykonują badania i pomiary niezbędne do sporządzania ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących,
   b) opracowują oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących,
   c) opracowują raport o stanie bezpieczeństwa budowli piętrzących na podstawie analizy oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, o której mowa w art. 377 ust. 1 pkt 1,

d) prowadzą prace rozwojowe i metodyczne w zakresie oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących oraz w zakresie określonym w pkt 2 i w art. 377 ust. 1 pkt 1, 5 i 6.

Art. 380. Do zadań państwowej służby hydrogeologicznej należy:

1) wykonywanie pomiarów, obserwacji i badań hydrogeologicznych;
2) gromadzenie, przetwarzanie, archiwizowanie oraz udostępnianie zgromadzonych informacji dotyczących warunków hydrogeologicznych, wielkości zasobów, stanu chemicznego i ilościowego wód podziemnych;
3) prowadzenie i aktualizacja baz danych hydrogeologicznych, w szczególności:
   a) wykazu wielkości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych i zasobów eksploatacyjnych ujęć wód podziemnych,
   b) bazy danych o obiektach hydrogeologicznych,
   c) bazy danych mapy hydrogeologicznej kraju,
   d) bazy danych monitoringu wód podziemnych,
   e) bazy danych o poborze wód podziemnych,
   f) bazy danych jednolitych części wód podziemnych,
   g) bazy danych o obiektach związanych z działalnością człowieka oddziaływujących na stan wód podziemnych,
   h) bazy danych zasięgów powodzi wywołanych przez wody gruntowe;
4) wykonywanie bieżących analiz i ocen sytuacji hydrogeologicznej;
5) opracowywanie oraz przekazywanie prognoz zmian wielkości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych oraz stanu wód podziemnych, a także ich zagrożeń;
6) opracowywanie i przekazywanie organom administracji publicznej ostrzeżeń przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w strefach zasilania oraz poboru wód podziemnych;
7) udział w działaniach związanych z zapobieganiem skutkom nadzwyczajnych zagrożeń wywołanych w szczególności przez powodzie, o których mowa w pkt 3 lit. h, oraz susze, a także wyznaczanie zasięgów powodzi historycznych na podstawie danych geologicznych;
8) ocena wpływu i oddziaływań na stan chemiczny i ilościowy wód podziemnych;
9) wykonywanie badań hydrogeologicznych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami;

10) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrogeologii;
11) prowadzenie prac rozwojowych i metodycznych w zakresie zadań wymienionych w pkt 1–9.

Art. 381. 1. Państwowa służba hydrogeologiczna posiada i utrzymuje sieć obserwacyjno-badawczą wód podziemnych oraz zespoły do spraw ocen i prognoz hydrogeologicznych.

2. Sieć obserwacyjno-badawczą wód podziemnych stanowią:
1) stacje hydrogeologiczne;
2) punkty obserwacyjne zwierciadła wód podziemnych;
3) punkty badawcze jakości wód podziemnych;
4) piezometry;
5) obudowane źródła.

Art. 382. 1. Urządzenia pomiarowe służb państwowych podlegają ochronie na warunkach określonych w przepisach ustawy.

2. Zakazuje się:
1) przemieszczania urządzeń pomiarowych służb państwowych przez osoby nieupoważnione;
2) wykonywania w pobliżu urządzeń pomiarowych służb państwowych czynności powodujących ich zniszczenie, uszkodzenie, zakłócenie prawidłowego funkcjonowania lub zmianę warunków obserwacji.

3. Właściciel gruntu jest obowiązany udostępnić grunt na potrzeby budowy oraz ustanowienia strefy ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych.

4. W celu zapewnienia reprezentatywności dokonywanych pomiarów lub obserwacji mogą być ustanawiane strefy ochronne urządzeń pomiarowych służb państwowych stanowiące obszary, na których obowiązują zakazy, nakazy lub ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów oraz korzystania z wód.

5. Na obszarach stref ochronnych urządzeń pomiarowych służb państwowych może być zakazane wznoszenie obiektów budowlanych oraz wykonywanie robót lub czynności, które mogą spowodować czasowe lub trwałe zaburzenie reprezentatywności pomiarów i obserwacji, a w szczególności:
1) w odległości 30 m od urządzeń pomiarowych – wznoszenie wszelkich obiektów budowlanych, sadzenie drzew lub krzewów oraz sztuczne zraszanie upraw;

2) w odległości od 30 do 500 m od urządzeń pomiarowych – wznoszenie zwartej zabudowy piętrowej oraz sadzenie drzew w zwartych zespołach.

6. Na obszarach stref ochronnych urządzeń pomiarowych służb państwowych może być nakazane usunięcie drzew lub krzewów.

7. Strefę ochronną urządzeń pomiarowych służb państwowych ustanawia, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, rada powiatu na wniosek właściwej służby państwowej, określając zakazy, nakazy lub ograniczenia oraz obszary, na których obowiązują.

8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, zawiera propozycje granic strefy ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych wraz z planem sytuacyjnym oraz propozycje dotyczące zakazów lub nakazów w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód.

9. Za szkody poniesione w związku z udostępnieniem gruntu na potrzeby budowy urządzeń pomiarowych służb państwowych oraz w związku z wprowadzeniem w strefie ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych zakazów, nakazów lub ograniczeń w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód właścicielowi nieruchomości położonej w tej strefie przysługuje odszkodowanie od właściwej służby państwowej na zasadach określonych w art. 471.

Art. 383. 1. Osoby wykonujące badania, pomiary, obserwacje oraz prace kontrolne na potrzeby realizacji przez służby państwowe zadań, o których mowa w art. 376, art. 377 ust. 1 oraz art. 380, a także prace związane z wykonywaniem, obsługą lub utrzymaniem urządzeń pomiarowych służb państwowych, mają prawo do:

1) wstępu na grunt, do obiektów budowlanych, na wody powierzchniowe, dostępu do urządzeń wodnych zlokalizowanych na terenie nieruchomości oraz dokonywania niezbędnych czynności związanych z wykonywanymi pracami;
2) umieszczania na gruntach, obiektach budowlanych oraz w wodach powierzchniowych urządzeń pomiarowych służb państwowych;
3) usuwania drzew lub krzewów z obszaru strefy ochronnej oraz wykonywania niwelacji terenu.

2. Na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne prace, o których mowa w ust. 1, mogą być wykonywane tylko za zgodą zarządzającego tym terenem.

3. W granicach parku narodowego prace, o których mowa w ust. 1, mogą być wykonywane za zgodą dyrektora parku narodowego.

4. Właściciel nieruchomości jest obowiązany umożliwić wykonanie prac, o których mowa w ust. 1, przez osoby upoważnione przez służby państwowe.

5. Osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane posiadać legitymację służbową pozwalającą zidentyfikować pracownika państwowej służby oraz określającą przysługujące mu uprawnienia.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, o której mowa w ust. 5, kierując się koniecznością zapewnienia identyfikacji służby państwowej i osób wykonujących kontrolę.

Art. 384. 1. Wobec pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych w ramach państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej wprowadza się rozkład czasu pracy:

1) zmianowy – na stanowiskach, na których jest to konieczne ze względu na szczególne warunki pracy lub warunki atmosferyczne;
2) podstawowy – na pozostałych stanowiskach.

2. Stanowiska, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego.

3. Zmianowy rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, polega na wykonywaniu powierzonych im zadań nie dłużej niż przez 48 godzin, po których następuje co najmniej 48 godzin wolnych od pracy.

4. Podstawowy rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 2, polega na wykonywaniu powierzonych im zadań w dobowym wymiarze czasu pracy nieprzekraczającym 8 godzin w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.

5. Czas pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać przeciętnie 40 godzin tygodniowo w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 6 miesięcy.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego może ustalić indywidualny rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, w ramach normy czasu pracy, o której mowa w ust. 4.

Art. 385. 1. Służby państwowe są finansowane ze środków budżetu państwa.

2. Ze środków budżetu państwa w części dotyczącej gospodarki wodnej będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej finansuje się, w formie dotacji celowej, na zasadach określonych w art. 150 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych:

1) utrzymywanie bieżącej działalności służb państwowych;
2) utrzymywanie, odbudowę, rozbudowę, przebudowę i rozbiórkę podstawowej sieci pomiarowo-obserwacyjnej państwowej służby hydrologiczno--meteorologicznej oraz system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
3) utrzymywanie, odbudowę, rozbudowę, przebudowę i rozbiórkę hydrogeologicznych urządzeń pomiarowych państwowej służby hydrogeologicznej;
4) utrzymywanie i rozwój komórek metodycznych;
5) opracowywanie danych oraz informacji hydrologiczno-meteorologicznych i hydrogeologicznych;
6) opracowywanie i publikowanie ostrzeżeń, ogólnych prognoz oraz komunikatów hydrologicznych i meteorologicznych, biuletynów, a także roczników hydrologicznych, meteorologicznych i hydrogeologicznych;
7) wykonywanie modelowania hydrologiczno-hydraulicznego, szczególnie w zakresie zagrożeń powodziowych i zjawiska suszy;
8) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrologii, meteorologii i oceanologii;
9) współpracę z organami administracji publicznej w zakresie ograniczania skutków niebezpiecznych zjawisk zachodzących w atmosferze i hydrosferze;
10) wypłatę odszkodowań, o których mowa w art. 382 ust. 9.

3. Ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji właściwych dysponentów części budżetu państwa finansuje się:

1) osłonę hydrologiczno-meteorologiczną żeglugi morskiej, rybołówstwa i żeglugi śródlądowej;
2) osłonę hydrologiczno-meteorologiczną rolnictwa;
3) badania elementów hydrologicznych i morfologicznych wód powierzchniowych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami, w szczególności sporządzania dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 317 ust. 1;

4) badania wód podziemnych w zakresie elementów fizykochemicznych;
5) informacje przekazywane na potrzeby obronności państwa;
6) utrzymanie specjalnych sieci pomiarowo-obserwacyjnych.

4. Służby państwowe mogą być dofinansowywane ze środków publicznych innych niż środki, o których mowa w ust. 1 i 3, na zasadach dotyczących wykorzystania tych środków.

5. Podmioty, które dla potrzeb działalności gospodarczej lub dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 3, korzystają z informacji uzyskanych z:
1) podstawowej sieci pomiarowo-obserwacyjnej, systemu gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych oraz biur prognoz hydrologicznych i biur prognoz meteorologicznych państwowej służby hydrologiczno--meteorologicznej,
2) sieci obserwacyjno-badawczej wód podziemnych państwowej służby hydrogeologicznej

– ponoszą koszty utrzymywania, odbudowy, rozbudowy i przebudowy tych sieci, systemów i biur lub koszty wykonania tych badań, pomiarów i ocen, na zasadach uzgodnionych przez strony w umowie.

<6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do informacji stanowiących dane o wysokiej wartości, o których mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 1641).>

Dodany ust. 6 w art. 385 wejdzie w życie z dn. 8.12.2021 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 1641).

Art. 386. 1. Skarb Państwa jest właścicielem wszystkich informacji zbieranych i przetwarzanych przez służby państwowe.

2. W imieniu Skarbu Państwa informacjami, o których mowa w ust. 1, rozporządzają odpowiednio Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy.

3. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy przekazują nieodpłatnie w celu ponownego wykorzystywania informacje zbierane i przetwarzane odpowiednio przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną oraz państwową służbę hydrogeologiczną na zasadach określonych w przepisach *[ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego*

Zmiana w ust. 3 w art. 386 wejdzie w życie z dn. 8.12.2021 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 1641).

(Dz. U. z 2019 r. poz. 1446)] **<ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego>**.

Art. 387. 1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna publikują informacje zebrane i przetworzone w ostrzeżeniach, prognozach, komunikatach, biuletynach lub rocznikach.

2. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna nieodpłatnie przekazują ostrzeżenia, prognozy, komunikaty, biuletyny lub roczniki podmiotom określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia:

1) podmioty, którym państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna są obowiązane przekazywać ostrzeżenia, prognozy, komunikaty, biuletyny lub roczniki;
2) sposób i częstotliwość opracowywania oraz przekazywania ostrzeżeń, prognoz, komunikatów, biuletynów lub roczników;
3) sposoby uzyskiwania potwierdzenia przekazania ostrzeżeń;
4) charakterystykę stanu hydrologicznego, meteorologicznego oraz hydrogeologicznego.

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się względami bezpieczeństwa państwa, bezpieczeństwa ludzi i mienia oraz uwzględnia konieczność sprawnego przekazywania ostrzeżeń, prognoz, komunikatów i biuletynów w zależności od aktualnego lub prognozowanego stanu hydrologicznego, meteorologicznego lub hydrogeologicznego.

5. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy jest obowiązany udostępniać nieodpłatnie informacje o stanie atmosfery i hydrosfery organom władzy publicznej oraz właścicielom wód lub działającym w ich imieniu zarządcom, a także uczelniom, instytutom badawczym, Centrum Łukasiewicz, instytutom działającym w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz oraz jednostkom naukowym Polskiej Akademii Nauk.

6. Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy jest obowiązany udostępniać nieodpłatnie zebrane informacje o stanie zasobów wód

podziemnych organom władzy publicznej, a także uczelniom, instytutom badawczym, Centrum Łukasiewicz, instytutom działającym w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz oraz jednostkom naukowym Polskiej Akademii Nauk.

7. Informacje, o których mowa w ust. 5 i 6, udostępnia się:

1) organom władzy publicznej, właścicielom wód lub działającym w ich imieniu zarządcom na potrzeby wykonywania zadań ustawowych;
2) uczelniom, instytutom badawczym oraz jednostkom naukowym Polskiej Akademii Nauk na potrzeby badań naukowych i działalności dydaktycznej;
3) Centrum Łukasiewicz i instytutom działającym w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz na potrzeby badań naukowych.

8. Informacje, o których mowa w ust. 5 i 6, udostępnia się na wniosek.

DZIAŁ IX

Zgoda wodnoprawna

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 388. 1. Zgoda wodnoprawna jest udzielana przez:

1) wydanie pozwolenia wodnoprawnego;
2) przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego;
3) wydanie oceny wodnoprawnej;
4) wydanie decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4.

2. Wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 389 pkt 6–10 oraz art. 390 ust. 1 pkt 1, następuje przed uzyskaniem:

1) decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych – wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
2) decyzji o pozwoleniu na rozbiórkę obiektów jądrowych – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
3) decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1363);

4) decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1380, z 2020 r. poz. 471 i 2380 oraz z 2021 r. poz. 11);
5) (uchylony)
6) decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 933 oraz z 2020 r. poz. 471);
7) zezwolenia na budowę obiektu jądrowego oraz zezwolenia na budowę składowiska odpadów promieniotwórczych wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1792 oraz z 2020 r. poz. 284 i 322);
8) decyzji o zezwoleniu na założenie lotniska – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2020 r. poz. 1970).
9) (uchylony)

3. Wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 389 pkt 6–10 oraz w art. 390 ust. 1 pkt 1, lub przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

4. Wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 4, następuje przed uzyskaniem decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

5. Pozwolenie wodnoprawne dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 2, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3.

Art. 389. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozwolenie wodnoprawne jest wymagane na:
1) usługi wodne;
2) szczególne korzystanie z wód;
3) długotrwałe obniżenie poziomu zwierciadła wody podziemnej;
4) rekultywację wód powierzchniowych lub wód podziemnych;

5) wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów;
6) wykonanie urządzeń wodnych;
7) regulację wód, zabudowę potoków górskich oraz kształtowanie nowych koryt cieków naturalnych;
8) zmianę ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód, mającą wpływ na warunki przepływu wód;
9) prowadzenie przez wody powierzchniowe płynące oraz przez wały przeciwpowodziowe obiektów mostowych, rurociągów, przewodów w rurociągach osłonowych lub przepustów;
10) prowadzenie przez śródlądowe drogi wodne oraz przez wały przeciwpowodziowe napowietrznych linii energetycznych i telekomunikacyjnych.

Art. 390. 1. Pozwolenie wodnoprawne jest wymagane również na:
1) lokalizowanie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią:
   a) nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko,
   b) nowych obiektów budowlanych;
2) gromadzenie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią ścieków, środków chemicznych, a także innych materiałów, które mogą zanieczyścić wody, oraz prowadzenie na tych obszarach przetwarzania odpadów, w szczególności ich składowania, jeżeli wydano decyzję, o której mowa w art. 77 ust. 3.

2. W pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, określa się wymagania dla obiektów budowlanych lokalizowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3. Pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie do ziemi ścieków i wód innych niż wymienione w art. 76 ust. 1 pkt 1 może być udzielone, jeżeli wydano decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określą, w drodze rozporządzenia, zakres wymagań, jakie dla obiektów budowlanych lokalizowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią może

określać pozwolenie wodnoprawne, kierując się koniecznością zapewnienia ochrony przed powodzią.

Art. 391. Obowiązek posiadania pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1 dotyczy wytwórcy ścieków przemysłowych.

Art. 392. Pozwolenia wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi albo do urządzeń kanalizacyjnych są wydawane z uwzględnieniem przepisów rozdziałów 1–4 w dziale IV tytułu III ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 393. 1. Jeżeli o wydanie pozwolenia wodnoprawnego ubiega się kilka zakładów, których działalność wzajemnie się wyklucza z powodu stanu zasobów wodnych, pierwszeństwo w uzyskaniu pozwolenia wodnoprawnego mają zakłady, które będą pobierać wodę w celu zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, następnie zakłady, których korzystanie z wód przyczyni się do zwiększenia naturalnej lub sztucznej retencji wód lub poprawy stosunków biologicznych w środowisku wodnym, a w dalszej kolejności właściciele oraz posiadacze samoistni i zależni innych obiektów, instalacji lub urządzeń infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym.

2. Jeżeli jednym z zakładów ubiegających się o wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest właściciel urządzenia wodnego koniecznego do realizacji tego pozwolenia, pierwszeństwo w uzyskaniu pozwolenia przysługuje temu zakładowi.

3. Pierwszeństwo, o którym mowa w ust. 2, przysługuje także zakładowi wskazanemu przez właściciela urządzenia wodnego, o ile o pozwolenie wodnoprawne nie ubiegają się zakłady, które będą pobierać wodę w celu zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, lub zakłady, których korzystanie z wód przyczyni się do zwiększenia naturalnej lub sztucznej retencji lub poprawy stosunków biologicznych w środowisku wodnym.

4. Pozwolenie wodnoprawne nie rodzi praw do nieruchomości i urządzeń wodnych koniecznych do jego realizacji oraz nie narusza prawa własności i uprawnień

osób trzecich przysługujących wobec tych nieruchomości i urządzeń. Informację tej treści zamieszcza się w pozwoleniu wodnoprawnym.

5. Wnioskodawcy, który nie uzyskał praw do nieruchomości lub urządzeń koniecznych do realizacji pozwolenia wodnoprawnego, nie przysługuje roszczenie o zwrot nakładów poniesionych w związku z otrzymaniem pozwolenia.

Art. 394. 1. Zgłoszenia wodnoprawnego wymaga:

1) wykonanie pomostu o szerokości do 3 m i długości całkowitej do 25 m, stanowiącej sumę długości jego poszczególnych elementów;
2) postój na wodach płynących statków przeznaczonych na cele mieszkaniowe lub usługowe;
3) prowadzenie przez wody inne niż śródlądowe drogi wodne napowietrznych linii energetycznych i telekomunikacyjnych;
4) wykonanie kąpieliska lub wyznaczenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, w tym na obszarze morza terytorialnego;
5) trwałe odwadnianie wykopów budowlanych;
6) prowadzenie robót w wodach oraz innych robót, które mogą być przyczyną zmiany stanu wód podziemnych;
7) wykonanie urządzeń odwadniających obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;
8) odprowadzanie wód z wykopów budowlanych lub z próbnych pompowań otworów hydrogeologicznych;
9) wykonanie stawów, które nie są napełniane w ramach usług wodnych, ale wyłącznie wodami opadowymi lub roztopowymi lub wodami gruntowymi o powierzchni nieprzekraczającej 1000 m^2 i głębokości nieprzekraczającej 3 m od naturalnej powierzchni terenu o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;
10) przebudowa rowu polegająca na wykonaniu przepustu lub innego przekroju zamkniętego na długości nie większej niż 10 m;
11) przebudowa lub odbudowa urządzeń odwadniających zlokalizowanych w pasie drogowym dróg publicznych, obszarze kolejowym, na lotniskach lub lądowiskach;

12) wydobywanie kamienia, żwiru, piasku, innych materiałów z wód w związku z utrzymywaniem wód, śródlądowych dróg wodnych oraz remontem urządzeń wodnych, wykonywane w ramach obowiązków właściciela wód.

2. Jeżeli realizacja dwóch lub więcej przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 9 i 10, skutkuje przekroczeniem parametrów określonych dla tych przedsięwzięć, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych orzeka, w drodze decyzji, o obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego.

3. Dokonując zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, 9 i 10, bierze się pod uwagę parametry skumulowane z innymi planowanymi, realizowanymi oraz zrealizowanymi przedsięwzięciami.

4. Jeżeli przedsięwzięcie obejmuje działania wymagające uzyskania pozwolenia wodnoprawnego i zgłoszenia wodnoprawnego, wniosek o wydanie pozwolenia wodnoprawnego i zgłoszenie wodnoprawne rozpatruje się w ramach jednego postępowania zakończonego wydaniem pozwolenia wodnoprawnego.

Art. 395. Pozwolenia wodnoprawnego albo zgłoszenia wodnoprawnego nie wymaga:

1) uprawianie żeglugi na śródlądowych drogach wodnych;
2) holowanie oraz spław drewna;
3) wycinanie roślin z wód lub brzegu w związku z utrzymywaniem wód, śródlądowych dróg wodnych oraz remontem urządzeń wodnych;
4) wykonanie pilnych prac zabezpieczających w okresie powodzi, klęski żywiołowej, ogłoszonych stanów zagrożenia epidemicznego, epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego;
5) wykonanie urządzeń wodnych do poboru wód podziemnych na potrzeby zwykłego korzystania z wód z ujęć o głębokości do 30 m;
6) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych;
7) pobór wód powierzchniowych lub wód podziemnych w ilości średniorocznie nieprzekraczającej 5 m^3 na dobę oraz wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w ilości nieprzekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę, na potrzeby zwykłego korzystania z wód;
8) pobór i odprowadzanie wód w związku z wykonywaniem odwiertów lub otworów strzałowych przy użyciu płuczki wodnej na cele badań sejsmicznych;

9) odbudowa, rozbudowa, przebudowa lub rozbiórka urządzeń pomiarowych służb państwowych;
10) wyznaczanie szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego oraz budowa, przebudowa lub remont drogi rowerowej, z wyjątkiem prowadzenia dróg rowerowych przez wody powierzchniowe;
11) zatrzymywanie wody w rowach, jeżeli zasięg oddziaływania nie wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;
12) hamowanie odpływu wody z obiektów drenarskich, jeżeli zasięg oddziaływania nie wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;
13) przechwytywanie wód opadowych lub roztopowych za pomocą urządzeń melioracji wodnych, jeżeli zasięg oddziaływania nie wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;
14) lokalizowanie, na okres do 180 dni, tymczasowych obiektów budowlanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

Art. 396. 1. Pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać:
1) ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, z wyłączeniem okoliczności, o których mowa w art. 66;
2) ustaleń planów ochrony i planów zadań ochronnych dla obszarów chronionych;
3) ustaleń planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
4) ustaleń planu przeciwdziałania skutkom suszy;
5) ustaleń programu ochrony wód morskich;
6) ustaleń krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
7) ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego;
8) wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych.

2. W przypadku gdy została wydana ocena wodnoprawna, nie ocenia się zgodności pozwolenia wodnoprawnego z ustaleniami planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 397. 1. Organem właściwym w sprawie zgód wodnoprawnych są właściwe organy Wód Polskich.

2. Organem właściwym w sprawie zgód wodnoprawnych jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, jeżeli wnioskodawcą są Wody Polskie.

3. Organem właściwym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawie zgód wodnoprawnych jest:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich w sprawach:
   a) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 1:
      – jeżeli szczególne korzystanie z wód, korzystanie z usług wodnych, wykonywanie urządzeń wodnych lub eksploatacja instalacji lub urządzeń wodnych są związane z przedsięwzięciami lub instalacjami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
      – na wykonanie budowli przeciwpowodziowych,
      – na przerzuty wody i wykonanie niezbędnych do tego urządzeń wodnych,
      – na wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów,
      – na działania związane z rekultywacją wód powierzchniowych lub wód podziemnych,
      – na wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także na wycinanie roślin z wód lub brzegu,
      – na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1, pochodzących z eksploatacji instalacji związanej z przedsięwzięciami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
      – jeżeli szczególne korzystanie z wód, korzystanie z usług wodnych lub wykonywanie urządzeń wodnych, odbywa się w całości lub w części na

terenach zamkniętych w rozumieniu art. 3 pkt 40 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,

b) ocen wodnoprawnych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 3:
   - jeżeli korzystanie z usług wodnych, wykonywanie urządzeń wodnych lub eksploatacja instalacji lub urządzeń wodnych są związane z przedsięwzięciami lub instalacjami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   - na wykonanie budowli przeciwpowodziowych,
   - na przerzuty wody i wykonanie niezbędnych do tego urządzeń wodnych,
   - na wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów,
   - na działania związane z rekultywacją wód powierzchniowych lub wód podziemnych,
   - na wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także na wycinanie roślin z wód lub brzegu,
   - na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1, pochodzących z eksploatacji instalacji związanej z przedsięwzięciami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   - jeżeli korzystanie z usług wodnych lub wykonywanie urządzeń wodnych odbywa się w całości lub w części na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 3 pkt 40 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   - wymaganych dla przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli jest organem właściwym do wydania oceny wodnoprawnej co najmniej dla jednej inwestycji lub jednego działania, o których mowa w art. 425 ust. 1, realizowanych w ramach tego przedsięwzięcia,

– jeżeli korzystanie z wód lub wykonywanie urządzeń wodnych odbywa się na sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na śródlądowych wodach płynących, będących przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,

c) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 389 i art. 390 ust. 1, wymaganych dla przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli jest organem właściwym w sprawie jednego z tych pozwoleń,

d) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 389, jeżeli dotyczą korzystania z wód i wykonywania urządzeń wodnych w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na śródlądowych wodach płynących, będących przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,

e) decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4;

2) dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich w sprawach:

a) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 1, niewymienionych w pkt 1 lit. a, c i d,

b) ocen wodnoprawnych w zakresie niezastrzeżonym dla dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich;

3) kierownik nadzoru wodnego Wód Polskich w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych.

4. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych jest właściwy w sprawach stwierdzenia wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia tych pozwoleń.

5. (uchylony)

6. Wniosek o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, oceny wodnoprawnej, decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4, a także zgłoszenie wodnoprawne składa się w siedzibie nadzoru wodnego właściwego miejscowo albo najbliższego dla zamierzonego korzystania z usług wodnych lub wykonywania urządzeń wodnych, lub innej działalności wymagającej zgody wodnoprawnej.

Art. 398. 1. Za udzielenie zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 1–3, ponosi się opłatę.

2. Za przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego opłata wynosi *87 zł*[8)].

3. Za wydanie pozwolenia wodnoprawnego opłata wynosi *217 zł*[8)].

4. Jeżeli w jednej decyzji wydano co najmniej dwa pozwolenia wodnoprawne, które nie są tożsame rodzajowo, opłatę, o której mowa w ust. 3, mnoży się przez liczbę tych pozwoleń wodnoprawnych, przy czym maksymalna wysokość opłaty nie może przekroczyć *4340 zł*[8)].

5. Za wydanie oceny wodnoprawnej opłata wynosi *868 zł*[8)].

6. Opłatę, o której mowa w ust. 3, ponosi się także za wydanie decyzji, o której mowa w art. 414 ust. 7.

7. Jeżeli opłata za zgodę wodnoprawną nie pokrywa rzeczywistych kosztów postępowania, przepisy art. 264 oraz art. 265 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

8. Opłaty, o których mowa w ust. 2–5, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich.

9. Poświadczenie wniesienia opłaty za zgodę wodnoprawną dołącza się do:

1) zgłoszenia wodnoprawnego;
2) wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego;
3) wniosku o wydanie oceny wodnoprawnej.

10. Stawki opłat, o których mowa w ust. 2–5, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski" wysokość stawek opłat, o których mowa w ust. 2–5, obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

12. Opłata za zgodę wodnoprawną, o której mowa w ust. 3–5, podlega zwrotowi, jeżeli nie wszczęto postępowania w sprawie:

1) pozwolenia wodnoprawnego;

[8)] Aktualną wysokość stawki opłaty ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na podstawie art. 398 ust. 11.

2) oceny wodnoprawnej;
3) decyzji, o której mowa w art. 414 ust. 7.

13. Zwrot opłaty za zgodę wodnoprawną następuje na wniosek.

14. Opłata za zgodę wodnoprawną nie podlega zwrotowi po upływie 5 lat, licząc od końca roku, w którym dokonano zapłaty opłaty.

15. Opłata za zgodę wodnoprawną stanowi przychód Wód Polskich.

16. Wody Polskie są zwolnione z opłaty za zgodę wodnoprawną w sprawach, w których są wnioskodawcą.

17. Do opłat, o których mowa w ust. 1–6, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

18. Opłaty, o których mowa w ust. 1–6, nieuiszczone w terminie podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 2

Wydawanie pozwoleń wodnoprawnych

Art. 399. 1. Wydania pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli:
1) projektowany sposób korzystania z wód narusza ustalenia dokumentów, o których mowa w art. 396 ust. 1 pkt 1–7, lub nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 396 ust. 1 pkt 8;
2) projektowany sposób korzystania z wód dla celów energetyki wodnej nie zapewni wykorzystania potencjału hydroenergetycznego w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony.

2. Wydania pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli zakład planujący korzystanie z wód lub wykonanie urządzeń wodnych albo inne działania wymagające pozwolenia wodnoprawnego nie wywiązuje się z wynikających z dotychczas wydanych pozwoleń wodnoprawnych obowiązków.

Art. 400. 1. Pozwolenie wodnoprawne wydaje się w drodze decyzji na czas określony, nie dłuższy niż 30 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

2. Pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi wydaje się na okres nie dłuższy niż 10 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

3. Pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie do wód lub do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1 albo art. 100 ust. 1, wydaje się na okres nie dłuższy niż 4 lata, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

4. Prawa i obowiązki określone w pozwoleniu wodnoprawnym na wprowadzenie ścieków do wód lub do ziemi i odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych obowiązują od dnia, w którym decyzja o pozwoleniu wodnoprawnym stała się ostateczna, chyba że w pozwoleniu wodnoprawnym została określona inna data, od której obowiązuje to pozwolenie.

5. Pozwolenie wodnoprawne na wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu wydaje się na okres nie dłuższy niż 5 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

6. Obowiązek ustalenia okresu, na jaki wydaje się pozwolenie wodnoprawne, nie dotyczy pozwoleń wodnoprawnych na wykonanie urządzeń wodnych, pozwoleń wodnoprawnych na regulację wód oraz pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej.

7. Informację o wszczęciu postępowania w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych podaje do publicznej wiadomości na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

8. Pozwolenia wodnoprawne wydaje się na podstawie operatu wodnoprawnego oraz zgromadzonych w toku postępowania dowodów, dokumentów i informacji.

9. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód oraz wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, w tym na rolnicze wykorzystanie

ścieków, przekazuje właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska kopie ostatecznej decyzji.

10. Do pozwoleń wodnoprawnych na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi stosuje się odpowiednio przepisy art. 187 oraz art. 188 ust. 3 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 401. 1. Stroną postępowania w sprawach dotyczących pozwoleń wodnoprawnych jest wnioskodawca oraz podmioty, na które będzie oddziaływać zamierzone korzystanie z wód, lub podmioty znajdujące się w zasięgu oddziaływania planowanych do wykonania urządzeń wodnych.

2. (uchylony)

3. Jeżeli liczba stron w postępowaniu w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego przekracza 10, do stron innych niż wnioskodawca stosuje się art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

4. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego doręcza się wnioskodawcy na adres wskazany we wniosku oraz zawiadamia się pozostałe strony w drodze obwieszczeń, odpowiednio w urzędzie zapewniającym obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo siedzibie właściwej jednostki organizacyjnej Wód Polskich, a także w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych urzędów starostwa powiatowego i urzędów gmin, właściwych ze względu na zakres korzystania z wód.

5. Adres zamieszkania albo siedziby stron innych niż wnioskodawca ustala się na podstawie ewidencji gruntów i budynków.

6. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w ewidencji gruntów i budynków uważa się za dokonane.

7. W przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie wydania pozwolenia wodnoprawnego, ewidencja gruntów i budynków nie zawiera danych umożliwiających ustalenie stron postępowania lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się przepisów art. 97 § 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

8. Nieuregulowany stan prawny nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e, lub brak danych w ewidencji gruntów i budynków pozwalających na ustalenie właściciela nieruchomości nie stanowi przeszkody do wszczęcia

postępowania w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego, wydania i doręczenia decyzji wydawanych w tych sprawach oraz zawiadomień o ich wydaniu. Do zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego, innych czynnościach organu lub o wydaniu decyzji w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego stosuje się przepisy art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

9. Przez nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym rozumie się nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 402. 1. W postępowaniach dotyczących zgód wodnoprawnych nie stosuje się przepisów art. 31 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

2. Do postępowania dotyczącego pozwolenia wodnoprawnego, poprzedzonego decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 86f ust. 6, art. 86g oraz art. 86h ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 402a. Do pozwolenia wodnoprawnego, poprzedzonego decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 72 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 403. 1. W pozwoleniu wodnoprawnym ustala się cel projektowanych do wykonania urządzeń wodnych i innych robót, cel i zakres korzystania z wód, warunki wykonywania uprawnienia oraz obowiązki niezbędne ze względu na ochronę zasobów środowiska, interesów ludności i gospodarki, w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, w szczególności:

1) obowiązki wobec innych zakładów posiadających pozwolenie wodnoprawne lub uprawnionych do rybactwa, narażonych na szkody w związku z wykonywaniem tego pozwolenia wodnoprawnego;

2) obowiązek wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub zmniejszających negatywne skutki wykonywania tego pozwolenia wodnoprawnego;
3) niezbędne przedsięwzięcia ograniczające negatywne oddziaływanie na środowisko.

2. W dostosowaniu do rodzaju działalności, której dotyczy pozwolenie wodnoprawne, w pozwoleniu wodnoprawnym ustala się w szczególności:

1) ilość pobieranej wody, w tym dla wód powierzchniowych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę, maksymalną ilość m^3 na godzinę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok, a dla wód podziemnych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok;
2) ilość wód opadowych lub roztopowych, odprowadzanych do wód lub do ziemi, w tym maksymalną ilość m^3 na sekundę i średnią ilość m^3 na rok, oraz powierzchnię rzeczywistą i zredukowaną zlewni odwadnianej przez każdy wylot;
3) ilość ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, lub do urządzeń kanalizacyjnych, w tym maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok, oraz stan i skład wprowadzanych ścieków albo minimalny procent redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych – dopuszczalne ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności ilości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania;
4) terminy pobierania i odprowadzania wody oraz wprowadzania ścieków dla zakładów charakteryzujących się okresową lub zmienną sezonowo działalnością, z wyszczególnieniem parametrów korzystania z wód w zróżnicowanych okresach działalności zakładu;
5) ilość, stan i skład ścieków wykorzystywanych rolniczo, roczne wielkości dawek polewowych i terminy ich stosowania, numery i powierzchnie nawożonych działek;

6) sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości pobieranej wody w stanie pierwotnym;
7) termin rozpoczęcia, sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych albo wykorzystywanych rolniczo;
8) miejsce poboru próbek ścieków;
9) prowadzenie okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w studni;
10) sposób gospodarowania wodą, w tym charakterystyczne rzędne piętrzenia wraz z terminami i warunkami ich utrzymywania oraz przepływy;
11) wielkość przepływu nienaruszalnego, ograniczenia wynikające z konieczności jego zachowania oraz sposób odczytywania jego wartości w miejscu korzystania z wód;
12) opis urządzenia wodnego, w tym podstawowe parametry charakteryzujące to urządzenie, i warunki jego wykonania oraz jego lokalizację za pomocą informacji o nazwie lub numerze obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędnych;
13) tryb pracy elektrowni wodnej oraz jej parametry: Q_{inst}, h_{inst}, N_{inst};
14) sposób postępowania w przypadku rozruchu, zatrzymania działalności lub awarii urządzeń istotnych dla realizacji pozwolenia, a także rozmiar i warunki korzystania z wód oraz urządzeń wodnych w tych sytuacjach wraz z maksymalnym dopuszczalnym czasem trwania tych warunków;
15) sposób postępowania w przypadku uszkodzenia urządzeń pomiarowych;
16) przedsięwzięcia i działania niezbędne dla spełnienia warunków, o których mowa w art. 68, jeżeli te mają zastosowanie;
17) powierzchnię całkowitą nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2, w tym powierzchnię objętą robotami lub obiektami budowlanymi oraz powierzchnię biologicznie czynną;
18) opis robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
19) pojemność naturalnej retencji terenowej wyrażoną w m^3 na rok;

20) ilość wód opadowych i roztopowych oraz średnią ilość wód opadowych i roztopowych odprowadzanych do urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych wyrażoną w m^3 na rok.

3. W pozwoleniu wodnoprawnym wskazuje się zakazy, o których mowa w art. 192 ust. 1 pkt 3, i obszar, na którym one obowiązują.

4. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, mając na uwadze stosowaną przez zakład technologię oczyszczania ścieków i częstotliwość wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, może określić w pozwoleniu inny niż wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2 sposób prowadzenia pomiarów jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, w tym pobierania próbek.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych określa w pozwoleniu sposób dokonywania oceny wyników pomiarów, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom.

6. Jeżeli jest to konieczne dla szczegółowego określenia warunków i zakresu korzystania z wód, utrzymywania wód lub projektowania, wykonywania, lub utrzymywania urządzeń wodnych, lub uprawnień osób trzecich, w pozwoleniu wodnoprawnym można dodatkowo ustalić obowiązek:

1) prowadzenia pomiarów jakości wód podziemnych oraz śródlądowych wód płynących poniżej i powyżej miejsca zrzutu ścieków z określeniem częstotliwości i metod tych pomiarów;
2) wykonania robót lub uczestniczenia w kosztach projektowania, wykonywania lub utrzymania urządzeń wodnych stosownie do odnoszonych lub prognozowanych korzyści;
3) wykonania robót lub uczestniczenia w kosztach utrzymania wód stosownie do wzrostu tych kosztów w związku z wykonywaniem tego pozwolenia;
4) odtworzenia retencji przez budowę służących do tego celu urządzeń wodnych lub realizację innych przedsięwzięć, jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpi zmniejszenie naturalnej lub sztucznej retencji wód śródlądowych;
5) podjęcia działań służących poprawie stanu zasobów ryb lub uczestniczenia w kosztach zarybiania wód powierzchniowych, jeżeli w związku

z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpi zmniejszenie populacji ryb lub utrudnienie ich migracji;

6) termin rozpoczęcia korzystania z wód, wykonywania urządzeń wodnych lub innych działań wymagających wydania pozwolenia wodnoprawnego.

7. Dla pozwoleń wodnoprawnych wydawanych na cele chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych wartość niezbędnego do zachowania przepływu nienaruszalnego ustala się w wysokości 50% SNQ.

8. W przypadku dokonywania poboru zwrotnego można zmniejszyć niezbędny do zachowania przepływ nienaruszalny o 50% SNQ.

Art. 404. (uchylony)

Art. 405. Zakłady są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych analizy określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 406. W przypadku, o którym mowa w art. 405, dopuszcza się stosowanie innej metodyki, jeżeli umożliwia ona uzyskanie dokładniejszych wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie, a podmiot obowiązany do prowadzenia pomiarów udowodni pełną równoważność uzyskanych wyników.

Art. 407. 1. Pozwolenie wodnoprawne wydaje się na wniosek.

2. Do wniosku dołącza się:

1) operat wodnoprawny z oznaczeniem daty jego wykonania, zwany dalej „operatem”, wraz z opisem prowadzenia zamierzonej działalności niezawierającym określeń specjalistycznych;

2) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli jest wymagana;

2a) w przypadku przedsięwzięć, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa – załącznik graficzny określający przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, o ile dołączenie tego załącznika było wymagane przez przepisy obowiązujące w dniu złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w szczególności mapę, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu

informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku – decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzję o warunkach zabudowy, jeżeli są wymagane;

4) ocenę wodnoprawną, jeżeli jest wymagana;

5) wypisy z rejestru gruntów lub uproszczone wypisy z rejestru gruntów dla nieruchomości usytuowanych w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub w zasięgu oddziaływania planowanych do wykonania urządzeń wodnych.

3. Do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na piętrzenie wód powierzchniowych budowlą piętrzącą o wysokości piętrzenia powyżej 1 m oraz wyposażoną w urządzenia umożliwiające regulowanie przepływu lub na zależne od siebie korzystanie z wód przez kilka zakładów dołącza się projekt instrukcji gospodarowania wodą zawierający opis sposobu gospodarowania wodą i zaspokojenia potrzeb wszystkich użytkowników odnoszących korzyści z urządzeń wodnych, których dotyczy instrukcja gospodarowania wodą, w liczbie egzemplarzy uwzględniającej właściciela wody oraz liczbę zakładów korzystających z wód, których dotyczy instrukcja gospodarowania wodą.

4. Do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód podziemnych oraz na odwodnienie zakładu górniczego lub obiektu budowlanego dołącza się dokumentację hydrogeologiczną, jeżeli jest wymagana.

5. Do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1, dołącza się zgodę właściciela tych urządzeń lub obowiązującą na dzień złożenia wniosku umowę obejmującą zobowiązanie do odbioru tych ścieków zawartą z właścicielem tych urządzeń.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi i zamieści na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 408. Operat sporządza się pisemnie w formie opisowej i graficznej, a także na informatycznych nośnikach danych jako dokument tekstowy, a część graficzną operatu w postaci plików typu rastrowego (PDF) lub plików w formacie wektorowych danych przestrzennych, odwzorowanych w jednym z obowiązujących układów współrzędnych geodezyjnych.

Art. 409. 1. Część opisowa operatu, w dostosowaniu do rodzaju działalności, której dotyczy pozwolenie wodnoprawne, zawiera:

1) oznaczenie zakładu ubiegającego się o wydanie pozwolenia, jego siedziby i adresu;
2) wyszczególnienie:
   a) celu i zakresu zamierzonego korzystania z wód,
   b) celu i rodzaju planowanych do wykonania urządzeń wodnych lub robót,
   c) rodzaju urządzeń pomiarowych oraz znaków żeglugowych,
   d) rodzaju i zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych,
   e) stanu prawnego nieruchomości usytuowanych w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, z podaniem siedzib i adresów ich właścicieli, zgodnie z ewidencją gruntów i budynków,
   f) obowiązków ubiegającego się o wydanie pozwolenia wodnoprawnego w stosunku do osób trzecich;
3) opis urządzenia wodnego, w tym podstawowe parametry charakteryzujące to urządzenie i warunki jego wykonania, oraz jego lokalizację za pomocą informacji o nazwie lub numerze obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędnych;
4) charakterystykę wód objętych pozwoleniem wodnoprawnym;
5) charakterystykę odbiornika ścieków lub wód opadowych lub roztopowych objętego pozwoleniem wodnoprawnym;
6) ustalenia wynikające z:
   a) planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza,
   b) planu zarządzania ryzykiem powodziowym,
   c) planu przeciwdziałania skutkom suszy,
   d) programu ochrony wód morskich,

e) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych,

f) planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;

7) określenie wpływu planowanych do wykonania urządzeń wodnych lub korzystania z wód na wody powierzchniowe oraz wody podziemne, w szczególności na stan tych wód i realizację celów środowiskowych dla nich określonych;

8) wielkość przepływu nienaruszalnego, sposób jego obliczania oraz odczytywania jego wartości w miejscu korzystania z wód;

9) wielkość średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ) lub zasobu wód podziemnych;

10) planowany okres rozruchu, sposób postępowania w przypadku rozruchu, zatrzymania działalności lub awarii urządzeń istotnych dla realizacji pozwolenia wodnoprawnego, a także rozmiar i warunki korzystania z wód oraz urządzeń wodnych w tych sytuacjach wraz z maksymalnym, dopuszczalnym czasem ich trwania;

11) informację o formach ochrony przyrody utworzonych lub ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, występujących w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych.

2. Część graficzna operatu zawiera:

1) plan urządzeń wodnych i zasięg oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, wraz z ich powierzchnią, naniesiony na mapę sytuacyjno-wysokościową terenu, z oznaczeniem nieruchomości;

2) zasadnicze przekroje podłużne i poprzeczne urządzeń wodnych oraz koryt wód płynących w zasięgu oddziaływania tych urządzeń;

3) schemat rozmieszczenia urządzeń pomiarowych oraz znaków żeglugowych;

4) schemat funkcjonalny lub technologiczny urządzeń wodnych.

3. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na pobór wód, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) ilość pobieranej wody, w tym dla wód powierzchniowych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę, maksymalną ilość m^3 na godzinę oraz

dopuszczalną ilość m^3 na rok, a dla wód podziemnych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok;

2) opis techniczny urządzeń służących do poboru wód, w tym ich maksymalną techniczną wydajność oraz przewidywany czas ich wykorzystywania;
3) określenie rodzajów urządzeń służących do pomiaru poboru wód;
4) określenie zakresu i częstotliwości wykonywania wymaganych analiz pobieranej wody;
5) terminy pobierania wody dla zakładów, których działalność cechuje się sezonową zmiennością;
6) sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości pobieranych wód w stanie pierwotnym;
7) sposób postępowania w przypadku uszkodzenia urządzeń pomiarowych;
8) informację o sposobie prowadzenia okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w studni;
9) określenie celów lub potrzeb, o których mowa w art. 272 ust. 13, na które odbiorca wód przeznacza pobrane przez zakład w ramach usług wodnych wody podziemne lub powierzchniowe.

4. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) schemat technologiczny wraz z bilansem masowym i rodzajami wykorzystywanych materiałów, surowców i paliw istotnych z punktu widzenia wymagań ochrony środowiska;
2) określenie wielkości w m^3 maksymalnego sekundowego, średniego dobowego oraz dopuszczalnego rocznego zrzutu ścieków, z wyszczególnieniem zróżnicowania opisujących ich parametrów w okresach sezonowej zmienności, jeżeli taka występuje;
3) określenie stanu i składu ścieków lub minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w ściekach lub, w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnych ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności ilości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca,

materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania;

4) określenie stanu i składu ścieków przemysłowych wprowadzonych do systemów kanalizacji zbiorczej doprowadzającej ścieki do oczyszczalni ścieków komunalnych;

5) wyniki pomiarów ilości i jakości ścieków, jeżeli ich przeprowadzenie było wymagane;

6) opis instalacji i urządzeń służących do gromadzenia, oczyszczania oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;

7) opis instalacji i urządzeń służących do przygotowania osadów ściekowych do zagospodarowania;

8) określenie zakresu i częstotliwości wykonywania wymaganych analiz ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;

9) określenie zakresu i częstotliwości wykonywania wymaganych analiz wód powierzchniowych powyżej i poniżej miejsca, w którym ścieki są wprowadzane do wód lub do ziemi;

10) opis urządzeń służących do pobierania próbek ścieków, pomiaru oraz rejestracji ilości, stanu i składu ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;

11) opis jakości wód w miejscu zamierzonego wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;

12) informację o sposobie zagospodarowania osadów ściekowych;

13) informację o terminach wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi dla zakładów, których działalność cechuje się sezonową zmiennością;

14) opis przedsięwzięć i działań niezbędnych dla spełnienia warunków, o których mowa w art. 68, jeżeli te warunki znajdują zastosowanie;

15) informację o sposobie i zakresie prowadzenia pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych albo wykorzystywanych rolniczo;

16) określenie rodzajów ścieków odprowadzanych do urządzeń kanalizacyjnych zakładu, który w ramach usług wodnych wprowadza ścieki do wód lub do ziemi.

5. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na rolnicze wykorzystanie ścieków, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera określenie:

1) ilości, stanu i składu ścieków;
2) rocznych wielkości dawek polewowych i terminów ich stosowania;
3) numerów i powierzchni nawożonych działek oraz charakterystyki gruntów przeznaczonych do rolniczego wykorzystania ścieków.

6. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na odprowadzanie do wód lub do urządzeń wodnych – wód opadowych lub roztopowych, ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast, oprócz odpowiednich danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzonych do wód wyrażoną w m^3/s;
2) czas wyrażony w dniach, kiedy następuje odprowadzanie wód opadowych lub roztopowych do wód;
3) średnią ilość wód opadowych lub roztopowych wyrażoną w m^3/rok;
4) powierzchnię rzeczywistą i zredukowaną zlewni odwadnianej przez każdy wylot;
5) informację, czy wody opadowe lub roztopowe są ujmowane w system kanalizacji zbiorczej;
6) ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzanych do systemów kanalizacji zbiorczej z terenów uszczelnionych wyrażoną w m^3;
7) rodzaj urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych i ich pojemność;
8) stosunek pojemności urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych do rocznego odpływu z terenów uszczelnionych.

7. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na wykonywanie na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, oprócz odpowiednich danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) powierzchnię całkowitą nieruchomości, w tym powierzchnię objętą robotami lub obiektami budowlanymi oraz powierzchnię biologicznie czynną;
2) opis robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
3) pojemność naturalnej retencji terenowej wyrażoną w m^3/rok;
4) rodzaj urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych i ich pojemność;
5) maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzonych do wód lub do ziemi wyrażoną w m^3/rok;
6) ilość wód opadowych i roztopowych odprowadzanych do urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych wyrażoną w m^3/rok;
7) średnią ilość wód opadowych i roztopowych wyrażoną w m^3/rok;
8) informację, czy wody opadowe lub roztopowe są ujmowane w system kanalizacji otwartej lub zamkniętej;
9) stosunek pojemności urządzeń do retencjonowania wody do rocznej ilości wód opadowych i roztopowych.

Art. 409a. Instrukcję gospodarowania wodą zatwierdza się w pozwoleniu wodnoprawnym na korzystanie z wód i doręcza się wszystkim zakładom, których dotyczy ta instrukcja, oraz właścicielowi wód.

Art. 410. 1. Jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpiło naruszenie interesów osób trzecich, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od wód zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nałożyć na zakład posiadający pozwolenie wodnoprawne obowiązek:
1) wykonania ekspertyzy,
2) opracowania lub zaktualizowania instrukcji gospodarowania wodą
– i przedstawienia ich temu organowi, w terminie określonym w tej decyzji.

2. Jeżeli zmiana pozwolenia wodnoprawnego polegająca na ograniczeniu zakresu korzystania z wód lub w zakresie, o którym mowa w art. 403 ust. 1–6, jest uzasadniona treścią ekspertyzy lub wynika z instrukcji gospodarowania wodą, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych

może, bez odszkodowania, zmienić pozwolenie wodnoprawne. W przypadku zmiany pozwolenia wodnoprawnego przepis art. 409a stosuje się odpowiednio.

Art. 411. 1. Następca prawny zakładu, który uzyskał pozwolenie wodnoprawne, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z tego pozwolenia.

2. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych potwierdza, w drodze decyzji, przejęcie przez następcę prawnego praw i obowiązków wynikających z tego pozwolenia.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 2, wydaje się na wniosek następcy prawnego.

Art. 411a. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, który wydał pozwolenie wodnoprawne, jest obowiązany, za zgodą strony, na której rzecz wydano pozwolenie wodnoprawne, do przeniesienia pozwolenia wodnoprawnego na rzecz innego podmiotu, jeżeli ten podmiot przyjmuje wszystkie warunki określone w tym pozwoleniu wodnoprawnym.

2. Przeniesienie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji.

3. Stronami postępowania o przeniesienie pozwolenia wodnoprawnego są podmiot, na którego rzecz wydano pozwolenie wodnoprawne, oraz podmiot zainteresowany nabyciem praw i obowiązków wynikających z tego pozwolenia wodnoprawnego.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek podmiotu, na rzecz którego przenoszone jest pozwolenie wodnoprawne.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się oświadczenie podmiotu, na rzecz którego przenoszone jest pozwolenie wodnoprawne, o przyjęciu wszystkich warunków określonych w tym pozwoleniu wodnoprawnym.

6. Przeniesienia pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 4, odmawia się, jeżeli podmiot, na który ma nastąpić to przeniesienie, nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z:

1) dotychczas wydanych na jego rzecz pozwoleń wodnoprawnych albo
2) przeniesionych na jego rzecz pozwoleń wodnoprawnych.

Art. 412. 1. Zakład zamierzający prowadzić działalność wymagającą pozwolenia wodnoprawnego może się ubiegać o przyrzeczenie wydania pozwolenia wodnoprawnego.

2. Przyrzeczenia, o którym mowa w ust. 1, może udzielić, w drodze decyzji, organ właściwy w sprawie zgód wodnoprawnych.

3. W postępowaniu o udzielenie przyrzeczenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 389–393 oraz art. 395–411.

3a. Jeżeli przedmiotem wniosku o udzielenie przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego są usługi wodne lub korzystanie z wód związane z urządzeniem wodnym, które nie zostało wykonane do dnia złożenia takiego wniosku, wniosek o udzielenie takiego przyrzeczenia może zostać złożony nie wcześniej niż z dniem złożenia wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie tego urządzenia wodnego albo wniosku o udzielenie przyrzeczenia wydania takiego pozwolenia wodnoprawnego.

3b. Składając wniosek o udzielenie przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego na usługi wodne lub korzystanie z wód związane z urządzeniem wodnym, które nie zostało wykonane do dnia złożenia takiego wniosku, wnioskodawca nie jest obowiązany dołączać informacji lub dokumentów, które były dołączone do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzenia wodnego albo do wniosku o udzielenie przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego.

4. W decyzji, o której mowa w ust. 2, określa się okres ważności przyrzeczenia, o którym mowa w ust. 1, z tym że ten okres nie może być krótszy niż rok.

5. W okresie ważności przyrzeczenia, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawie zgód wodnoprawnych nie może odmówić wydania pozwolenia wodnoprawnego, chyba że zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 399.

6. W przypadkach innych niż określone w art. 393 ust. 1–3, od dnia złożenia wniosku o udzielenie przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego, nie wydaje się pozwolenia wodnoprawnego dla innego zakładu ani nie udziela się przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego dla innego zakładu w zakresie objętym tym wnioskiem.

7. W okresie obowiązywania przyrzeczenia udzielenia pozwolenia wodnoprawnego nie wydaje się pozwolenia wodnoprawnego dla innego zakładu ani nie udziela się przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego dla innego zakładu, w zakresie objętym udzielonym przyrzeczeniem.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi wzór wniosku o udzielenie przyrzeczenia wydania pozwolenia wodnoprawnego, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, i zamieści ten wzór w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu zapewniającego jego obsługę oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Wód Polskich.

Art. 413. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, zakres instrukcji gospodarowania wodą, kierując się funkcją urządzeń wodnych oraz koniecznością zaspokojenia potrzeb wodnych korzystających z wód, stosownie do posiadanych przez nich uprawnień.

Rozdział 3

Wygaśnięcie, cofnięcie i ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego

Art. 414. 1. Pozwolenie wodnoprawne wygasa, jeżeli:

1) upłynął okres, na który było wydane;
2) zakład zrzekł się pozwolenia wodnoprawnego;
3) zakład nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 3 lat od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne;
4) inwestor w ramach realizacji przedsięwzięcia w zakresie dróg publicznych, linii kolejowych, linii przesyłowych, lotnisk lub lądowisk nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 6 lat od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne.

2. Pozwolenia wodnoprawne, o których mowa w art. 389 pkt 1–3, nie wygasają, jeżeli zakład w terminie 90 dni przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, złoży wniosek o ustalenie kolejnego okresu obowiązywania tych pozwoleń.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się operat, na podstawie którego wydano dotychczasowe pozwolenie wodnoprawne, oraz oświadczenie, że zawarte w nim informacje zachowały aktualność.

4. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 2, jest niekompletny, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych wzywa do jego uzupełnienia w terminie 14 dni.

5. W przypadku braku uzupełnienia, o którym mowa w ust. 4, w wyznaczonym terminie, wniosek, o którym mowa w ust. 2, pozostawia się bez rozpatrzenia.

6. W razie stwierdzenia, że informacje zawarte w operacie wodnoprawnym, o którym mowa w ust. 3, nie są aktualne lub zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 399 ust. 1, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, w drodze decyzji, odmawia przedłużenia okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

7. W razie stwierdzenia, że informacje zawarte w operacie wodnoprawnym, o którym mowa w ust. 3, są aktualne lub nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 399 ust. 1, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych ustala, w drodze decyzji, kolejny okres obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego, nie dłuższy niż 20 lat, a w przypadku pozwolenia wodnoprawnego na:

1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi – na okres nie dłuższy niż 10 lat,
2) wprowadzanie ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów – na okres nie dłuższy niż 4 lata,
3) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu – na okres nie dłuższy niż 5 lat

– liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

8. Do postępowań, o których mowa w ust. 2, przepisy art. 401 stosuje się odpowiednio.

9. Terminy, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, dla pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzeń wodnych mogą zostać przedłużone, w drodze decyzji, na okres nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wnioskodawca przed wygaśnięciem pozwolenia wodnoprawnego wystąpi z wnioskiem do organu właściwego w sprawach pozwoleń wodnoprawnych oraz jeżeli nie będzie to sprzeczne z przepisami art. 396 i nie będzie wymagać przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko lub na obszar Natura 2000.

10. Do wniosku w sprawie rozpatrywanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, o którym mowa:

1) w ust. 2 – dołącza się oryginał albo kopię pozwolenia wodnoprawnego potwierdzoną za zgodność z oryginałem;
2) w ust. 9 – dołącza się:
   a) oryginał albo kopię pozwolenia wodnoprawnego potwierdzoną za zgodność z oryginałem,
   b) operat, na podstawie którego wydano dotychczasowe pozwolenie wodnoprawne, oraz oświadczenie, że zawarte w operacie informacje zachowały aktualność.

Art. 415. Pozwolenie wodnoprawne można cofnąć lub ograniczyć bez odszkodowania, jeżeli:

1) zakład zmienia cel i zakres korzystania z wód lub warunki wykonywania uprawnień ustalonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
2) urządzenia wodne wykonane zostały niezgodnie z warunkami ustalonymi w pozwoleniu wodnoprawnym lub nie są należycie utrzymywane;
3) zakład nie realizuje obowiązków wobec innych zakładów posiadających pozwolenie wodnoprawne, uprawnionych do rybactwa, oraz osób narażonych na szkody albo nie realizuje przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko, ustalonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
4) zasoby wód podziemnych uległy zmniejszeniu w sposób naturalny;
5) zakład nie rozpoczął w terminie korzystania z uprawnień wynikających z pozwolenia wodnoprawnego innych niż określone w art. 414 ust. 1 pkt 3 lub nie korzystał z tych uprawnień przez okres co najmniej 2 lat;
6) nastąpiła zmiana przepisów wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2;
7) nastąpiło zagrożenie osiągnięcia celów środowiskowych i jest to uzasadnione danymi z monitoringu wód oraz wynikami dodatkowego przeglądu pozwoleń wodnoprawnych, o którym mowa w art. 325 ust. 1 pkt 2;
8) nie wykonano lub nie przedłożono analizy ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, jeżeli taka analiza była wymagana.

Art. 416. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, lub do urządzeń kanalizacyjnych, a także realizacji tych pozwoleń, co najmniej raz na 4 lata.

2. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje dodatkowego przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, jeżeli na podstawie wyników monitoringu wód lub innych danych, w tym danych uzyskanych w ramach opracowywania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdził, że jest zagrożone osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

3. Wody Polskie przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej zbiorczą informację o pozwoleniach wodnoprawnych, które zostały cofnięte lub ograniczone w celu zapobieżenia zagrożeniu osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, za rok poprzedni, w terminie do dnia 30 czerwca.

4. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych przekazuje właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska kopię decyzji w sprawie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego dotyczącego poboru wód lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

Art. 417. 1. Pozwolenie wodnoprawne można cofnąć lub ograniczyć za odszkodowaniem, jeżeli jest to uzasadnione interesem społecznym albo ważnymi względami gospodarczymi.

2. O odszkodowaniu orzeka, w drodze decyzji, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, na warunkach określonych w art. 469.

3. Odszkodowanie przysługuje od:

1) Wód Polskich – jeżeli cofnięcie lub ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego jest uzasadnione interesem społecznym;
2) zakładu, który odniósł korzyści z cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego – jeżeli cofnięcie lub ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego jest uzasadnione ważnymi względami gospodarczymi tego zakładu.

4. W przypadku cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego udzielonego Wodom Polskim, uzasadnionego interesem społecznym, odszkodowanie przysługuje z budżetu państwa.

Art. 418. 1. Stwierdzenie wygaśnięcia, cofnięcie lub ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego następuje, w drodze decyzji, wydanej z urzędu lub na wniosek.

2. Nie wydaje się decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia wodnoprawnego w przypadku upływu terminu, na który pozwolenie zostało wydane.

3. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych po stwierdzeniu wygaśnięcia, cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia wodnoprawnego, w drodze decyzji:

1) nakłada obowiązek usunięcia negatywnych skutków w środowisku wynikających z wykonywania pozwolenia wodnoprawnego lub powstałych w wyniku działalności prowadzonej niezgodnie z warunkami określonymi w pozwoleniu wodnoprawnym,
2) nakłada obowiązki niezbędne do kształtowania zasobów wodnych

– a także określa zakres i termin wykonania tych obowiązków.

Art. 419. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych po wygaśnięciu pozwolenia wodnoprawnego lub jego cofnięciu nakłada na zakład, w drodze decyzji, obowiązek usunięcia urządzeń wodnych, które zostały wykonane lub były użytkowane na podstawie tego pozwolenia, określając termin wykonania tego obowiązku.

2. W przypadku wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego lub jego cofnięcia urządzenia wodne lub ich części, których pozostawienie jest niezbędne do kształtowania zasobów wodnych, przechodzą, bez odszkodowania, na własność właściciela wód, chyba że właściciel urządzenia wodnego, w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym:

1) pozwolenie wodnoprawne wygasło – w przypadku upływu terminu, na który pozwolenie to zostało wydane,
2) decyzja o stwierdzeniu wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego stała się ostateczna,
3) decyzja o cofnięciu pozwolenia wodnoprawnego stała się ostateczna

– rozporządzi prawem własności tego urządzenia.

3. Przejście urządzeń wodnych lub ich części, o których mowa w ust. 2, stwierdza wojewoda, w drodze decyzji, na wniosek właściciela wód.

Art. 420. Przepisu art. 419 ust. 2 nie stosuje się do stawów oraz gruntów, na których znajdują się urządzenia wodne.

Rozdział 4

Zgłoszenie wodnoprawne

Art. 421. Zgłoszenie wodnoprawne zawiera:

1) oznaczenie zakładu dokonującego zgłoszenia z podaniem jego siedziby i adresu;
2) określenie:
   a) celu planowanych do wykonania czynności, robót lub urządzeń wodnych,
   b) stanu prawnego nieruchomości, na której czynności, roboty lub urządzenia wodne będą wykonywane,
   c) wykonywanych robót w sposób opisowy, podstawowych parametrów charakteryzujących planowane roboty oraz warunków ich wykonania,
   d) lokalizacji czynności, robót lub urządzeń wodnych, z podaniem nazwy lub numeru obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędnymi,
   e) planowanego terminu rozpoczęcia robót lub czynności.

Art. 422. Do zgłoszenia wodnoprawnego dołącza się:

1) mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego z naniesionym schematem planowanych czynności, robót lub urządzeń wodnych i zasięgiem ich oddziaływania lub inną mapę opatrzoną przez organ Służby Geodezyjnej i Kartograficznej odpowiednią klauzulą urzędową;
2) odpowiednie szkice lub rysunki;
3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku – decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzję o warunkach zabudowy, jeżeli są wymagane;
4) zgodę właściciela urządzenia wodnego, które jest niezbędne do wykonania planowanych czynności, robót lub urządzeń wodnych.

Art. 423. 1. Zgłoszenia wodnoprawnego należy dokonać przed terminem zamierzonego rozpoczęcia wykonywania czynności, robót lub urządzeń wodnych.

2. Do wykonywania czynności, robót lub urządzeń wodnych podlegających obowiązkowi zgłoszenia wodnoprawnego można przystąpić, jeżeli w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych nie wniesie, w drodze decyzji, sprzeciwu i nie później niż po upływie 3 lat od określonego w zgłoszeniu terminu ich rozpoczęcia. Dokonanie zgłoszenia wodnoprawnego nie zwalnia z obowiązku uzyskania uzgodnień i decyzji wymaganych na podstawie przepisów odrębnych.

3. Po upływie 3 lat od określonego w zgłoszeniu wodnoprawnym terminu rozpoczęcia czynności, robót lub urządzeń wodnych podlegających obowiązkowi zgłoszenia wodnoprawnego, zgłoszenie wodnoprawne staje się bezprzedmiotowe.

4. W przypadku konieczności uzupełnienia zgłoszenia wodnoprawnego organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych nakłada, w drodze postanowienia, na zgłaszającego obowiązek uzupełnienia, w określonym terminie, brakujących dokumentów lub informacji, a w przypadku ich nieuzupełnienia – wnosi sprzeciw, w drodze decyzji.

5. Organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych wnosi sprzeciw, jeżeli wykonywanie czynności, robót lub urządzeń wodnych, a także korzystanie z wód:

1) jest objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia wodnoprawnego;
2) narusza ustalenia dokumentów, o których mowa w art. 396 ust. 1 pkt 1–7, nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 396 ust. 1 pkt 8, lub narusza interesy osób trzecich, w tym właściciela wód;
3) zagraża osiągnięciu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

6. Za dzień wniesienia sprzeciwu uznaje się dzień nadania decyzji w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, a w przypadku, o którym mowa w art. 61 § 3a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego – dzień wprowadzenia do systemu teleinformatycznego.

7. Nałożenie obowiązku, o którym mowa w ust. 4, przerywa bieg terminu, o którym mowa w ust. 2.

8. W przypadku zgłoszenia wodnoprawnego organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w terminie 7 dni od dnia:

1) doręczenia zgłoszenia – informację o dokonaniu zgłoszenia, zawierającą imię i nazwisko albo nazwę dokonującego zgłoszenia, oraz o zakresie tego zgłoszenia;
2) wniesienia sprzeciwu – informację o dacie jego wniesienia;
3) upływu terminu, o którym mowa w ust. 2 – informację o braku wniesienia sprzeciwu.

9. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych nie wniósł sprzeciwu, na wniosek dokonującego zgłoszenia, wydaje zaświadczenie o niezgłoszeniu sprzeciwu.

10. Przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego może nastąpić przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2.

11. O przyjęciu zgłoszenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 10, organ zawiadamia wnioskodawcę oraz zamieszcza informację o przyjęciu zgłoszenia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę w terminie 7 dni od dnia doręczenia wnioskodawcy zawiadomienia o braku sprzeciwu.

Art. 424. 1. Organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych może ustalić, w drodze decyzji, wymagania w zakresie gospodarowania wodami dotyczące warunków wykonania urządzeń wodnych lub innych działań wymagających zgłoszenia, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony wód lub środowiska.

2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 403 stosuje się odpowiednio.

3. Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczyna się z urzędu.

4. Jeżeli w związku z dokonaniem zgłoszenia wodnoprawnego nastąpiło naruszenie interesów osób trzecich, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od wód zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nałożyć na dokonującego zgłoszenia wodnoprawnego obowiązek wykonania ekspertyzy i przedstawienia jej temu organowi, w terminie określonym w tej decyzji.

5. Jeżeli jest to uzasadnione treścią ekspertyzy, o której mowa w ust. 4, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych może nałożyć obowiązek:
1) wykonania urządzeń zapobiegających szkodom;

2) likwidacji urządzeń i robót wykonanych na podstawie zgłoszenia wodnoprawnego lub zaniechania korzystania z wód, prowadzonego na podstawie zgłoszenia wodnoprawnego – w przypadku gdy zaniechanie naruszenia interesów osób trzecich nie będzie możliwe przez wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom.

6. Nałożenie obowiązków, o których mowa w ust. 5, następuje w drodze decyzji, bez odszkodowania. W decyzji ustala się termin wykonania obowiązku.

Art. 424a. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do zgłoszeń wodnoprawnych stosuje się przepisy działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Rozdział 5

Oceny wodnoprawne

Art. 425. 1. Uzyskanie oceny wodnoprawnej jest wymagane dla inwestycji lub działań mogących wpłynąć na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w zakresie:

1) korzystania z usług wodnych;
2) długotrwałego obniżenia poziomu zwierciadła wody podziemnej;
3) piętrzenia wody podziemnej;
4) rekultywacji wód powierzchniowych lub wód podziemnych;
5) wprowadzania do śródlądowych wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów;
6) wykonania urządzeń wodnych;
7) regulacji wód, zabudowy potoków górskich oraz kształtowania nowych koryt cieków naturalnych;
8) zmiany ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód mającej wpływ na warunki przepływu wód;
9) robót i obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
10) działań, o których mowa w art. 227 ust. 3.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje inwestycji i działań, o których mowa w ust. 1, kierując się

wpływem tych inwestycji i działań na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 426. Ocenę wodnoprawną wydaje się, w drodze decyzji, na wniosek podmiotu planującego realizację inwestycji lub działania, o których mowa w art. 425.

Art. 427. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 426, zawiera:

1) charakterystykę planowanych inwestycji lub działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót;
2) mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę opatrzoną przez organ prowadzący ten zasób odpowiednią klauzulą urzędową albo kopie tych map potwierdzone przez wnioskodawcę za ich zgodność z oryginałami z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót;
3) opis wpływu planowanych inwestycji lub działań na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. Jeżeli jest wymagane uzyskanie oceny wodnoprawnej oraz decyzji, o której mowa w art. 77 ust. 3, sprawy rozpoznaje się łącznie i wydaje się jedną decyzję.

Art. 428. W przypadku przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko ocenę wodnoprawną zastępuje się decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzją, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko – o ile taka ocena jest w przypadku danego przedsięwzięcia przeprowadzana. W postępowaniach o wydanie tych decyzji przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio.

Art. 429. W postępowaniu o wydanie oceny wodnoprawnej dokonuje się analizy wpływu planowanej inwestycji lub działania na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 430. Jeżeli ustalono, że planowana inwestycja lub działanie wpływa korzystnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, wydaje się ocenę wodnoprawną.

Art. 431. Jeżeli ustalono, że planowana inwestycja lub działanie nie wpływa na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych wydaje ocenę wodnoprawną.

Art. 432. Jeżeli ustalono, że planowana inwestycja lub działanie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych nakłada, w drodze postanowienia, obowiązek przedłożenia dokumentów potwierdzających spełnienie warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4.

Art. 433. Dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych poddaje analizie.

Art. 434. 1. Jeżeli analiza, o której mowa w art. 433, potwierdzi spełnienie warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych wydaje ocenę wodnoprawną.

2. Jeżeli analiza, o której mowa w art. 433, nie potwierdzi spełnienia warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych odmawia, w drodze decyzji, wydania oceny wodnoprawnej.

Art. 435. Organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych sporządza wykaz planowanych inwestycji lub działań mogących wpłynąć na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, obejmujący informację o wydanych ocenach wodnoprawnych oraz o przyczynach odmowy wydania oceny wodnoprawnej.

Art. 436. Planowane inwestycje lub działania zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 435, które w ocenie wodnoprawnej uzyskały potwierdzenie spełnienia warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, uwzględnia się w aktualizacji planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 437. 1. Jeżeli jednocześnie prowadzi się dwa lub więcej postępowań o wydanie oceny wodnoprawnej dotyczącej inwestycji lub działania planowanych:

1) w obrębie tej samej jednolitej części wód,
2) sąsiadujących ze sobą jednolitych części wód

– organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych dokonuje oceny skumulowanego oddziaływania inwestycji lub działania na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. Przepisy art. 429–434 stosuje się odpowiednio.

Art. 438. Ocena wodnoprawna każdorazowo wygasa z dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 321 aktualizujących plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 439. Po wydaniu oceny wodnoprawnej, o której mowa w art. 430, art. 431 i art. 434 ust. 1, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych w celu potwierdzenia zgodności inwestycji lub działań, o których mowa w art. 425, z celami środowiskowymi, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i w art. 61, sporządza deklarację zgodności.

Art. 440. Deklarację zgodności, o której mowa w art. 439, sporządza się zgodnie ze wzorem określonym w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/207 z dnia 20 stycznia 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do wzoru sprawozdania z postępów, formatu dokumentu służącego przekazywaniu informacji na temat dużych projektów, wzorów wspólnego planu działania, sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia", deklaracji zarządczej, strategii audytu, opinii audytowej i rocznego sprawozdania z kontroli oraz metodyki przeprowadzania analizy kosztów i korzyści, a także zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 w odniesieniu do wzoru sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna" (Dz. Urz. UE L 38 z 13.02.2015, str. 1, z późn. zm.[9)]).

Art. 440a. 1. Dla projektów, których całkowite koszty kwalifikowalne przekraczają kwoty wskazane w art. 100 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na

[9)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 299 z 05.11.2016, str. 92.

rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 320, z późn. zm.[10)]), w celu potwierdzenia zgodności inwestycji lub działań z celami środowiskowymi, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich sporządza dokument potwierdzający zgodność z tymi celami środowiskowymi.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy projekt obejmuje obszar działania więcej niż jednego regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich, dokument, o którym mowa w ust. 1, sporządzany jest oddzielnie dla każdego obszaru działania, na którym planowana jest realizacja projektu.

3. Dokument, o którym mowa w ust. 1, sporządza się, na wniosek podmiotu planującego realizację danego projektu, w przypadku innym niż określony w art. 439.

4. Dokument, o którym mowa w ust. 1, sporządza się zgodnie ze wzorem określonym w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/207 z dnia 20 stycznia 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do wzoru sprawozdania z postępów, formatu dokumentu służącego przekazywaniu informacji na temat dużych projektów, wzorów wspólnego planu działania, sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia”, deklaracji zarządczej, strategii audytu, opinii audytowej i rocznego sprawozdania z kontroli oraz metodyki przeprowadzania analizy kosztów i korzyści, a także zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 w odniesieniu do wzoru sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”.

[10)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.13, str. 320, Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.13, str. 470, Dz. Urz. UE L 270 z 15.10.15, str. 1, Dz. Urz. UE L 200 z 26.07.16, str. 140, Dz. Urz. UE L 259 z 27.09.16, str. 79/2, Dz. Urz. UE L 338 z 13.12.16, str. 34, Dz. Urz. UE L 129 z 19.05.17, str. 1, Dz. Urz. UE L 176 z 07.07.17, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 335 z 12.12.17, str. 1.

DZIAŁ X

Spółki wodne i związki wałowe

Rozdział 1

Tworzenie spółek wodnych i związków wałowych

Art. 441. 1. Spółki wodne oraz związki wałowe są niepublicznymi formami organizacyjnymi, które nie działają w celu osiągnięcia zysku, zrzeszają osoby fizyczne lub prawne na zasadzie dobrowolności i mają na celu zaspokajanie wskazanych przepisami ustawy potrzeb w zakresie gospodarowania wodami.

2. Spółki wodne, zapewniając zaspokojenie potrzeb zrzeszonych w nich osób w zakresie gospodarowania wodami, mogą podejmować prowadzenie działalności umożliwiającej osiągnięcie zysku netto, który przeznacza się wyłącznie na cele statutowe spółki wodnej.

3. Spółki wodne mogą być tworzone w szczególności do wykonywania, utrzymywania oraz eksploatacji urządzeń, w tym urządzeń wodnych, służących do:

1) zapewnienia wody dla ludności, w tym uzdatniania i dostarczania wody;
2) ochrony wód przed zanieczyszczeniem, w tym odprowadzania i oczyszczania ścieków;
3) melioracji wodnych oraz prowadzenia racjonalnej gospodarki na zmeliorowanych gruntach;
4) ochrony przed powodzią;
5) odwadniania gruntów zabudowanych lub zurbanizowanych.

4. Spółki wodne prowadzą księgi rachunkowe oraz sporządzają sprawozdania finansowe zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217).

Art. 442. Do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 441 ust. 3 pkt 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 8–10 i art. 12 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz przepisy wydane na podstawie art. 11 i art. 13 tej ustawy.

Art. 443. 1. Spółki wodne mogą korzystać z pomocy finansowej państwa udzielanej w formie dotacji podmiotowej z budżetu państwa przeznaczonej na dofinansowanie działalności bieżącej w zakresie realizacji zadań związanych

z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych, z wyłączeniem zadań, na realizację których została udzielona inna dotacja.

2. Spółki wodne mogą korzystać z pomocy finansowej z budżetów jednostek samorządu terytorialnego na bieżące utrzymanie wód i urządzeń wodnych oraz na finansowanie lub dofinansowanie inwestycji.

3. Pomoc finansowa, o której mowa w ust. 2, polega na udzielaniu dotacji celowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych z budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Zasady udzielania dotacji celowej, tryb postępowania w sprawie udzielania dotacji i sposób jej rozliczania określają organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego.

5. Udzielenie dotacji celowej następuje na podstawie umowy zawartej przez jednostkę samorządu terytorialnego ze spółką wodną.

6. W przypadku gdy dotacja celowa stanowi pomoc publiczną lub pomoc de minimis, jej udzielenie następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 444. 1. Spółki wodne mogą łączyć się w związki spółek wodnych.

2. Do związków spółek wodnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące spółek wodnych, z tym że prawa i obowiązki przysługujące wobec spółek wodnych staroście w stosunku do związków spółek wodnych wykonuje wojewoda.

Art. 445. 1. Związki wałowe mogą być tworzone do wykonywania i utrzymywania wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi stanowiącymi ich wyposażenie.

2. Przepisy dotyczące spółek wodnych i ich związków stosuje się odpowiednio do związków wałowych.

Art. 446. 1. Utworzenie spółki wodnej następuje w drodze porozumienia co najmniej 3 osób fizycznych lub prawnych, zawartego w formie pisemnej.

2. Do utworzenia spółki wodnej jest wymagane:

1) uchwalenie statutu spółki wodnej przez osoby zainteresowane utworzeniem tej spółki;
2) dokonanie wyboru organów spółki wodnej.

3. Starosta właściwy miejscowo dla siedziby spółki wodnej zatwierdza statut tej spółki w drodze decyzji.

4. W przypadku niezgodności statutu z prawem starosta wzywa do usunięcia tych niezgodności w określonym terminie, a jeżeli niezgodności nie zostaną usunięte – odmawia, w drodze decyzji, zatwierdzenia statutu.

5. Spółka wodna nabywa osobowość prawną z chwilą uprawomocnienia się decyzji starosty o zatwierdzeniu statutu tej spółki.

6. Osoby, które działały w imieniu spółki przed nabyciem przez tę spółkę osobowości prawnej, odpowiadają solidarnie za szkody powstałe w wyniku tego działania.

7. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do zmiany statutu spółki wodnej.

Art. 447. Następca prawny członka spółki wodnej wstępuje w jego prawa i obowiązki.

Art. 448. 1. Statut spółki wodnej określa w szczególności:

1) nazwę i siedzibę spółki wodnej oraz teren jej działalności;
2) cel działania spółki wodnej oraz sposób i środki służące do osiągnięcia tego celu;
3) zasady ustalania wysokości składek członkowskich oraz innych świadczeń adekwatnych do celów spółki wodnej;
4) zasady ustalania należności za dostarczanie wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków w przypadku prowadzenia działalności, o której mowa w art. 441 ust. 2, polegającej na realizacji działań określonych w art. 441 ust. 3 pkt 1 i 2;
5) prawa i obowiązki członków spółki wodnej;
6) ograniczenia praw członków spółki wodnej dotyczące ich gruntów i obiektów niezbędnych do wykonywania zadań tej spółki;
7) warunki przyjmowania nowych członków spółki wodnej, wykluczania członków ze spółki wodnej, ustania członkostwa w spółce wodnej oraz rezygnacji z członkostwa w tej spółce;
8) warunki następstwa prawnego członków spółki wodnej;
9) organy spółki wodnej, ich skład, zasady powoływania i odwoływania oraz zakres działania;
10) zasady nawiązywania stosunku pracy w ramach spółki wodnej;

11) przypadki wymagające zwołania walnego zgromadzenia;
12) czas trwania spółki wodnej oraz sposób jej rozwiązania lub likwidacji;
13) warunki zaciągania zobowiązań i udzielania pełnomocnictw do reprezentowania spółki wodnej;
14) przeznaczenie mienia pozostałego po rozwiązaniu lub likwidacji spółki wodnej.

2. Do statutu załącza się listę członków spółki wodnej, zawierającą ich oznaczenie, wskazanie siedzib i adresów.

Art. 449. 1. Zarząd spółki wodnej zgłasza Wodom Polskim utworzenie spółki wodnej w celu wpisania do systemu informacyjnego gospodarowania wodami, w terminie 30 dni od dnia nabycia przez spółkę wodną osobowości prawnej.

2. Wpis spółki wodnej do systemu informacyjnego gospodarki wodnej obejmuje:
1) nazwę, siedzibę, adres i przedmiot działania spółki wodnej;
2) imiona i nazwiska członków zarządu oraz sposób reprezentowania spółki wodnej;
3) czas trwania spółki wodnej;
4) dane dotyczące decyzji starosty o zatwierdzeniu statutu.

Art. 450. Wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 449 ust. 2, zarząd spółki wodnej zgłasza Wodom Polskim w celu wpisania do systemu informacyjnego gospodarowania wodami w terminie 30 dni od dnia ich zaistnienia.

Art. 451. 1. Spółka wodna odpowiada za swoje zobowiązania całym majątkiem.

2. Członek spółki wodnej nie odpowiada za zobowiązania spółki wodnej.

Art. 452. Członek spółki wodnej jest obowiązany do wnoszenia składek członkowskich i ponoszenia na jej rzecz innych określonych w statucie świadczeń, adekwatnych do celów tej spółki.

Art. 453. Wysokość składek członkowskich i innych świadczeń na rzecz spółki wodnej powinna być proporcjonalna do korzyści odnoszonych przez członków spółki wodnej w związku z działalnością tej spółki.

Art. 454. 1. Jeżeli osoby fizyczne lub prawne niebędące członkami spółki wodnej oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej odnoszą korzyści z urządzeń spółki wodnej lub przyczyniają się do zanieczyszczenia wody, dla

której ochrony spółka wodna została utworzona, są obowiązane do ponoszenia świadczeń na rzecz tej spółki.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, mogą mieć charakter należności pieniężnych lub obowiązków o charakterze niepieniężnym.

3. Wysokość i rodzaj świadczeń, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich spełnienia ustala, w drodze decyzji, starosta.

4. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, mające charakter należności pieniężnej niespełnione w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 3, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Obowiązek spełnienia świadczenia, o którym mowa w ust. 1, mającego charakter należności pieniężnej, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym to świadczenie stało się wymagalne.

6. Do świadczenia, o którym mowa w ust. 1, mającego charakter należności pieniężnej, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują staroście.

7. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, będące obowiązkiem o charakterze niepieniężnym, niespełnione w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 3, podlega egzekucji w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

8. Obowiązek spełnienia świadczenia, o którym mowa w ust. 1, będącego obowiązkiem o charakterze niepieniężnym, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym to świadczenie powinno zostać spełnione.

Art. 455. Dostarczanie wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków w przypadku prowadzenia działalności, o której mowa w art. 441 ust. 2, odbywa się na podstawie umowy zawartej między spółką wodną a zainteresowanym podmiotem.

Rozdział 2

Organy spółki wodnej

Art. 456. 1. Organami spółki wodnej są:

1) walne zgromadzenie;
2) zarząd;

3) komisja rewizyjna, o ile spółka wodna liczy więcej niż dziesięciu członków.

2. Statut może określać organy spółki wodnej inne niż wymienione w ust. 1 oraz określać warunki, przy których walne zgromadzenie złożone z członków spółki wodnej zostaje zastąpione przez walne zgromadzenie delegatów.

Art. 457. 1. Do walnego zgromadzenia należy:

1) uchwalanie planu prac spółki wodnej oraz jej budżetu;
2) upoważnienie zarządu do zaciągania pożyczek lub kredytów w imieniu spółki wodnej do ustalonej wysokości;
3) ustalanie wysokości należności za dostarczanie wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków w przypadku prowadzenia działalności, o której mowa w art. 441 ust. 2;
4) uchwalanie wysokości składek członkowskich i innych świadczeń adekwatnych do celów spółki wodnej;
5) wybór oraz odwołanie członków zarządu i członków komisji rewizyjnej;
6) rozpatrywanie i zatwierdzanie rocznych sprawozdań z działalności oraz udzielanie zarządowi absolutorium;
7) podejmowanie uchwał w sprawie nabycia nieruchomości albo zbycia lub obciążenia nieruchomości spółki wodnej;
8) uchwalanie zmian statutu spółki wodnej;
9) podejmowanie uchwał w sprawie przystąpienia spółki wodnej do związku spółek wodnych;
10) podejmowanie uchwał w sprawie połączenia spółki wodnej z inną spółką wodną albo podziału spółki wodnej na dwie lub więcej spółek wodnych;
11) podjęcie uchwały w sprawie rozwiązania spółki wodnej oraz powołania likwidatorów;
12) zatwierdzanie ostatecznych rachunków i sprawozdań likwidatora spółki wodnej;
13) podejmowanie uchwał w sprawach przedstawionych przez zarząd lub komisję rewizyjną.

2. Nieudzielenie absolutorium zarządowi spółki wodnej jest równoznaczne z odwołaniem zarządu.

Art. 458. Walne zgromadzenie jest zwoływane przez zarząd co najmniej raz w roku.

Art. 459. 1. Jeżeli statut spółki nie stanowi inaczej, uchwały walnego zgromadzenia zapadają zwykłą większością głosów.

2. Uchwały walnego zgromadzenia w sprawie zmiany statutu, rozwiązania spółki wodnej, połączenia z inną spółką wodną lub podziału spółki wodnej zapadają większością dwóch trzecich głosów w obecności co najmniej połowy liczby członków spółki wodnej.

3. Członkowi spółki wodnej przysługuje jeden głos.

4. Statut może przyznać członkowi spółki wodnej taką liczbę głosów, ile razy jego świadczenia na rzecz spółki wodnej są większe od świadczeń pozostałych członków spółki wodnej.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, statut spółki wodnej określa sposób obliczania podwyższonej liczby głosów.

6. Do walnego zgromadzenia delegatów przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 460. 1. Zarząd wykonuje uchwały walnego zgromadzenia, kieruje działalnością spółki wodnej, zarządza majątkiem spółki wodnej, prowadzi gospodarkę finansową spółki wodnej i reprezentuje spółkę wodną na zewnątrz.

2. Zarząd może być jednoosobowy lub wieloosobowy.

3. Zarząd jest wybierany na 5 lat, jeżeli statut spółki wodnej nie stanowi inaczej.

4. Do właściwości zarządu należą sprawy niezastrzeżone dla innych organów spółki wodnej.

5. Do składania oświadczeń w imieniu spółki wodnej, jeżeli statut spółki wodnej nie stanowi inaczej, są uprawnieni:

1) 1 członek zarządu – gdy w skład zarządu wchodzą nie więcej niż 2 osoby;
2) 2 członków zarządu – w pozostałych przypadkach.

6. Zarząd ma prawo obciążania członków spółki wodnej kosztami świadczeń lub prac niewykonanych w terminie.

Art. 461. 1. Komisja rewizyjna kontroluje działalność spółki wodnej.

2. Komisja rewizyjna jest obowiązana do przeprowadzenia kontroli gospodarki finansowej spółki wodnej co najmniej raz w roku, przed walnym zgromadzeniem, i przedstawienia wyników tej kontroli walnemu zgromadzeniu w formie sprawozdania.

3. Komisja rewizyjna składa się co najmniej z 3 członków.

4. Komisja rewizyjna jest wybierana na 5 lat, jeżeli statut spółki wodnej nie stanowi inaczej.

5. Członek komisji rewizyjnej nie może wchodzić w skład zarządu.

Rozdział 3

Nadzór i kontrola nad działalnością spółki wodnej

Art. 462. 1. Nadzór i kontrolę nad działalnością spółki wodnej sprawuje właściwy miejscowo starosta.

2. Zarząd przedkłada staroście uchwały organów spółki wodnej w terminie 7 dni od dnia ich podjęcia.

3. Uchwały organów spółki wodnej sprzeczne z prawem lub statutem są nieważne.

4. O nieważności uchwały organów spółki wodnej, podjętej w zakresie działalności, o której mowa w art. 441 ust. 1 i 3, w całości lub w części orzeka, w drodze decyzji, starosta, który w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały nadaje decyzję w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe albo w przypadku, o którym mowa w art. 39^1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, wprowadza decyzję do systemu teleinformatycznego.

5. Starosta, wszczynając postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały organu spółki wodnej, może wstrzymać jej wykonanie.

6. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa starosta nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, iż wydano ją z naruszeniem prawa.

7. Stwierdzenie przez starostę nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia decyzji.

8. Po upływie terminu wskazanego w ust. 4, starosta nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały organu spółki wodnej. W tym przypadku starosta może zaskarżyć uchwałę podjętą w zakresie działalności, o której mowa w art. 441 ust. 1 i 3, do sądu administracyjnego.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, wydanie postanowienia o wstrzymaniu wykonania uchwały lub zarządzenia należy do sądu.

10. Każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą organu spółki wodnej podjętą w zakresie działalności, o której mowa w art. 441 ust. 1 i 3, może – po bezskutecznym wezwaniu spółki wodnej do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego, chyba że w sprawie orzekał już na podstawie ust. 8 sąd administracyjny i skargę oddalił.

Art. 463. 1. Jeżeli zarząd dopuszcza się wielokrotnego naruszania przepisów prawa lub postanowień statutu, starosta, w drodze decyzji, rozwiązuje zarząd, wyznaczając osobę pełniącą obowiązki zarządu.

2. W terminie 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna, osoba wyznaczona do pełnienia obowiązków zarządu jest obowiązana zwołać walne zgromadzenie w celu wybrania nowego zarządu.

3. Jeżeli walne zgromadzenie nie dokona wyboru nowego zarządu, starosta ustanawia, w drodze decyzji, na koszt spółki wodnej, zarząd komisaryczny na czas oznaczony, nie dłuższy niż rok.

Rozdział 4

Rozwiązanie spółki wodnej

Art. 464. 1. Spółka wodna może być rozwiązana uchwałą walnego zgromadzenia.

2. Spółka wodna może być rozwiązana przez starostę, w drodze decyzji, jeżeli:

1) działalność spółki wodnej narusza przepisy prawa lub postanowienia statutu;
2) upłynął termin, na jaki został ustanowiony zarząd komisaryczny, o którym mowa w art. 463 ust. 3, a walne zgromadzenie nie dokonało wyboru nowego zarządu;
3) liczba członków jest mniejsza niż określona w art. 446 ust. 1.

Art. 465. 1. Rozwiązanie spółki wodnej następuje po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego.

2. Likwidatorem spółki wodnej może być członek zarządu lub inna osoba powołana uchwałą walnego zgromadzenia.

3. W przypadku rozwiązania spółki wodnej na podstawie decyzji, o której mowa w art. 464 ust. 2, likwidatora wyznacza starosta.

4. Likwidator wstępuje w prawa i obowiązki zarządu i podejmuje w imieniu spółki wodnej czynności niezbędne do zakończenia jej działalności.

5. Likwidator jest wynagradzany na koszt spółki wodnej, a wysokość wynagrodzenia ustala starosta.

6. Likwidator odpowiada za szkody powstałe na skutek przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego z naruszeniem zasad określonych w przepisach ustawy lub postanowieniach statutu spółki wodnej.

7. W przypadku powołania więcej niż jednego likwidatora – likwidatorzy odpowiadają solidarnie za szkody, o których mowa w ust. 6.

8. W okresie postępowania likwidacyjnego spółka wodna działa pod dotychczasową nazwą z dodaniem wyrazów „w likwidacji" i zachowuje osobowość prawną.

Art. 466. Zobowiązania spółki wodnej będącej w likwidacji pokrywa się w następującej kolejności:

1) zobowiązania ze stosunku pracy;
2) zobowiązania w zakresie danin publicznych;
3) koszty prowadzenia likwidacji;
4) inne zobowiązania.

Art. 467. Starosta po otrzymaniu uchwały walnego zgromadzenia spółki wodnej w likwidacji o zatwierdzeniu ostatecznych rachunków i sprawozdań likwidatora występuje z wnioskiem o wykreślenie spółki wodnej z systemu informacyjnego gospodarki wodnej.

DZIAŁ XI

Odpowiedzialność odszkodowawcza

Art. 468. 1. Do naprawienia szkód, o których mowa w przepisach ustawy, z wyłączeniem szkód, o których mowa w art. 31 ust. 7, art. 175 ust. 2, art. 176 ust. 10, art. 177 ust. 2 oraz art. 182 ust. 6, stosuje się przepisy art. 469.

2. Do zapobiegania szkodom w wodach i naprawy szkód w wodach w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie stosuje się przepisy tej ustawy.

Art. 469. 1. W sprawie naprawienia szkód innych niż szkody będące skutkiem okoliczności określonych w art. 222 ust. 3 i art. 223 ust. 1, powstałych w szczególności w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego albo dokonaniem zgłoszenia wodnoprawnego, prawo dochodzenia roszczeń przed sądami powszechnymi przysługuje po wyczerpaniu trybu, o którym mowa w ust. 3.

2. Prawo dochodzenia roszczeń, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wyłącznie szkodę rzeczywiście poniesioną.

3. Na żądanie poszkodowanego organ właściwy w sprawie pozwolenia wodnoprawnego albo zgłoszenia wodnoprawnego, którego następstwem jest szkoda, a jeżeli szkoda nie jest następstwem wykonywania pozwolenia wodnoprawnego albo dokonania zgłoszenia wodnoprawnego – właściwy wojewoda, ustala wysokość odszkodowania, w formie pieniężnej, w drodze decyzji.

4. W terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 3, strona może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku niewydania decyzji, o której mowa w ust. 3, przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

Art. 470. Przepisy art. 469 stosuje się odpowiednio do gruntów, na których znajdują się urządzenia wodne, przejęte na podstawie art. 419 ust. 2 na własność właściciela wód.

Art. 471. 1. Jeżeli szkoda wystąpiła na skutek wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 31 ust. 2, art. 135 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 141 ust. 1 i 4, art. 327 ust. 4 i 6 lub art. 382 ust. 7, właścicielowi nieruchomości przysługuje odszkodowanie:

1) w przypadku zmiany aktu prawa miejscowego albo zastąpienia dotychczasowego aktu prawa miejscowego nowym aktem prawa miejscowego – z tytułu uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia:
   a) korzystania z nieruchomości lub jej części w sposób zgodny z możliwościami zagospodarowania terenu wynikającymi z aktu prawa miejscowego przed jego zmianą lub zastąpieniem,
   b) możliwości zagospodarowania terenu zgodnie z przeznaczeniem ustalonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

– jeżeli to uniemożliwienie lub istotne ograniczenie skutkuje obniżeniem wartości nieruchomości;

2) w przypadkach innych niż określone w pkt 1 – z tytułu uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia:

a) dalszego faktycznego użytkowania terenu i gruntu w sposób zgodny z mającym miejsce w dniu wejścia w życie aktu prawa miejscowego faktycznym użytkowaniem,

b) możliwości zagospodarowania terenu zgodnie z przeznaczeniem ustalonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

– jeżeli to uniemożliwienie lub istotne ograniczenie skutkuje obniżeniem wartości nieruchomości.

2. W przypadku stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego albo jego uchylenia przez sąd administracyjny odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, podlega zwrotowi na rzecz podmiotu, który to odszkodowanie wypłacił.

3. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, ustala się na dzień wejścia w życie aktu prawa miejscowego.

4. Obniżenie wartości nieruchomości stanowi różnicę między wartością nieruchomości określoną przy uwzględnieniu możliwości zagospodarowania terenu i ograniczeń w tym zagospodarowaniu po wejściu w życie aktu prawa miejscowego a jej wartością przed wejściem w życie tego aktu prawa miejscowego, określoną z uwzględnieniem:

1) możliwości zagospodarowania terenu i ograniczeń w tym zagospodarowaniu wynikających z aktu prawa miejscowego obowiązującego przed zmianą aktu prawa miejscowego albo zastąpieniem dotychczasowego aktu prawa miejscowego nowym aktem prawa miejscowego;

2) sposobu użytkowania terenu i gruntu określonego na podstawie ewidencji gruntów i budynków lub zagospodarowania terenu zgodnie z przeznaczeniem ustalonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

5. Roszczenie o wypłatę odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem 2 lat od dnia wystąpienia szkody.

6. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, ustala właściwy starosta, w drodze decyzji, na wniosek właściciela nieruchomości.

7. W terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 6, strona może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio w przypadku niewydania decyzji przez starostę w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia.

9. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca:

1) organ wydający akt prawa miejscowego;
2) właściciel ujęcia wody – w przypadku ustanowienia strefy ochronnej;
3) odpowiednio Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy albo Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy – w przypadku ustanowienia strefy ochronnej urządzenia pomiarowego służb państwowych.

10. Roszczenie o zwrot odszkodowania, o którym mowa w ust. 2, przedawnia się z upływem 2 lat od dnia uchylenia albo stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego.

11. Przepisy ust. 1–10 stosuje się do użytkowników wieczystych.

Art. 472. 1. W sprawie naprawienia szkód będących skutkiem okoliczności określonych w art. 222 ust. 3 i art. 223 ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, z tym że odszkodowanie obejmuje także koszty sporządzenia projektu, o którym mowa w art. 220 ust. 6.

2. Roszczenie o naprawienie szkody przedawnia się z upływem 2 lat od dnia wystąpienia szkody.

DZIAŁ XII

Przepisy karne

Art. 473. 1. Kto wbrew przepisowi art. 31 ust. 1 uniemożliwia lub utrudnia korzystanie z wody do zwalczania poważnych awarii, klęsk żywiołowych, pożarów lub innych miejscowych zagrożeń lub do zapobieżenia poważnemu i nagłemu niebezpieczeństwu grożącemu życiu lub zdrowiu osób, lub mieniu znacznej wartości, którego w inny sposób nie można uniknąć

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli następstwem czynu określonego w ust. 1 jest śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu człowieka lub znaczna szkoda w mieniu

– sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 5.

Art. 474. 1. Kto wbrew przepisom art. 176 ust. 1, art. 192 ust. 1 pkt 3 lub art. 382 ust. 2 pkt 2 wykonuje w pobliżu urządzeń wodnych lub pomiarowych roboty lub czynności zagrażające tym urządzeniom

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli następstwem czynu określonego w ust. 1 jest znaczna szkoda

– sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 475. Kto niszczy lub uszkadza brzegi śródlądowych wód powierzchniowych, brzegi wód morskich, budowle, w tym mury, niebędące urządzeniami wodnymi, tworzące brzeg lub grunty pokryte śródlądowymi wodami powierzchniowymi

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 476. 1. Kto bez wymaganej zgody wodnoprawnej albo z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym korzysta z wód lub wykonuje urządzenia wodne albo inne czynności wymagające pozwolenia wodnoprawnego

– podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto nie wykonuje obowiązków określonych w decyzji stwierdzającej wygaśnięcie lub cofnięcie pozwolenia wodnoprawnego.

3. Nie popełnia wykroczenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, kto wykorzystuje wody na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej na polecenie operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub operatora systemu połączonego elektroenergetycznego w celu usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.[11)]), jeżeli wykorzystanie tej wody nastąpiło w rozmiarze i w czasie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia.

Art. 477. Kto wbrew:

1) przepisowi art. 42 ust. 1 nie wykonuje badania jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli,

[11)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 843, 1086, 1378 i 1565 oraz z 2021 r. poz. 234 i 255.

2) przepisowi art. 42 ust. 3 nie przekazuje właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyników badań jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli,
3) przepisowi art. 45 ust. 1 nie oznakowuje kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli,
4) przepisowi art. 101 ust. 1 nie prowadzi pomiarów ilości pobranej wody lub ilości i jakości ścieków,
5) przepisowi art. 101 ust. 3 nie prowadzi pomiarów ilości pobieranej wody,
6) przepisowi art. 188 ust. 1 nie utrzymuje urządzeń wodnych,
7) przepisowi art. 192 ust. 1 pkt 1 niszczy lub uszkadza urządzenia wodne,
8) przepisowi art. 192 ust. 1 pkt 2 utrudnia przepływ wody w związku z wykonywaniem lub utrzymywaniem urządzeń wodnych,
9) przepisowi art. 208 uniemożliwia wejście na grunt,
10) przepisowi art. 233 ust. 1 uniemożliwia dostęp do wód na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód lub dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych,
11) przepisowi art. 233 ust. 2 nie zapewnia dostępu do wody w sposób umożliwiający powszechne korzystanie z wód,
12) przepisowi art. 304 ust. 1 nie przekazuje wyników prowadzonych pomiarów ilości pobieranych wód podziemnych i wód powierzchniowych lub ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi lub nieterminowo przekazuje te wyniki,
13) przepisowi art. 344 ust. 4 nie prowadzi kontroli wewnętrznej

– podlega karze grzywny.

Art. 478. Kto:

1) wbrew przepisowi art. 234 ust. 1 zmienia kierunek i natężenie odpływu znajdujących się na jego gruncie wód opadowych lub roztopowych lub kierunek odpływu wód ze źródeł, lub odprowadza wody, lub wprowadza ścieki na grunty sąsiednie,
2) wbrew przepisowi art. 232 ust. 1 grodzi nieruchomości przyległe do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych lub do brzegu wód morskich lub morza

terytorialnego, w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, lub zakazuje lub uniemożliwia przechodzenie przez ten obszar,

3) wbrew przepisowi art. 331 ust. 2 nie przekazuje danych wchodzących w zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami,

4) wbrew przepisowi art. 36 ust. 7, będąc właścicielem gruntu, któremu przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33, dokonującym poboru wód lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o którym mowa w art. 36 ust. 6, nie zapewnia dostępu do nieruchomości w zakresie niezbędnym do wyposażenia w przyrządy pomiarowe,

5) wbrew przepisom art. 75 wprowadza ścieki do wód lub do ziemi,

5a) wbrew przepisom art. 75a wprowadza wody opadowe lub roztopowe, ujęte w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych:

a) bezpośrednio do wód podziemnych,

b) do urządzeń wodnych, o ile wody te zawierają substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, jeżeli byłoby to niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 4,

6) wbrew przepisom art. 77 ust. 1:

a) wprowadza do wód odpady lub ciekłe odchody zwierzęce,

b) spławia do wód śnieg wywożony z terenów zanieczyszczonych, w szczególności z centrów miast, terenów przemysłowych, terenów składowych, baz transportowych, dróg o dużym natężeniu ruchu wraz z parkingami, lub go składuje na terenach położonych między wałem przeciwpowodziowym a linią brzegu wody lub w odległości mniejszej niż 50 m od linii brzegu wody,

c) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią gromadzi ścieki, nawozy naturalne, środki chemiczne lub inne substancje lub materiały, które mogą zanieczyścić wody, prowadzi odzysk lub unieszkodliwianie odpadów, w tym w szczególności składuje odpady, lub lokalizuje nowe cmentarze,

d) myje pojazdy w wodach powierzchniowych lub nad brzegami tych wód,

e) pobiera z wód powierzchniowych wodę bezpośrednio do opryskiwaczy rolniczych oraz myje opryskiwacze rolnicze i sprzęt do aplikacji nawozów,

oraz wylewa wodę z ich mycia w odległości mniejszej niż 25 m od brzegu zbiorników wodnych, jezior, cieków naturalnych, rowów, kanałów, ujęć wody, jeżeli nie ustanowiono strefy ochronnej na podstawie art. 135 ust. 1,

f) używa farb produkowanych na bazie związków organiczno-cynowych (TBT) do konserwacji technicznych konstrukcji podwodnych,

g) porusza się pojazdami w wodach powierzchniowych lub po gruntach pokrytych wodami,

7) wbrew przepisom art. 83 nie zapewnia ochrony wód przed zanieczyszczeniem,

8) wbrew przepisowi art. 177, będąc właścicielem lub zarządcą wału przeciwpowodziowego, nie wprowadza czasowego zakazu poruszania się po wałach przeciwpowodziowych,

9) wbrew przepisowi art. 79 rozcieńcza ścieki w celu uzyskania ich stanu, składu lub minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających zgodnego z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,

10) wbrew przepisowi art. 84 ust. 4 rolniczo wykorzystuje ścieki,

11) wbrew przepisowi art. 83 ust. 5 nie usuwa ścieków ze statku do urządzenia odbiorczego na lądzie,

12) wbrew przepisowi art. 125 ust. 1 lub art. 129 ust. 1 nie oznacza granic terenu ochrony pośredniej lub ochrony bezpośredniej,

13) nie stosuje się do zakazów, nakazów lub ograniczeń obowiązujących w strefie ochronnej, na obszarze ochronnym lub w strefie ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych,

14) wbrew przepisom art. 125 ust. 2 lub art. 129 ust. 3 niszczy, uszkadza lub przemieszcza tablice zawierające informacje o ustanowieniu strefy ochronnej lub stałe znaki stojące lub pływające, lub tablice zawierające informacje o ustanowieniu strefy ochronnej i zakazie wstępu osób nieupoważnionych,

15) wbrew przepisowi art. 382 ust. 2 pkt 1 bez upoważnienia przemieszcza urządzenia pomiarowe służb państwowych,

16) wbrew przepisowi art. 403 ust. 1 pkt 2 nie wykonuje określonego w pozwoleniu wodnoprawnym obowiązku wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub zmniejszających negatywne skutki wykonywania tego pozwolenia

– podlega karze grzywny.

Art. 479. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w art. 476–478, następuje na zasadach i w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2020 r. poz. 729, 956, 1423, 2112 i 2320).

DZIAŁ XIII

Zmiany w przepisach, przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach

Art. 480–524. (pominięte)

Rozdział 2

Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 525. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy:

1) znosi się Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej;
2) znosi się dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej.

2. Tworzy się Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej „Wodami Polskimi”.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie tego przepisu, powołuje pełnomocnika do spraw organizacji Wód Polskich.

4. Pełnomocnik, o którym mowa w ust. 3, wykonuje także określone w ustawie zadania i kompetencje Prezesa Wód Polskich do czasu powołania Prezesa Wód Polskich, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

5. Wynagrodzenie pełnomocnika, o którym mowa w ust. 3, jest płatne z części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

6. Powołując pełnomocnika, o którym mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi zakres jego zadań oraz terminy ich realizacji.

7. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz regionalne zarządy gospodarki wodnej będące państwowymi jednostkami budżetowymi stają się jednostkami organizacyjnymi Wód Polskich.

8. Pełnomocnik, o którym mowa w ust. 3, jest obowiązany do realizacji zadań mających na celu prawidłowe i terminowe przeprowadzenie procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich, w szczególności do:

1) sporządzenia szczegółowego harmonogramu procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej;
2) oszacowania kosztów czynności, o których mowa w pkt 1, i opracowania preliminarza wydatków;
3) realizacji budżetu państwa w okresie włączania;
4) powiadomienia właściwego banku;
5) przeprowadzenia inwentaryzacji aktywów i pasywów zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
6) sporządzenia bilansu zamknięcia na dzień zakończenia czynności.

9. Pełnomocnik, w terminie nie dłuższym niż do dnia 1 stycznia 2018 r., przekaże do urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej dokumentację niezbędną do wykonywania zadań określonych w ustawie.

Art. 526. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wykonują zadania dotychczasowego Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw związane z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, a także inwestycjami w gospodarce wodnej.

Art. 527. Z dniem wejścia w życie ustawy należności, zobowiązania, prawa i obowiązki Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej będącego państwową jednostką budżetową oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi stają się odpowiednio należnościami, zobowiązaniami, prawami i obowiązkami Wód Polskich.

Art. 528. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa:

1) wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2–4 ustawy uchylanej w art. 573, lub ich części oraz gruntów pokrytych tymi wodami, z wyłączeniem gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy uchylanej w art. 573;
2) nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi związanymi z nimi funkcjonalnie, przyległych do wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy uchylanej w art. 573, a także położonych na tych nieruchomościach budynków oraz innych urządzeń;
3) nieruchomości innych niż określone w pkt 2, oddanych dotychczas w trwały zarząd regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi oraz położonych na tych nieruchomościach budynków i innych urządzeń oraz lokali.

2. Jeżeli nieruchomości, o których mowa w ust. 1, lub ich części zostały przed dniem wejścia w życie ustawy oddane w użytkowanie lub ustanowiono na nich inne ograniczone prawo rzeczowe, lub zostały wydzierżawione, lub oddane w najem, lub użyczone, z dniem wejścia w życie ustawy w prawa i obowiązki oddającego w użytkowanie lub ustanawiającego inne ograniczone prawo rzeczowe, lub wydzierżawiającego, lub wynajmującego, lub oddającego do używania wstępują Wody Polskie.

3. Wody Polskie oraz podmioty, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy uchylanej w art. 573, podpisują protokoły zdawczo-odbiorcze dotyczące przejęcia przez Wody Polskie reprezentacji Skarbu Państwa oraz wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa:

1) wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy uchylanej w art. 573, lub ich części oraz gruntów pokrytych tymi wodami, z wyłączeniem gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy uchylanej w art. 573;
2) nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi związanymi z nimi funkcjonalnie, przyległych do wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 573, a także

położonych na tych nieruchomościach budynków oraz innych urządzeń, w tym urządzeń wodnych.

4. Protokoły zdawczo-odbiorcze, o których mowa w ust. 3, obejmują wykazy składników mienia, o których mowa w ust. 3, wraz z dokumentacją.

5. Marszałkowie województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 573, przekazują właściwym dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej Wód Polskich wykazy:

1) decyzji dotyczących mienia, o którym mowa w ust. 3;
2) umów dzierżawy, najmu, użyczenia lub użytkowania mienia, o którym mowa w ust. 3;
3) deklaracji podatkowych na podatek od nieruchomości;
4) odszkodowań wynikających z przepisów ustawy uchylanej w art. 573;
5) zobowiązań wynikających z zawartych umów lub porozumień;
6) zadań inwestycyjnych i eksploatacyjnych.

6. Reprezentację Skarbu Państwa, o której mowa w ust. 1, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich, właściwy wojewoda.

7. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

8. Wykonywanie praw właścicielskich, o których mowa w ust. 1, nie narusza praw osób trzecich.

9. Na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 6, dokonuje się wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 529. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa oraz wykonuje uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości, budynków i budowli oraz urządzeń wodnych, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 2 i 3.

Art. 530. 1. Zasób nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 14a ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573, staje się zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 218 ust. 1.

2. Tworzy się zasób nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 218 ust. 3.

Art. 531. 1. Trwały zarząd wód, gruntów pokrytych wodami oraz pozostałych nieruchomości, ustanowiony na rzecz regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw lub jednostek organizacyjnych samorządu województwa wykonujących zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 573, wygasa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Wygaśnięcie trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich albo właściwego marszałka województwa, właściwy starosta.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

4. Na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2, dokonuje się wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

5. Wpisy do ksiąg wieczystych wynikające z wygaśnięcia trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1, są wolne od opłat.

6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do nieruchomości będących w posiadaniu regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw lub jednostek organizacyjnych samorządu województwa wykonujących zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 573, bez tytułu prawnego.

Art. 532. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy składniki mienia ruchomego stanowiącego własność Skarbu Państwa, pozostające w dyspozycji Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej będącego państwową jednostką budżetową oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi stają się nieodpłatnie własnością Wód Polskich, z wyłączeniem składników mienia ruchomego służących do wykonywania praw właścicielskich na

śródlądowych drogach wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, o których mowa w art. 193 ust. 5.

2. Składniki mienia ruchomego, o których mowa w ust. 1, które stają się własnością Wód Polskich, odzwierciedla się w funduszu założycielskim Wód Polskich.

3. Składniki mienia ruchomego służące do wykonywania praw właścicielskich na śródlądowych drogach wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, o których mowa w art. 193 ust. 5, obejmują:

1) mienie niezbędne do świadczenia pracy przez pracowników ujętych w opracowanym i uzgodnionym wykazie pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej, którzy staną się pracownikami urzędów żeglugi śródlądowej, o którym mowa w art. 539 ust. 4, a także pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, przejmowanych przez urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej, ujętych w zatwierdzonym wykazie, o którym mowa w art. 540 ust. 1, w tym mienie powierzone tym pracownikom;
2) mienie służące do utrzymania śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, o których mowa w art. 193 ust. 5.

4. Z dniem wejścia w życie ustawy uprawnienia właścicielskie do składników mienia ruchomego, o których mowa w ust. 3, stanowiących własność Skarbu Państwa, pozostających w dyspozycji Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej będącego państwową jednostką budżetową oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi wykonuje minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej.

5. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej podpisują protokoły zdawczo-odbiorcze dotyczące przejęcia przez tego ministra uprawnień właścicielskich do składników mienia ruchomego, o których mowa w ust. 3.

6. Protokoły zdawczo-odbiorcze, o których mowa w ust. 5, obejmują wykazy składników mienia, o których mowa w ust. 3, wraz z dokumentacją.

Art. 533. 1. Do opłat, o których mowa w art. 74 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 573, należnych za 2017 r., stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Wpływy z tytułu należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy uchylanej w art. 573, należne przed dniem 1 stycznia 2018 r., stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

3. Środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w wysokości ustalonego na dzień 31 grudnia 2017 r. stanu zobowiązania określonego w art. 401c ust. 4 ustawy zmienianej w art. 493[12)], w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wpływy z tytułu należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy uchylanej w art. 573, przekazane na rachunek bankowy tego Funduszu po dniu 31 grudnia 2017 r., przeznacza się na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 493 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do opłat za korzystanie ze środowiska należnych za okres do dnia 31 grudnia 2017 r. oraz wpływów z tych opłat stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 534. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wstępują w prawa i obowiązki wynikające z:

1) zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej;
2) koncesji i zezwoleń udzielonych regionalnym zarządom gospodarki wodnej, jeżeli przepisy odrębne lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej;
3) zawartych przez marszałków województw lub wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne wykonujące zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 oraz w art. 75 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573, umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez marszałków województw lub te jednostki organizacyjne samorządu województwa w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej;

[12)] Artykuł 493 zawiera zmiany do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

4) koncesji i zezwoleń udzielonych marszałkom województw lub wojewódzkim samorządowym jednostkom organizacyjnym, realizującym zadania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 573, jeżeli ustawa lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej;
5) zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej umów o użytkowanie obwodów rybackich.

2. Umowy i porozumienia, zawarte przez marszałków województw lub wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne z naruszeniem prawa, mogą zostać wypowiedziane przez Wody Polskie bez odszkodowania.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wstępują z mocy prawa w umowy dotyczące rybactwa śródlądowego, w które dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej wstąpili na podstawie art. 217 ust. 6 ustawy uchylanej w art. 573.

4. Zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, będące państwowymi jednostkami budżetowymi, umowy zachowują moc do czasu ich wygaśnięcia lub rozwiązania, z tym że wynikające z tych umów prawa i obowiązki z dniem wejścia w życie ustawy stają się odpowiednio prawami i obowiązkami Wód Polskich.

5. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie przystępują do toczących się postępowań sądowych i administracyjnych, w których stronami są:
1) Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej,
2) dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej,
3) marszałkowie województw,
4) kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych
– dotyczących spraw wynikających z przepisów ustawy uchylanej w art. 573.

6. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z umów i porozumień zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w zakresie prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej dotyczących zadań finansowanych lub dofinansowanych ze środków publicznych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz w przepisach ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020,

dotyczących śródlądowych dróg wodnych, o ile inwestycje te służą wyłącznie realizacji zadań o charakterze transportowym.

7. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej może powierzyć Wodom Polskim, w drodze porozumienia, wykonywanie funkcji inwestora zastępczego w zakresie inwestycji, o których mowa w ust. 6.

Art. 535. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędy morskie nabywają nieodpłatnie trwały zarząd będących własnością Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 2.

Art. 536. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie stają się stronami umów dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy uchylanej w art. 573, oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych, o których mowa w art. 71 ustawy uchylanej w art. 573, w tym umów finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 lit. d ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, województwa, marszałków województw lub właściwe wojewódzkie jednostki organizacyjne, i zakończą realizację przedsięwzięć na podstawie tych umów i tych decyzji.

2. Po zakończeniu realizacji przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, Wody Polskie są obowiązane realizować obowiązki wynikające z umów lub decyzji, o których mowa w ust. 1.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie są obowiązane realizować obowiązki wynikające z decyzji dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych zrealizowanych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 573, oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych, o których mowa w art. 71 ustawy uchylanej w art. 573, finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 lit. d ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez właściwe wojewódzkie jednostki organizacyjne w ramach działania „Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez gospodarowanie

rolniczymi zasobami wodnymi", objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Art. 537. 1. Tworzy się Państwową Radę Gospodarki Wodnej.

2. Krajowa Rada Gospodarki Wodnej, o której mowa w art. 96 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573, wykonuje, do końca kadencji swoich członków, zadania Państwowej Rady Gospodarki Wodnej.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy wygasa kadencja członków rad gospodarki wodnej regionów wodnych.

Art. 538. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy państwowa służba hydrologiczno--meteorologiczna, o której mowa w art. 102 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573, staje się państwową służbą hydrologiczno-meteorologiczną, o której mowa w art. 367 ust. 1.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, o której mowa w art. 102 ust. 2a ustawy uchylanej w art. 573, staje się państwową służbą do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, o której mowa w art. 368 ust. 1.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy państwowa służba hydrogeologiczna, o której mowa w art. 102 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 573, staje się państwową służbą hydrogeologiczną, o której mowa w art. 369 ust. 1.

4. Z dniem wejścia w życie ustawy kataster wodny, o którym mowa w art. 153 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573, staje się systemem informacyjnym gospodarowania wodami, o którym mowa w art. 329 ust. 1.

5. Tworzy się Hydroportal, o którym mowa w art. 332 ust. 3.

Art. 539. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy regionalnych zarządów gospodarki wodnej stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich na zasadach określonych w art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60 i 962).

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1345, 1605, 1807, 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 379).

3. W terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz dyrektorzy regionalnych zarządów

gospodarki wodnej opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej wykaz pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej, w którym wskażą zakresy czynności wykonywanych przez tych pracowników oraz zajmowane przez nich stanowiska.

4. Na podstawie wykazu, o którym mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od dnia opracowania tego wykazu, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej opracują i uzgodnią wykaz pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej, którzy staną się pracownikami urzędów żeglugi śródlądowej, uwzględniając zakres wykonywanych przez tych pracowników czynności oraz zajmowane przez nich stanowiska, oraz przyporządkują w tym wykazie poszczególnych pracowników do właściwych urzędów żeglugi śródlądowej, uwzględniając potrzeby tych urzędów.

5. W terminie 14 dni od dnia uzgodnienia wykazu, o którym mowa w ust. 4, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zawiadamia pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej objętych tym wykazem oraz dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej o treści opracowanego i uzgodnionego wykazu, o którym mowa w ust. 4, w formie pisemnej.

6. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy regionalnych zarządów gospodarki wodnej objęci opracowanym i uzgodnionym wykazem, o którym mowa w ust. 4, stają się z mocy prawa pracownikami właściwych urzędów żeglugi śródlądowej, na zasadach określonych w art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

7. Przepisów ust. 3–6 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy, o której mowa w ust. 2.

Art. 540. 1. W terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej wykaz pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, przejmowanych przez urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej oraz Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności,

w którym przyporządkuje poszczególnych pracowników do urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej albo Wód Polskich.

2. W wykazie, o którym mowa w ust. 1, wskazuje się zakres wykonywanych czynności przez pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz zajmowane przez tych pracowników stanowiska.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej zatwierdzają wykaz, o którym mowa w ust. 1, i przekazują go niezwłocznie Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

4. W terminie 14 dni od dnia zatwierdzenia wykazu, o którym mowa w ust. 1, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zawiadamia pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej o treści zatwierdzonego wykazu, o którym mowa w ust. 1, w formie pisemnej.

5. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, ujęci w zatwierdzonym wykazie, o którym mowa w ust. 1, stają się z mocy prawa pracownikami odpowiednio urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej, albo Wód Polskich.

6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

7. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 541. 1. Do dnia wejścia w życie ustawy dyrektor generalny urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykaz pracowników urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej przejmowanych przez Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności oraz wskazując Wody Polskie jako podmiot przejmujący zadania realizowane przez danego pracownika.

2. Do dnia wejścia w życie ustawy dyrektor generalny urzędu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia pracowników tego urzędu, o których mowa w ust. 1, o treści wykazu, o którym mowa w ust. 1, w formie pisemnej.

3. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, o których mowa w ust. 1, o treści wykazu, o którym mowa w ust. 1, pracownicy tego urzędu ujęci w tym wykazie stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

5. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 542. 1. Do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 573 opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz właściwym wojewodom wykazy pracowników tych urzędów i jednostek organizacyjnych, uwzględniając zakres wykonywanych dotychczas czynności.

2. W wykazach, o których mowa w ust. 1, nie ujmuje się pracowników, którym będą powierzone zadania inne niż zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy zmienianej w art. 505[13)] oraz w przepisach ustawy uchylanej w art. 573.

3. Do dnia wejścia w życie ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, zawiadamiają pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, o treści wykazów, o których mowa w ust. 1, w formie pisemnej.

4. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, o treści wykazów, o których mowa w ust. 1, pracownicy tych urzędów i jednostek organizacyjnych wymienieni w wykazach, o których mowa w ust. 1, stają się z mocy prawa pracownikami:

1) Wód Polskich albo

[13)] Artykuł 505 zawiera zmiany do ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym.

2) właściwych urzędów wojewódzkich, jeżeli wykonują zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych.

5. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

6. Do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy starostowie opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykazy pracowników starostw powiatowych realizujących zadania starostów określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 573, uwzględniając dotychczasowe przygotowanie zawodowe tych pracowników oraz zakres wykonywanych dotychczas czynności.

7. W wykazach, o których mowa w ust. 6, nie ujmuje się pracowników, którym będą powierzone zadania inne niż zadania starostów określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 573.

8. Do dnia wejścia w życie ustawy starostowie zawiadamiają pracowników starostw powiatowych o treści wykazów, o których mowa w ust. 6, w formie pisemnej.

9. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników starostw powiatowych, o których mowa w ust. 6, o treści wykazów, o których mowa w ust. 6, pracownicy starostw powiatowych wymienieni w tych wykazach stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

10. Nie później niż z upływem miesiąca od dnia, o którym mowa w ust. 4 i 9, pracownikom, o których mowa w ust. 4 i 9, mogą zostać zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy przez Prezesa Wód Polskich albo pełnomocnika, o którym mowa w art. 525 ust. 3, albo wojewodę, z uwzględnieniem zakresu dotychczasowych obowiązków tych pracowników oraz zakresu obowiązków, które będą realizowane na nowych stanowiskach pracy.

11. Propozycja nowych warunków pracy lub płacy może obejmować nawiązanie stosunku pracy na stanowisku pracy w Wodach Polskich albo na stanowisku pracy w urzędzie wojewódzkim.

12. Pracodawca jest obowiązany zawiadomić na piśmie pracowników o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunków pracy, w tym o skutkach nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy. Przepisy art. 23^1 § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

13. Pracodawca w okresie miesiąca od dnia, o którym mowa w ust. 4 i 9, może wypowiedzieć z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia stosunek pracy pracownika, o którym mowa w ust. 4 i 9, jeżeli nie jest możliwe powierzenie pracownikowi pracy odpowiadającej kwalifikacjom pracownika.

14. Przepisu ust. 13 nie stosuje się do:

1) pracowników objętych szczególną ochroną stosunku pracy przewidzianą na podstawie odrębnych przepisów;
2) pracowników sprawujących opiekę nad dzieckiem, do ukończenia przez dziecko 4. roku życia.

15. W razie wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 13, pracownikom przysługują odpowiednie świadczenia przewidziane dla pracowników, z którymi stosunek pracy rozwiązuje się z przyczyn niedotyczących pracowników.

16. W okresie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy pracownicy, których stosunek pracy został wypowiedziany na podstawie ust. 13, korzystają z pierwszeństwa w zatrudnieniu w Wodach Polskich.

Art. 543. Podmioty stosujące przed dniem wejścia w życie ustawy programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, ustanowione w aktach prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 47 ust. 7 ustawy uchylanej w art. 573, zakończą inwestycje związane z realizacją tych programów, finansowane ze środków publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz. U. z 2017 r. poz. 562, 624, 892, 935 i 1475), nie później niż z upływem 12 miesięcy od dnia, w którym przestałyby obowiązywać programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, ustanowione w aktach prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 47 ust. 7 ustawy uchylanej w art. 573.

Art. 544. 1. Do dnia wejścia w życie ustawy marszałkowie województw przekażą pełnomocnikowi, o którym mowa w art. 525 ust. 3, ewidencję, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 573.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wstępują w prawa i obowiązki wynikające z umów zawartych do dnia 30 czerwca 2017 r. w przedmiocie wykonania ewidencji, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 573.

3. Urządzenie melioracji wodnych wykonane przez właściciela gruntów przed dniem wejścia w życie ustawy i niezgłoszone do ewidencji, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 573, właściciel tego urządzenia zgłasza właściwemu dyrektorowi zarządu zlewni Wód Polskich, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, w celu wpisania do ewidencji melioracji wodnych.

Art. 545. 1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 i 1566), stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r.

1a. Przepisy art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2, art. 81 ust. 3 oraz art. 90 ust. 1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

1b. Do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzji, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko, o których mowa w ust. 1, przepisu art. 428 nie stosuje się.

2. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących ustalenia linii brzegu stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących pozwoleń na budowę, zgłoszeń, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 i 1529), a także decyzji wydawanych na podstawie:

1) ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1496 i 1566),
2) ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1067 oraz z 2017 r. poz. 1566),
3) ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1122 i 1566),
4) ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 825 oraz z 2017 r. poz. 1566),
5) ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 592),
6) ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. poz. 835 i 993),
7) ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 1566),
8) ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1727, z późn. zm.[14)]),
9) ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2017 r. poz. 552 i 1566),
10) ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1812 oraz z 2017 r. poz. 635 i 1566),
11) ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1537, 1920 i 2003 oraz z 2017 r. poz. 1529 i 1566),

[14)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1920, 1923, 1948 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60, 1089 i 1566.

12) ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1372),
13) ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1377, 1381 i 1566)

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

3a. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących:

1) administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 493, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
2) odroczenia terminu płatności administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 493, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

3b. Do wymierzonych administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 493, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w tym do odraczania terminu ich płatności oraz z wpływów z tych kar, stosuje się przepisy dotychczasowe.

3c. W sprawach administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 493, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, których termin płatności został odroczony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

3d. W terminie nie dłuższym niż 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, na podstawie przepisów dotychczasowych, administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 493, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, za przekroczenie określonych w pozwoleniach wodnoprawnych oraz pozwoleniach zintegrowanych warunków, dotyczących ilości pobranej wody oraz ilości ścieków, ich stanu, składu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji w odprowadzanych ściekach

przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, które wystąpiło do dnia 31 grudnia 2017 r.

4. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, niewymienionych w ust. 1–3d, stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego jest Prezes Wód Polskich, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego był w tych sprawach Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej albo dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej.

5. Organy, które po wejściu w życie ustawy utracą właściwość do wydawania pozwoleń wodnoprawnych, niezwłocznie przekażą sprawy wszczęte i niezakończone organom właściwym w sprawach pozwoleń wodnoprawnych.

6. Marszałkowie województw oraz wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne realizujące zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 573 przekażą właściwym dyrektorom zarządów zlewni Wód Polskich dokumentację niezbędną do realizacji zadań określonych w ustawie.

7. Pozwolenia wodnoprawne wydane na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc.

Art. 546. 1. Decyzje wydane na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 497[15)], dotyczące nieruchomości lub jej części znajdujących się na obszarze, o którym mowa w art. 169 ust. 2 pkt 2, lub w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału przeciwpowodziowego po stronie odpowietrznej, wygasają z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z wyjątkiem decyzji dotyczących rozbudowy, przebudowy, odbudowy istniejących obiektów liniowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 497, na podstawie których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydano decyzje o pozwoleniu na budowę albo dokonano zgłoszeń, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, do których właściwy organ nie wniósł sprzeciwu.

---

15) Artykuł 497 zawiera zmiany do ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 497, dotyczących zagospodarowania terenu niezwiązanego z wykonywaniem robót budowlanych lub polegającego wyłącznie na budowie drogi rowerowej, urządzeń melioracji wodnych lub budowli przeciwpowodziowych.

4. Do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 497 przepisów art. 162 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

5. W ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wójt, burmistrz lub prezydent miasta opracowuje wykaz decyzji, o których mowa w ust. 1.

6. Wykaz, o którym mowa w ust. 5, jest przekazywany właściwym miejscowo organom administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego oraz podlega ogłoszeniu na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej właściwej gminy.

7. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawie decyzji o warunkach zabudowy oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 497, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 547. Inwestycje w zakresie budowy, przebudowy, modernizacji lub utrzymania śródlądowych dróg wodnych, rozpoczęte przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej lub regionalne zarządy gospodarki wodnej i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są kontynuowane przez Wody Polskie.

Art. 548. 1. Do projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, projektów ramowych studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związków metropolitalnych, a także ich zmian, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub do sporządzenia lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, lub do sporządzenia lub zmiany ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego i

2) ogłoszono w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie o wyłożeniu projektu studium lub planu do publicznego wglądu

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do projektów planów zagospodarowania przestrzennego województw, a także ich zmian, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie ustawy skierowano projekt planu do ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 549. Studia ochrony przeciwpowodziowej opracowane dla rzek lub ich odcinków zachowują ważność do czasu przekazania organom, o których mowa w art. 171 ust. 4 pkt 7–9, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego dla tych odcinków rzek.

Art. 550. 1. Obowiązek uzgodnienia, o którym mowa w art. 166 ust. 2, obejmuje obszary szczególnego zagrożenia powodzią wynikające ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, dla których nie opracowano map zagrożenia powodziowego.

2. Dokonując uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, należy kierować się ustaleniami map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ustaleniami wynikającymi ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, dla obszarów, dla których nie zostały opracowane mapy zagrożenia powodziowego, lub analizami hydraulicznymi.

Art. 551. 1. W terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 1, ustanowi strefy ochronne obejmujące wyłącznie teren ochrony bezpośredniej dla ujęć wody, dla których dotychczas nie ustanowiono takich stref ochronnych.

2. Właściciele ujęć wody, dla których nie ustanowiono strefy ochronnej obejmującej teren ochrony pośredniej na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573, w terminie 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy przeprowadzą analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, i złożą wnioski o ustanowienie stref ochronnych obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej, jeżeli jest to uzasadnione wynikami tej analizy.

3. Przepisy art. 133 ust. 2 pkt 2, art. 134 ust. 2, art. 135 ust. 1 pkt 2, art. 137 oraz art. 138 stosuje się odpowiednio.

Art. 552. 1. Wymóg stosowania urządzeń pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranej wody oraz ilości ścieków wprowadzonych do wód lub do ziemi, o którym mowa w art. 36, stosuje się od dnia 31 grudnia 2026 r.

2. Ustalenie wysokości opłaty za usługi wodne w okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2026 r. następuje na podstawie:

1) określonego w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym celu i zakresu korzystania z wód;
2) pomiarów dokonywanych przez organy administracji w ramach kontroli gospodarowania wodami lub ustaleń z przeglądów pozwoleń wodnoprawnych;
3) pomiarów dokonywanych przez organy administracji w ramach kontroli pozwoleń zintegrowanych.

2a. Ustalenie wysokości opłaty za usługi wodne w okresie do dnia 31 grudnia 2026 r. następuje również na podstawie:

1) odczytów z przyrządów pomiarowych dokonywanych w ramach kontroli gospodarowania wodami albo
2) oświadczeń podmiotów obowiązanych do ponoszenia opłat za usługi wodne, za poszczególne kwartały.

2b. Podmioty obowiązane do ponoszenia opłat za usługi wodne są obowiązane składać oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zgodnie z wzorami zamieszczonymi w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Wód Polskich:

1) Wodom Polskim w celu ustalenia wysokości opłat, o których mowa w art. 272 ust. 1–7 i 9 oraz art. 275 ust. 8 pkt 6,
2) wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, w celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 8

– w terminie 30 dni od dnia, w którym upływa dzień przypadający na koniec każdego kwartału, z tym że oświadczenia za IV kwartał 2026 r. podmioty korzystające z usług wodnych składają w terminie do 14 stycznia 2027 r.

2c. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają:

1) oznaczenie podmiotu składającego oświadczenie, określające:
   a) nazwę,
   b) REGON,
   c) adres siedziby,

d) numer telefonu,

e) adres e-mail;

2) określenie kwartału, za który składane jest oświadczenie;

3) określenie miejsca korzystania z usług wodnych, którego dotyczy oświadczenie;

4) dane dotyczące pozwolenia wodnoprawnego:

a) oznaczenie organu właściwego do wydania pozwolenia wodnoprawnego,

b) znak decyzji,

c) datę udzielenia pozwolenia wodnoprawnego,

d) datę obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego.

2d. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 1 i 2, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają wyrażoną w m^3 ilość pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, z tym że jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne pobiera wody podziemne lub wody powierzchniowe do różnych celów lub potrzeb, także w podziale na te cele lub te potrzeby.

2e. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 3, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają wyrażoną w MWh ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej oraz wyrażoną w m^3 ilość wód podziemnych lub wód powierzchniowych pobranych bezzwrotnie na potrzeby technologiczne w tym obiekcie, nieprzeznaczonych wprost do produkcji energii elektrycznej.

2f. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 4, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają różnicę między ilością wód pobranych do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi wyrażoną w dam^3, wyliczoną na podstawie odczytów z urządzeń pomiarowych lub oszacowaną na podstawie obserwacji, analiz lub kalkulacji związanych z parametrami charakteryzującymi wydajność lub moc urządzenia.

2g. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 5, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają ilość odprowadzonych do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych

w granicach administracyjnych miast, wyrażoną w m^3, wraz z informacją o istnieniu urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych i ich pojemności.

2h. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 6, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają wyrażoną w kg ilość substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5);
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu;
3) zawiesiny ogólnej;
4) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

2i. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 7, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają ilość wprowadzanych do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni wyrażoną w dam^3, wraz z informacją o ich temperaturze, odczytaną z urządzeń pomiarowych lub oszacowaną na podstawie obserwacji, analiz lub kalkulacji związanych z parametrami charakteryzującymi wydajność lub moc urządzenia.

2j. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 8, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają wyrażoną w m^2 wielkość utraconej powierzchni biologicznie czynnej na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, wraz z informacją o powierzchni tej nieruchomości, istnieniu urządzeń do retencjonowania wody oraz o ich pojemności.

2k. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 272 ust. 9, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają ilość:

1) wydobytego kamienia wyrażoną w Mg;
2) wydobytego żwiru lub piasku wyrażoną w Mg;
3) wydobytych innych materiałów wyrażoną w Mg;
4) wyciętej trzciny lub wikliny wyrażoną w m^3.

2l. (uchylony)

2m. (uchylony)

2n. (uchylony)

2o. W celu ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 275 ust. 8 pkt 6, oświadczenia, o których mowa w ust. 2a pkt 2, zawierają wyrażoną w kg ilość substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, pochodzących z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym, wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT_5);
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu;
3) zawiesiny ogólnej.

3. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2021 r. Wody Polskie ustalają wysokość opłat za usługi wodne, nie uwzględniając średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ).

4. Przepisy wydane na podstawie art. 277 ust. 1 stosuje się.

5. Przepisy art. 272 ust. 10 i 17–21 oraz art. 273 stosuje się odpowiednio.

6. Do dnia 31 grudnia 2021 r. Wody Polskie opracują metodykę wyznaczania średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ), na potrzeby ustalania wysokości opłat za usługi wodne.

7. Do dnia 31 grudnia 2026 r. Wody Polskie wyposażą w przyrządy pomiarowe podmioty obowiązane do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w art. 268 ust. 1.

Art. 552a. W przypadku gdy pozwolenie wodnoprawne albo pozwolenie zintegrowane nie określa zakresu korzystania z wód w m^3/s, ustalenia wysokości opłaty stałej za usługi wodne, o których mowa w art. 271 ust. 2–5, dokonuje się z uwzględnieniem wyrażonych w m^3 na godzinę maksymalnych ilości możliwych do:

1) pobrania wód podziemnych albo powierzchniowych,
2) odprowadzania do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
3) odprowadzania do wód – wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast,
4) wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi

– określonych w pozwoleniach wodnoprawnych albo pozwoleniach zintegrowanych i przeliczonych na m^3/s.

Art. 553. 1. Organizator badań biegłości, o których mowa w art. 348 ust. 6 niniejszej ustawy oraz w art. 12a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 494[16)], w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy powinien uzyskać potwierdzenie przez właściwą krajową lub międzynarodową jednostkę do spraw akredytacji, kompetencji spełnienia wymagań zawartych w aktualnym wydaniu normy PN-EN ISO/IEC 17043 i postępować zgodnie z wymaganiami zawartymi w aktualnym wydaniu tej normy.

2. Główny Inspektor Sanitarny publikuje pierwsze sprawozdanie w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, o którym mowa w art. 12b ustawy zmienianej w art. 494, w terminie do dnia 31 grudnia 2019 r.

Art. 554. W terminie 7 dni od dnia ogłoszenia ustawy minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przygotuje plany finansowe Wód Polskich i przekaże te plany ministrowi właściwemu do spraw budżetu.

Art. 555. 1. Zachowują ważność dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy aktualizacje:

1) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
2) planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.

2. Ustanowione na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 573:

1) krajowy program ochrony wód morskich – staje się programem ochrony wód morskich w rozumieniu art. 159 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 31 grudnia 2021 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
2) program monitoringu wód morskich – staje się programem monitoringu wód morskich w rozumieniu art. 351 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 31 grudnia 2021 i w razie potrzeby aktualizacji;
3) krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych – staje się krajowym programem oczyszczania ścieków komunalnych w rozumieniu art. 88 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega aktualizacji do dnia 1 lipca 2021 r.;
4) mapy ryzyka powodziowego – stają się mapami ryzyka powodziowego w rozumieniu art. 170 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi do dnia 22 grudnia 2019 r. i w razie potrzeby aktualizacji;

[16)] Artykuł 494 zawiera zmiany do ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

5) mapy zagrożenia powodziowego – stają się mapami zagrożenia powodziowego w rozumieniu art. 169 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi do dnia 22 grudnia 2019 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
6) plany gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy – stają się planami gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy w rozumieniu art. 318 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi i aktualizacji do dnia 22 grudnia 2021 r.;
7) plany zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy – stają się planami zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy w rozumieniu art. 172 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi do dnia 22 grudnia 2021 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
8) wstępna ocena stanu środowiska wód morskich – staje się wstępną oceną stanu środowiska wód morskich w rozumieniu art. 150 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 15 lipca 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
9) wstępna ocena ryzyka powodziowego – staje się wstępną oceną ryzyka powodziowego w rozumieniu art. 167 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 22 grudnia 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
10) zestaw celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nim wskaźników – staje się zestawem celów środowiskowych dla wód morskich w rozumieniu art. 156 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 15 lipca 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
11) zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich – staje się zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w rozumieniu art. 153 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 15 lipca 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 328 ust. 4, w terminie do dnia 22 grudnia 2018 r.

Art. 556. W ramach aktualizacji planów gospodarowania wodami, o której mowa w art. 555 ust. 2 pkt 6, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokona przeglądu i aktualizacji podziału kraju na jednolite części wód powierzchniowych i podziemnych.

Art. 557. Wojewodowie przyjmą plany utrzymania wód, o których mowa w art. 327 ust. 1, w terminie do dnia 22 grudnia 2021 r.

Art. 558. Wprowadzenie opłat za usługi wodne nie może stanowić podstawy do zmiany taryf, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, określonych na rok 2018 oraz rok 2019.

Art. 559. Niezwłocznie po aktualizacji map ryzyka powodziowego oraz map zagrożenia powodziowego, o której mowa w art. 555 ust. 2 pkt 4 i 5, Wody Polskie przygotują projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniające tę aktualizację.

Art. 560. 1. W terminie do dnia 22 grudnia 2018 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska opracuje i przekaże Komisji Europejskiej dodatkowy program monitoringu wód powierzchniowych, wykonywany w ramach państwowego monitoringu środowiska, o którym mowa w art. 23 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, dla następujących substancji priorytetowych:

1) dikofol;
2) kwas perfluorookatnosulfonowy i jego pochodne (PFOS);
3) chinoksyfen;
4) dioksyny i związki dioksynopodobne;
5) aklonifen;
6) bifenoks;
7) cybutryna;
8) cypermetryna;
9) dichlorfos;
10) heksabromocyklodekany (HBCDD);
11) heptachlor i epoksyd heptachloru;
12) terbutryna.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże Komisji Europejskiej propozycje działań zmierzających do osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych dla substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1.

3. W terminie do dnia 22 grudnia 2021 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do następujących substancji priorytetowych:

1) antracen;
2) bromowane difenyloetery;
3) fluoranten;
4) ołów i jego związki;
5) naftalen;
6) nikiel i jego związki;
7) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne.

4. W terminie do dnia 22 grudnia 2027 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1.

Art. 561. Do dnia 31 grudnia 2021 r. górne jednostkowe stawki opłat za pobór wód w formie opłaty stałej wynoszą:

1) za pobór wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody;
2) za pobór wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody.

Art. 562. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych oraz pozwoleń zintegrowanych, w terminie do dnia 31 grudnia 2021 r., na wniosek zainteresowanych zakładów mogą dokonać zmiany pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód powierzchniowych lub wód podziemnych lub pozwoleń zintegrowanych w zakresie poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych, ustalając w tych pozwoleniach rzeczywiste maksymalne ilości pobieranej wody przez te zakłady.

Art. 563. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 111 ust. 1, w terminie do dnia 31 października 2018 r.

Art. 564. Marszałkowie województw przekażą wojewodom dokumentację niezbędną do realizacji zadań w zakresie nadzoru nad związkami spółek wodnych oraz

związkami związków wałowych, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 565. 1. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 58 ust. 1, art. 60, art. 61u ust. 1, art. 88t ust. 1 oraz art. 114b ust. 5 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 31 ust. 5, art. 135 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 141 ust. 1 i 4, art. 162 ust. 1 oraz art. 327 ust. 4 niniejszej ustawy i mogą być zmieniane.

2. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 43 ust. 2a ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2020 r. i mogą być zmieniane.

3. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc nie dłużej niż do dnia 22 grudnia 2021 r. i mogą być zmieniane.

4. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 481[17)] zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 481 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i mogą być zmieniane.

5. Do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 382 ust. 7 niniejszej ustawy dotychczasowe decyzje wydane na podstawie art. 107 ust. 6 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

Art. 566. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 34g, art. 38a ust. 1, 3 i 7, art. 38l ust. 2, art. 45 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, art. 45 ust. 2, art. 45a ust. 1, art. 50 ust. 1 i 3, art. 57 ust. 2, art. 64 ust. 2d, art. 66 ust. 1, art. 66a ust. 4, art. 78 ust. 3, art. 88j ust. 1, art. 88n ust. 3c, art. 95 ust. 3, art. 111 ust. 2, art. 121, art. 132 ust. 10 oraz art. 155b ust. 1 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 48 ust. 1, art. 49, art. 51 ust. 4, art. 53 ust. 1 i 4, art. 74 ust. 1, art. 99 ust. 1 i 2, art. 100 ust. 1, art. 114, art. 126, art. 174 ust. 1, art. 178 ust. 2, art. 189 ust. 9, art. 193 ust. 3, art. 194 ust. 7, art. 210 ust. 1, art. 251 ust. 6, art. 322 ust. 1, art. 350 ust. 1, art. 387 ust. 3 oraz

[17)] Artykuł 481 zawiera zmiany do ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

art. 413 niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 88h ust. 13 oraz art. 114 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc do dnia 22 grudnia 2021 r. i mogą być zmieniane.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 61l ust. 8, art. 61o ust. 8 oraz art. 61s ust. 11 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 154 ust. 8, art. 157 ust. 8 oraz art. 161 ust. 11.

4. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 ust. 9 ustawy uchylanej w art. 573 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6d ust. 26 ustawy zmienianej w art. 481 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

5. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 286 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 493 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 286 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 493 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 567. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracuje projekt programu działań, o którym mowa w art. 104 ust. 1, w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

Art. 568. Do dnia 1 września 2019 r. należności za korzystanie ze śluz, o których mowa w art. 306 ust. 1 pkt 5, od uczniów gimnazjów obniża się o połowę.

Art. 568a. Do dnia 30 września 2020 r. podmioty wykonujące czynności, o których mowa w art. 306 ust. 1, zwalnia się z należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych.

Art. 569. 1. W latach 2018–2027 maksymalny limit wydatków Wód Polskich będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 28 751,87 mln zł, przy czym w:

1) 2018 r. – 2 475,96 mln zł;
2) 2019 r. – 3 662,32 mln zł;
3) 2020 r. – 4 193,60 mln zł;
4) 2021 r. – 3 090,99 mln zł;
5) 2022 r. – 3 094,39 mln zł;
6) 2023 r. – 3 117,07 mln zł;
7) 2024 r. – 2 758,70 mln zł;
8) 2025 r. – 2 116,00 mln zł;
9) 2026 r. – 2 118,28 mln zł;
10) 2027 r. – 2 124,56 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 oraz w przypadku gdy część planowanych wydatków, o których mowa w ust. 1, przypadająca proporcjonalnie na okres od początku roku kalendarzowego do końca danego kwartału została przekroczona:
1) po pierwszym kwartale – co najmniej o 20%,
2) po dwóch kwartałach – co najmniej o 15%,
3) po trzech kwartałach – co najmniej o 10%
– minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stosuje mechanizm korygujący polegający na obniżeniu kosztów realizacji zadań przez Wody Polskie.

Art. 570. 1. W celu wykonania przepisów ustawy Prezes Rady Ministrów dokonuje, w drodze rozporządzenia, przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń oraz limitów zatrudnienia, między częściami, działami i rozdziałami budżetu państwa z zachowaniem przeznaczenia środków publicznych wynikającego z ustawy budżetowej.

2. W celu wykonania przepisów ustawy minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokona przeniesienia wydatków między działami klasyfikacji budżetowej w ramach części budżetowej, której jest dysponentem.

Art. 571. 1. Wody Polskie, do dnia 31 grudnia 2019 r., dostosują ewidencję, o której mowa w art. 196 ust. 1, do przepisów niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ewidencja, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 573, staje się ewidencją, o której mowa w art. 196 ust. 1.

Art. 572. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, po upływie 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy, przedstawi Sejmowi informację o skutkach jej stosowania, obejmującą w szczególności informacje dotyczące:

1) dostępności i jakości wody dla ludności i gospodarki;
2) ochrony przed powodzią oraz suszą;
3) kosztów ponoszonych przez poszczególne sektory gospodarki z tytułu poboru wody;
4) kosztów ponoszonych przez prowadzących działalność gospodarczą z tytułu poboru wody.

Art. 573. Traci moc ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1121).

Art. 574. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r., z wyjątkiem:

1) art. 102–112, art. 494, art. 502, art. 506, art. 515, art. 525 ust. 3–6 oraz 8 i 9, art. 539 ust. 3–5 i 7, art. 540 ust. 1–4, 6 i 7, art. 541, art. 542, art. 544 ust. 1, art. 554 oraz art. 570, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia[18)];
2) art. 532 ust. 5 i 6, które wchodzą w życie z dniem 31 grudnia 2017 r.;
3) art. 524, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.;
4) art. 274 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.;
5) art. 36 ust. 1–3 oraz 6 i 7 oraz art. 303 ust. 1 i 4, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2027 r.

[18)] Ustawa została ogłoszona w dniu 23 sierpnia 2017 r.